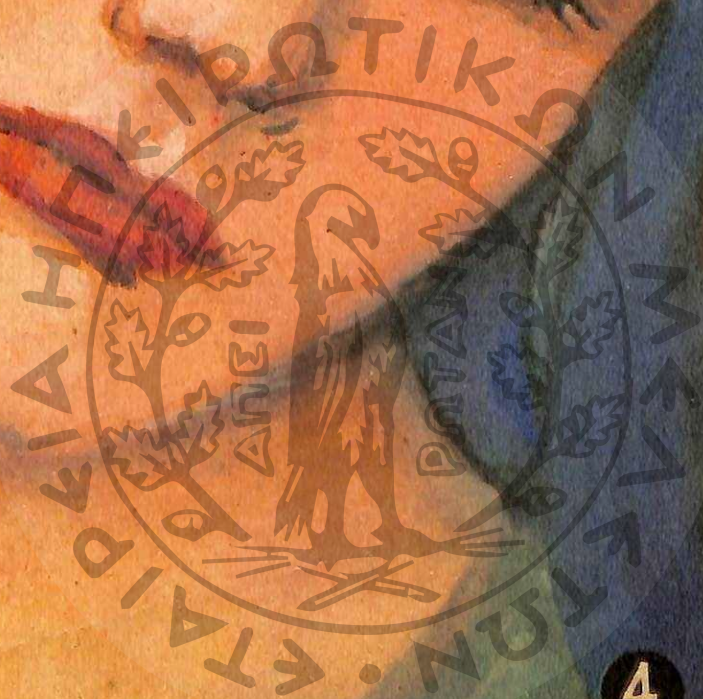

Οἰκονομία

7
5

ΔΡΧ. 5.000

4

Η Επιδείξη της Μαρίας

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ φρούτο της εποχής δεν είναι τα ελεύθερα ή τα ελευθεριάζοντα κορίτσια! Αυτά τα μάθαμε, τα συνθήσαμε, τα πήραμε απόφασι, μπαγιάτευαν πιά... Το καινούργιο φρούτο είναι η μαμά, η επιστήμων στο... επάγγελμά της. 'Επάγγελμα;... Για προσέξτε λίγο μην πάει ο νους σας στις πανάρχαιες εκείνες περιέργειες μαμάδες, που... δεν ήτανε διόλου μητέρες των κοριτσιών τους! 'Εδώ μιλούμε για καινούργιο τύπο, την τελευταία λέξη του μοντερνισμού. Και το επάγγελμά τους συνίσταται στο να δίνουν την εντύπωσι της επιδεδουλευμένης ελευθερίας των κοριτσιών τους.

Καλοβαλμένες και καλοδαμμένες, σικάτες και ποζάτες, φρέσκες και νεάζουσες — μία τέτοια μαμά παρενβή, τις προάλλες, με τον ωραίο μπμπέ της στην αγκαλιά, στο γάμο της κόρης της — κάνουν παντού χρυσή παρέα με τα κορίτσια τους, πάνε στα ίδια πάρτυς, πίνουν τα ίδια κοκτέιλς, καπνίζουν την ίδια μάρκα και χορεύονται από τους ίδιους καβαλλιέρους. 'Αλλά, γκουφντά μπένε!... Τα επιδεδεύουν.

Η ψυχολογία είναι λεπτή και σωστή: 'Ο έρωτας γεννιέται, ανάβει και φουντώνει από τα εμπόδια. 'Αφαιρέσατε τα εμπόδια από το φλέρτ γίνεται η πιο σαγήνη υπόθεσις. Αυτές, λοιπόν, οι μαμάδες παριστάνουν το εμπόδιο, που κάνει το φλέρτ πικάντικο: Είναι η... μουστάρδα της υποθέσεως. Τα κορίτσια το ξέρουν και το δέχονται σαν προσφορά πολυτιμή στις ερωτικές τους επιχειρήσεις. Τι θα γίνονταν χωρίς τη μαμά!... 'Ο άνδρας, αυτός ο περίφημος... κοκοβός, θα έτρωγε το δόλωμα, χωρίς να αγκιστρωθεί.

Σ' αυτόν, που αρχίζει να τις πολιορκεί, λένε συνήθως: — Πρέπει να προσέχεις πολύ από τη μαμά... Μην τη θλέψεις έτσι... 'Εχει το μάτι της απάνω μας... Και δεν χωρατεύει διόλου.

Πραγματικά δεν άστειεύεται. 'Όταν ο νέος ζητεί να επιτύχει ουσιαστικώτερες παραχωρήσεις, το εβέτος της μπαίνει στη μέση άτεγκτο. 'Αλλά και όταν η κόρη αρχίζει να παρασύρεται, θα της κάνει το σχετικό μάθημα:

— Είπαμε, Νέλλη, παιδί μου, να τον τρελλάινεις αυτόν, όχι να τρελλαθείς εσύ!... 'Όπως πας, αυτός, θα πάρει τα πάν, χωρίς να δώσει τίποτα. Το νομίζεις σωστό; Οι άνδρες θέλουν τις δύσκολες, γιατί αυτές τους δίνουν το αίσθημα της νίκης... Τίποτα δεν ένωθ' να παραχωρείς χωρίς αντίτασι και χωρίς αντάλλαγμα. Εύτυχώς είμ' εγώ εδώ να διορθώνω τις γκάφες σου.

'Ετσι μιλεί η επιστήμη και το εμπορικό πνεύμα. Πρέπει να σημειώσω αμέσως, ότι η μαμά διαλέγει συνήθως τους στόχους, σχεδόν πάντα μεταξύ των άργυρών κροτάφων:

— Δόστου το πανί του αυτού του νεαρού, παιδί μου Στάζη! Τών νεαρών τα πορτοφόλια είναι στο τελευταίο στάδιο της φθίσεως... Τόν Κωσταδημητρόπουλο να προσέξεις... 'Εχει εργοστάσιο.

— Μά έχει και κοιλίτσα, μαμά...
— Καλοτρώει, ο άνθρωπος...
— Μου πρότεινε να δγούμε, νύχτα, έξω, μαζί.
— Και τί του είπες;

— Το μάθημά μου: Να ρωτήσω τη μαμά...
— Μπράβο, Στάζη... 'Αφσε, θα τον κανονίσω εγώ...
— Σε λίγο τον παίρνει σ' ένα γύρο ταγκό στην πίστα:

— 'Ανισχύω με τη Στάζη μου... Είναι πολύ λεπτό και αισθηματικό κορίτσι... Διαισθάνομαι ότι έχει κάποια κλίσι σ' εσάς... Της άρεσι να είναι μαζί σας, όταν είμαι κι' εγώ, έστω και σε νυκτερινό κέντρο, αν και δεν τ' αγαπά διόλου... Είναι πολύ προσεκτική, ο κόσμος είναι κακός και το κουτσουμπολιό δίνει και παίρνει... 'Ελάτε κάνα δρόμο στο σπίτι!... Θα σας παίξω πιάνο, θα σας τραγουδήσω...

Η κοιλίτσα γίνεται οικγενειακός φίλος και οι διάφοροι σκοπτοί δοκιμάζονται αλληλοδιαδόχως από τη μαμά: Πρώτα ο ιερός, του γάμου! και, αν δεν πιάσει, έπεται ο άνιερως — το μάθημα. Τα δοντάκια της Στάζης άπειλούν τα γρανάκια, τους τροχούς και όλα τα λουριά του εργοστασίου:

— 'Αχ, το πουλάκι μου!... Είναι τόσο λεπτή κι' αισθηματική κοπέλλα!...

Φορτύνιο

Οικογένεια

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γ. Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ • ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ • ΠΡΟ-ΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΕΥΑΓ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 16, ΤΗΛ. 35.221. ΚΑ-Ι-ΡΟΝ RUE MOHAMED EZZ EL ARAB TEL. 20.610 • ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 260.000, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 3 8 "Η Ε 3. • ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39, ΠΡΟ-Ι ΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ 68 (Ν. ΣΜΥΡΝΗ).

Τα Οικογενειακά μας

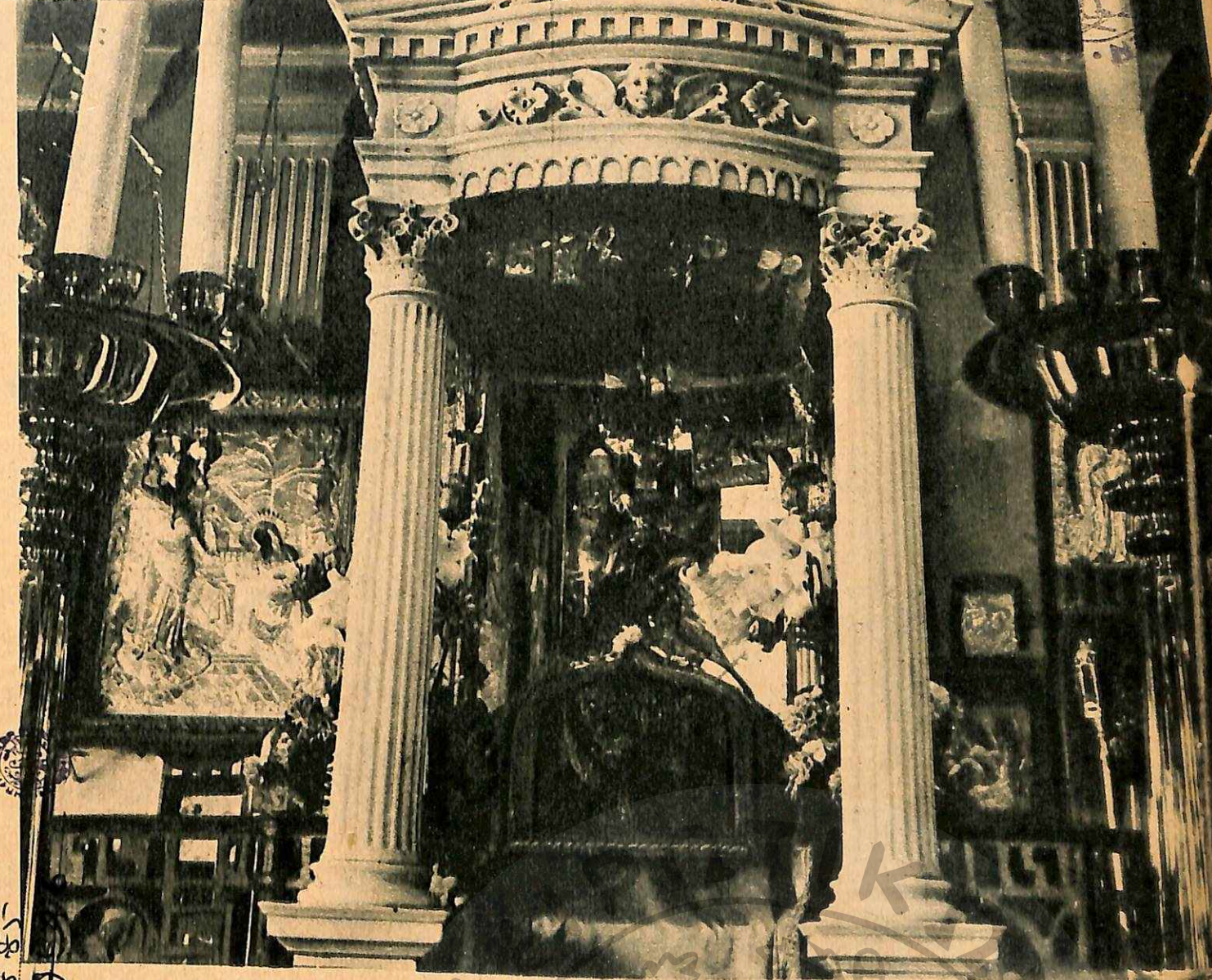
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ αυτό αφιερώνεται εύλαδικά στη Μεγαλόχαρη, προστάτιδα των 'Ελλήνων, παρηγοριά κάθε θασανισμένου ανθρώπου. 'Η γλυκυτάτη μορφή της, που στολίζει το εξώφυλλό μας, είναι έργο του ζωγράφου Μιχ. Παπαγεωργίου (Ντόρις). Το ρεπορτάζ που θα διαβάσετε στις επόμενες σελίδες, καθώς και οι φωτογραφίες της Τήνου και του 'Ιερού Καθιδρύματος, όπου βρίσκεται η θαυματουργός Εικόνα της Θεομήτορος, όφείλονται στο Βάσο Μίγκο. 'Ετσι, όσοι από σας, για λόγους ανεξάρτητους από τη θέλησί σας, δε θα έχετε, το Δεκαπενταύγουστο, τη χριστιανική χαρά να πάτε στην Τήνο, μπορείτε να προσκυνήσετε, έστω και από μακριά, τη Χάρι της, μαθαίνοντας, συγχρόνως, τη θαυμαστή και αυθεντική Ιστορία της αγίας Εικόνας της.

ΕΠΙΣΗΣ, σ' αυτό το τεύχος: θα δγητε δόλτα με το Χρήστο Χαϊρόπουλο στα νυχτερινά κέντρα της 'Αθήνας και των προαστίων της. Θ' ακούσετε τον 'Αλέκο Σακελλάριο να διηγείται σπαρταριστά ανέκδοτα, με ήρωες Γραμμάτων και της Τέχνης. Θα ρημα του Γεωργίου Φτέρη για τη φλογερή ζωή και το δραματικό τέλος του καπετάν 'Αγρα, μεγαλάνος. Θα διασκεδάσετε, όσο λίγες φορές στη ζωή σας, με ένα ξερωνού, που σας παρουσιάζει 'Εφανταστήκατε ποτέ, πως δεν τον ρακολουθώντας την απροσδόκητη 'Εγκληση στο 'Κολωνάκι', θα γνωριστήτε με μία θελκτική αλλά και αινιγματική ηρωίδα, που θα σας δημιουργήσει πολλές άποριες.

ΜΕ την πείρα των τεσσάρων ως τώρα, από την ερχόμενη εβδομάδα επιφέρουμε βασικές διδασκαλίες στην εμφάνισι και τη σύνθεσι του περιοδικού μας. 'Ας στες μας, ότι η τους οι άναγνώστες μας, που δισκολεύονται να διαβάσουν, και, για να αποδώσει πληρως, απαιτεί μεθοδική και συνεχή προσπάθεια. Κανένας, άσυνεστος, άσ' μην άμφιβάλλη, ότι το σκοπό που ετάξαμε από την πρώτη στιγμή της εκδόσεώς μας, θα τον επιτύχουμε, όπως σιδηρόπτε, θα γίνει περιοδικό εφάμιλλο, από κάθε άποψι, με τις καλύτερες εξεισ. εικονογραφημένες επιθεωρήμονες στους άναγνώστες μας, αν τις παρατηρήσεις των. 'Ετσι ρώτερο την πρωταρχική επιδιώξι μας, που είναι: να δώσουμε το περιοδικό που το ελληνικό άναγνωστικό κοινό ζητούσε από καιρό.

Οικογένεια

Αθήναι 12 Αύγουστου 1953

Το εικονοστάσιο της Μεγαλόχαρης, στο Ναό της Ευαγγελιστρίας, στην Τήνο. 'Η αγία Εικόνα, σκεπασμένη από τα άφειράματα των πιστών, μόλις διακρίνεται. 'Επάνω από την Εικόνα, κρέμεται η κανδήλα με το θαυματουργό λάδι.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΜΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΒΑΣΟΥ ΜΙΓΚΟΥ, ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ «ΚΕ.Υ.ΣΤΟΝ»

ΤΙΣ ημέρες αυτές, που άνήκουν στη Θεομήτορα, ένα μικρό νησί του Αιγαίου πλημμυρίζει από μυριάδες προσκυνητές. Και μαζί τους, προσέρχεται εκεί, στον ιερό χώρο όπου φυλάσσεται η Εικόνα, η αγίασμένη από τη Χάρι της, η ψυχή όλου του 'Ελληνικού Λαού. Αυτό που συμβαίνει στην Τήνο, αυτό που συμβαίνει στην 'Ελλάδα, το Δεκαπενταύγουστο, είναι από τις πιο αξιοπρόσεχτες εκδηλώσεις χριστιανικής εύλαβείας και πίστεως, που μπορεί να ιδθ' κανείς στο σημερινό κόσμο. 'Η παρήγορη άκτινοβολία της Μεγαλόχαρης έχει δοκιμασθή από το πέρασμα του χρόνου και γίνεται συνεχώς λαμπρότερη. Σας δίνουμε την Ιστορία του θαυμαστού φαινομένου:

Το 1821, το χρόνο που άρχισε η 'Επανάστασις του 'Ελληνικού Λαού κατά των

Τούρκων, ένας άσημος χωρικός της Τήνου όνειρεύτηκε, πως μία θαυματουργός εικόνα της Παγαςίας ήταν θαμμένη στο χωράφι του Δοξάρη, ένα χέρσο γειτονικό κτήμα. Είπε τ' όνειρό του, ο χριστιανός, στους συγχωριανούς του, άλλα κανένας δεν του έδωσε προσοχή: 'Όλοι τον πέρασαν για έλαφρόμυαλο, που θλέπει όράματα.

Τον άλλο χρόνο, τον 'Ιούνιο, τις πρώτες πρωινές ώρες μίας Κυριακής, μία καλογριά της Μονής Κεχροβουνίου της Τήνου, η άβελφη Πελαγία, που ήταν 80 ετών την εποχή εκείνη, δοκίμασε την πιο συγκλονιστική συγκίνησι της εύλαδικής ζωής της. 'Ενώ, έξω, ήταν ακόμη σκοτάδι, έβλεπε φως από κοσμο πλημμύρισε το ταπεινό κελλί της. Και μπροστά της πρόβαλε μία ούρανια όπτασις, μία ωραιότατη γυναίκα, που την

πρόσταξε να πάη άμέσως σ' έναν από τους προύχοντες της Τήνου, το Στρυματέλλο Κεγκάδη, και να τον πληροφορήση, ότι η Εικόνα της ήταν θαμμένη στο χωράφι του Δοξάρη και ότι έπρεπε να την άνασείρουν και να την τοποθετήσουν σε κατάλληλο θωμό, που θα τον οικοδομούσαν στον τόπο ακριβώς όπου θα είχε όρεθ' η Εικόνα.

Η καλογριά, σκέφθηκε, με ταπεινοφροσύνη, ότι ήταν πολύ έναξια η ίδια για να επικοινωνή μαζί της η Μητέρα του Χριστού. Φοβήθηκε μήπως η όπτασις ήταν τέχνησμα του Διαβόλου για να παραπλανή τις άδυνατισμένες από την ηλικία αίσθησεις της και δεν είπε τίποτε σε κανένα για την παράξενη εμφάνισι.

ΕΥΝΕΣΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΣΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

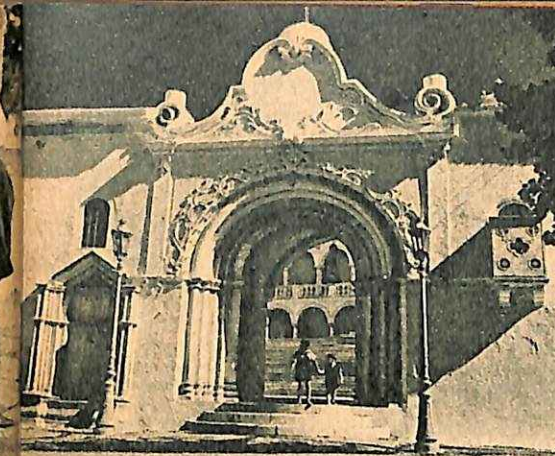
Τό λιμάνι τής Τήνου. Έδω καταπλέουν, τὸ Δεκαπενταύγουστο καὶ στὶς 25 Μαρτίου, ἑκατοντάδες σκάφη φορτωμένα με προσκυνητὰς ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ στενοὶ, γραφικοὶ δρόμοι τής Τήνου, γεμίζουν ἀσφυκτικὰ τὶς ἡμέρες τοῦ προσκυνήματος, ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, ποὺ διανυκτερεύουν ἀκόμη καὶ στὸ λιθόστρωτο.

Πολλοὶ κάτοικοι τής Τήνου ζοῦν ἀπὸ τὴν πώλησι ἐνθυμίων καὶ ἀφιερωμάτων, ποὺ εἶναι περιζήτητα ἀπὸ τοὺς προσκυνητὰς. Ἡ σχετικὴ διότιχνη ὑπάρχει στὸ νησί.

Ἡ κυρία πύλη τοῦ Ἱεροῦ Καθιδρύματος. Ὑπολογίζεται, ὅτι περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες προσκυνῆται περνοῦν στὸ δίαστημα τοῦ ἔτους ἀπὸ αὐτὴν.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η ΙΔΙΑ, όμως, οὐρανία μορφή, παρουσιάστηκε ξανά, νύχτα, στὴν Πελαγία τὶς δύο ἐπόμενες Κυριακές. Τὴν τρίτη φορά, μάλιστα, διέταξε με ὠργισμένο ὕφος τὴν καλογρηὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία τῆς, χωρὶς ἄλλη ἀναβολή. Τότε ἡ Πελαγία ρώτησε: — Ποία εἶσαι ἐσύ, ποὺ μοῦ μιλάς ἐτσι θυμωμένα;

Καὶ ἡ ὀπτασία εἶπε: «Εὐαγγελίζου χαράν μεγάλην».

Οἱ ἀμφιβολίες διαλύθηκαν τότε, ἡ καλογρηὰ κατάλαβε, πὼς εἶχε μπροστά της τὴν Παναγία, καὶ γονατίζοντας φώναξε: «Αἰνεῖτε, οὐρανοὶ, Θεοῦ τὴν δόξαν».

Τρέμοντας ἀπὸ δέος καὶ ταραχή, ἡ καλογρηὰ ἀφηγήθηκε στὴν ἡγομένη δολκλήρη τὴν ἱστορία τῆς οὐρανίας ἐμφανίσεως καὶ πῆρε τὴν ἀδεία τῆς νὰ μεταβιβάσῃ στὸ Σταματέλλο Καγκάδη τὴν ἐπιθυμία τῆς Παναγίας. Μετὰ τὴν ἐγκρίσι τοῦ τότε Ἐπισκόπου Τήνου, Γαβριὴλ, ἀρχίσαν ἀμέσως ἀνασκαφές στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρά, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Καγκάδη καὶ μιάς ἐπιτροπῆς ἀπὸ τέσσερες προύχοντες.

Κληρικοὶ καὶ πολῖτες, νέοι καὶ γέροι, ἔσκαβαν μῆνες, χωρὶς, όμως, ν' ἀνακαλύψουν ἱχνὴ τῆς ἁγίας εἰκόνας. Ἀποκαρδιωμένοι ἀπὸ τὶς ἀκαρπες προσπάθειές τους, ἐγκατέλειψαν τὴν ἀναζήτησι. Ἀλλὰ τότε, ἐντελῶς ἀνεξήγητα, μιά ἐπιδημία πανούκλας ἐκδηλώθηκε στὴν Τήνο. Ὁ ἔπισκοπος, ἐρημνεύοντας τὴν ἐπιδημία ἀπὸ σημάδι δυσαρρεσκείας τῆς Παναγίας, διέταξε νὰ ξαναρχίσουν οἱ ἀνασκαφές.

Τέλος, στὶς 30 Ἰανουαρίου 1823, ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱερarchῶν, ἔξη περίπου μῆνες

μετὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἀνασκαφῶν, βρέθηκε στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρά μιά Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἐστὶ, ἦλθε στὸ φῶς ἡ πρὶν θαυματουργὸς Εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ ὑπάρχει.

Βρέθηκε κατὰ ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ μεσαιωνικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, μιάς ἐκκλησίας ποὺ εἶχε καταστραφῇ ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς, δταν αὐτοὶ λεηλάτησαν καὶ πυρπόλησαν τὴν Τήνο τὸν 10ον αἰῶνα. Ἀν καὶ εἶχε μείνει θαμμένη στὸ χῶμα, χωρὶς κανένα προστατευτικὸ σκέπασμα, 850 περίπου χρόνια, ἡ Εἰκόνα, δταν τὴν ἀνέσκαραν, βρισκόταν σὲ ἀρίστη κατάσταση.

Ἡ Εἰκόνα τῆς Τήνου δὲν εἶχε κανένα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς βυζαντινῆς ἀγιογραφίας. Οἱ τεχνοκρίτες φρονούν, ὅτι ἡ τεχνοτροπία τῆς ἀνάγεται στὴν προβυζαντινὴ ἐποχὴ. Ἐξ ἄλλου, ἡ γνώμη ποὺ ἐπικρατεῖ στοὺς ὀρθοδόξους θεολογικοὺς κύκλους εἶναι, ὅτι ἡ Εἰκόνα αὐτὴ εἶναι ἔργο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά, ὁποῖος εἶχε γνωρίσει τὴν Παναγία. Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ Εἰκόνα αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ ἀναπαράστασις τῆς Θεομήτορος, ὅπως ἦταν Αὐτὴ στὴν πραγματικὴ ζωὴ.

Μόλις ἀνακαλύφθηκε ἡ Εἰκόνα, ἀρχισε τὸ ἀνεξάντλητο κύμα θαυμάτων, ποὺ τῆς ἔδωσε τὴν ἐπωνυμία «Μεγαλόχαρη». Τὸ ἴδιο ἀνεξήγητα ὅπως εἶχε ἐκδηλωθῇ, ἐστὶ καὶ πέρασε ἡ ἐπιδημία πανούκλας στὴν Τήνο.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγιναν τὰ ἐγκαινία τοῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας, ποὺ χτίστηκε στὴν θέσιν τοῦ μεσαιωνικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου με σχεδίου τοῦ ἀρχιτέκτονος Εὐσταθίου τῆς Σμύρνης, ἕνα ξερὸ πηγάδι,

κοντὰ στὸ σημεῖο ὅπου βρέθηκε ἡ Εἰκόνα, ἀρχισε ἑαφικὰ νὰ βγαίνει ὕδωρ. Οἱ ναυτικοὶ ἤρως τοῦ Εἰκοσιένα, ὁ Μισοῦλης, ὁ Κανάρης καὶ ἄλλοι, ποτὲ δὲν ξεκινούσαν γιὰ ναυμαχία, ἀν δὲν ἔπαιρναν ἁγίασμα ἀπὸ τὸ πηγάδι αὐτό. Καὶ ἀπέδιδαν τὶς νίκες τους στὴν ἐπέμβασι τῆς Μεγαλόχαρης.

Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Εἰκόνα βρέθηκε τὴν ἐποχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐρμηνεύθηκε ἀπὸ τότε σὰν ἕνα σημάδι, ὅτι ἡ Παναγία εὐνοοῦσε τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ, ὅτι ἐπιθυμοῦσε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀπὸ τὸν Τούρκικὸ ζυγὸ. Ὅλοι πίστευαν θαθεῖα, ὅτι χάρις στὴ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου ἡ Ἐπανάστασις θὰ εἶχε αἰσία ἀποτελέσματα, παρὰ τὴ συντριπτικὴ ὑπεροχὴ τῶν Τούρκων. Γι' αὐτὸ, ἀφ' οὗ ἡ Ἑλλάδα ξαναγεννήθηκε σὰ σύγχρονο Ἔθνος, οἱ ἐνοπλεις δυνάμεις τῆς ἀντιπροσωπεύονται κάθε χρόνο στὶς ἑορτές τῆς Τήνου, στὶς 25 Μαρτίου καὶ τὸ Δεκαπενταύγουστο.

Ἀνάμεσα στὰ πρῶτα θαύματα, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Εἰκόνας, ἡ ἱστορία ἀναφέρει τὴν περίπτωση τοῦ Μουσταφᾶ Ἀγά, τοῦ Τούρκου διαικτοῦ τῆς Κοῆτης, ὁποῖος θεραπεύτηκε ἀπὸ γενικὴ παράλυσι, ἔπειτα ἀπὸ διαμονὴ 15 ἡμερῶν στὸ Καθιδρυμα τῆς Τήνου. Γιὰ νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ στὴν Εἰκόνα, ἔχτισε ἕνα μαρμάρينو συντριβάνι στὴν αὐλὴ τοῦ Καθιδρύματος. Τὸ συντριβάνι διατηρεῖται ὡς σήμερα καὶ περιστιχίζεται ἀπὸ τέσσερα ψηλὰ κυπαρίσσια, ποὺ φύτεψε μετὰ τὰ χέρια τοῦ ὁ Ἀγᾶς.

Τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναφέρουν ἐπίσης, ὅτι ἕνας Ἀγγλὸς ὑποπρόξενος, ποὺ ταξίδευε στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου μ' ἕνα

καΐκι, κινδύνεψε ἀπὸ τρικυμία. «Τὴν ὥρα ποὺ ἦταν νὰ πνιγῇ», λέγει τὸ χρονικὸ, «προσευχήθηκε στὴν Παναγία τῆς Τήνου. Τότε ἡ θάλασσα ἠρέμησε ἀμέσως κι' ὁ ὑποπρόξενος μπόρεσε νὰ καταφύγῃ σὲ λιμάνι».

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ βρέθηκε ἡ θαυματουργὸς Εἰκόνα ὡς τὰ 1848, τὰ θαύματα ποὺ εἶχαν ἀποδοθῇ σ' αὐτὴν, καταγράφηκαν ἀπὸ τὸν Πύρρο τὸν Ἀθηναῖο, περίφημο ἱατροφιλόσοφο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁποῖος ἔγινε ἀρχιμανδρίτης στὰ γεράματα τοῦ.

Ἀπὸ τὸ 1848, ὅλα τὰ δεκαετημέρια θαύματα τῆς Τήνου καταχωροῦνται στὰ ἀρχεῖα τοῦ Καθιδρύματος. Ὁ κ. Θεόδωρος Τίγκας, ἀρχιεπιφύλαξ σήμερα τοῦ Καθιδρύματος, μοῦ ἐπέτρεψε πρόθυμα νὰ σημειώσω, ἀπὸ τὰ διβλία του, μερικὰ ἀπὸ τὰ θαύματα ποὺ ἔγιναν στὴν Τήνο τὰ τελευταῖα χρόνια.

Ἡ μικρὴ Ἀντίοπη Ἀγᾶ, ἡλικίας 6 ἐτῶν, εἶχε χάσει τὴν δρασὶ τῆς ἔπειτα ἀπὸ μηνιγίτιδα. Ὁ πατέρας τῆς, ποὺ ἦταν ἀδρῆσκος, δὲν ἤθελε νὰ τὴν πᾶῃ στὴν Τήνο. Ἀλλ' ἡ Παναγία ἐμφανίστηκε σ' αὐτόν, στὸν ὕπνο του, καὶ τοῦ εἶπε: «Πήγαινε τὸ παιδί σου στὴν Τήνο καὶ θὰ γίνῃ καλά». Πῆρε ὁ Ἀγᾶς τὸ πρῶτο πλοῖο καὶ πῆγε στὴν Τήνο, μετὰ τὸ κοριτσάκι του. Στὰ μάτια τῆς Ἀντίοπης ἔβλεπαν λάδι ἀπὸ τὴν κανδήλα ποὺ κρέμεται ἐπάνω ἀπὸ τὴν Εἰκόνα καὶ τὸ κοριτσάκι ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν δρασὶ τοῦ.

Ἡ κυρία Ὑλγα Φαντρίδου, 37 ἐτῶν, Ἀθηναία, ὑπέφερε ἀπὸ καρκίνιο. Οἱ γιατροὶ τὴν εἶχαν καταδικάσει. Πῆγε στὴν Τήνο τὸ 1951 καὶ θεραπεύτηκε.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Οἱ πιστοὶ προσκυνοῦν τὸ θαυματουργὸ Εἰκόνισμα τῆς Παναγίας μέσα στὸ ναὸ τῆς Τήνου. Τὰ μεγάλα πλῆθη τῶν Χριστιανῶν συγκεντρώνονται στὶς 25 Μαρτίου καὶ τὸ Δεκαπενταύγουστο. Τὸ κύμα, όμως, τῶν προσκυνητῶν εἶναι ἀδιάκοπο σ' ὅλο τὸ δίαστημα τοῦ ἔτους. Ὅσοι ὑποφέρουν, σωματικὰ καὶ ψυχικὰ, προσέρχονται ἐδῶ ταπεινοὶ ἱκέτες τῆς Θεομήτορος.

Μιά ἀποψὶς τοῦ Ἱεροῦ Καθιδρύματος. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ἀνεβαίνουν γονατιστοὶ τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια, ποὺ ὀδηγοῦν στὸ ναὸ τῆς Μεγαλόχαρης.

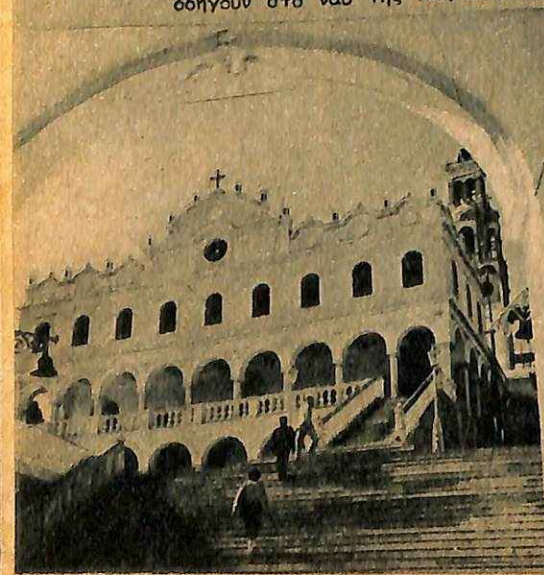
Μιά πλευρὰ τοῦ περιστυλίου, γύρω ἀπὸ τὸν κυρίως ναὸ. Ἔργο τοῦ ἀρχιτέκτονος Εὐσταθίου τῆς Σμύρνης, τὸ Καθιδρυμα παρουσιάζει ἐνδιαφέρον καὶ ὡς οἰκοδομή.

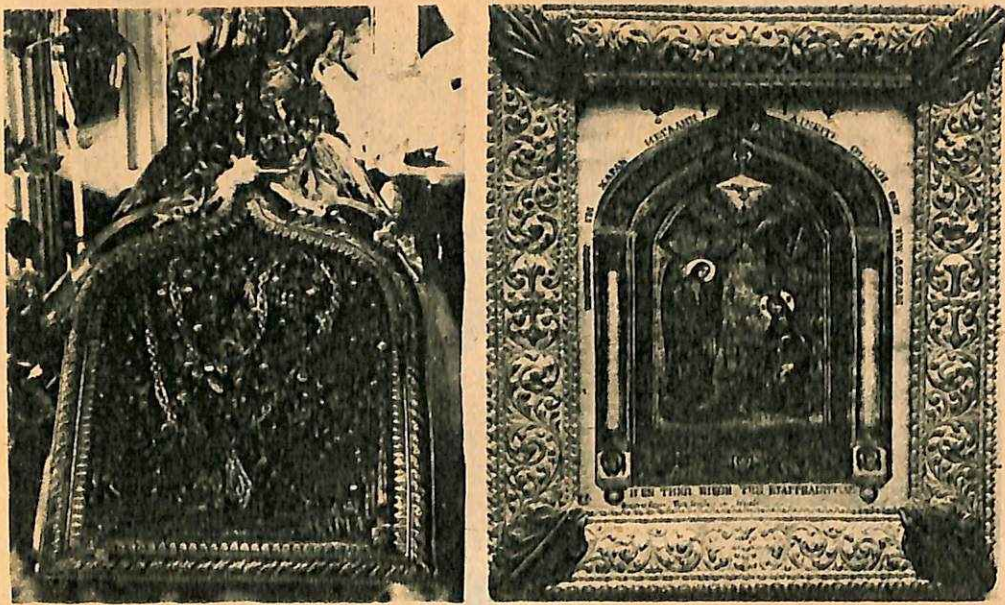
Στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου βρέθηκε ἡ Εἰκόνα, ὑπάρχει σήμερα ὑπόγειο παρεκκλήσι. Τὸ μαρμάρينو στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ μετὰ τὸ ἅγισμα εἶναι στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ.

Ἐδῶ, στὸν ἱερὸ χῶρο τοῦ Καθιδρύματος, ἀναπαύονται τὰ ὀστά τῶν νεκρῶν τῆς «Ἑλλης», ποὺ τортιλλίστηκε ἀπὸ τοὺς Ἱταλοὺς στὶς 15 Αὐγούστου 1940.

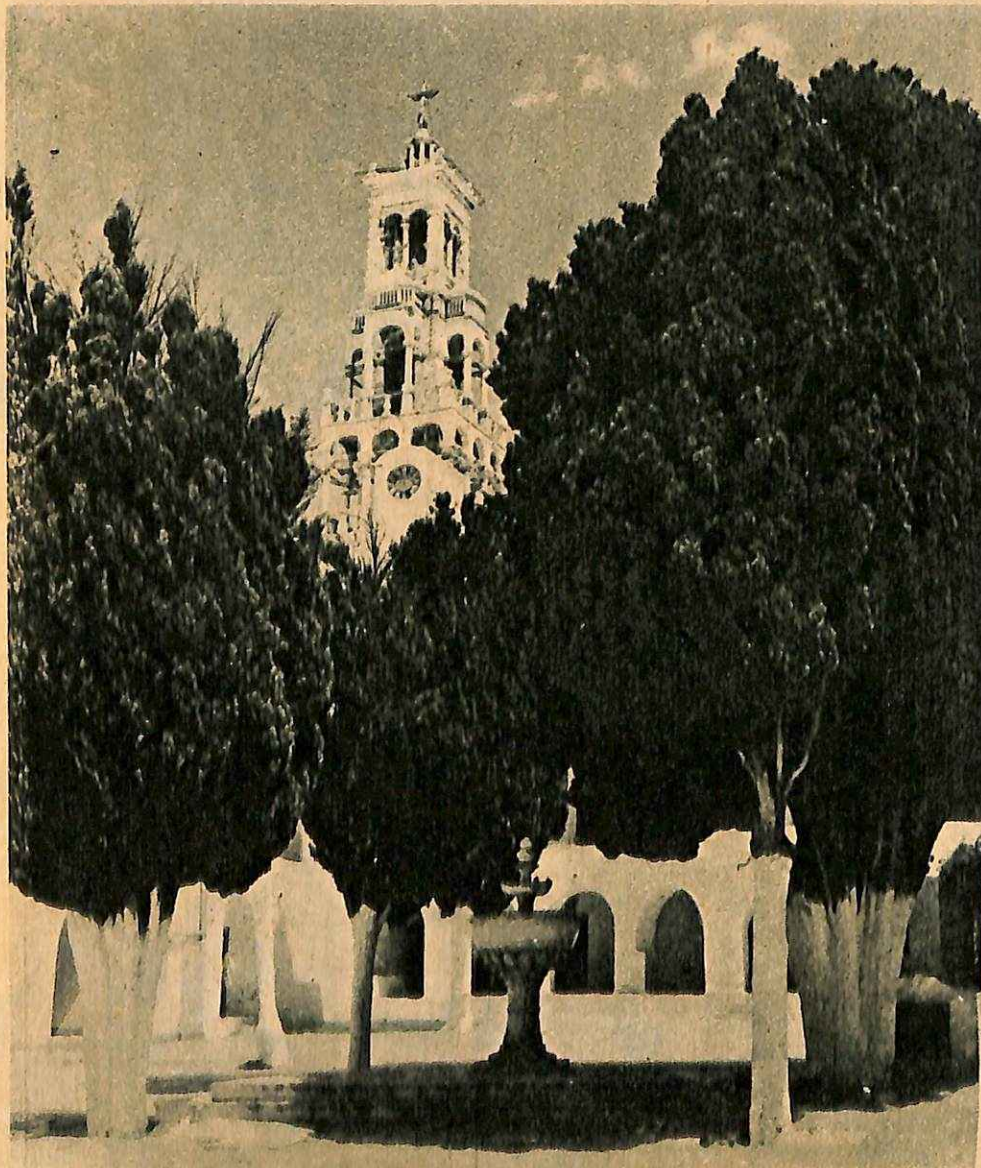
Τὸ Μουσεῖο τῶν Τηνίων Καλλιτεχνῶν, στὸ Καθιδρυμα, συγκεντρώνει σπάνια ἀριστουργήματα τοῦ Γύψ, τοῦ Νικ. Λύτρα, τοῦ Χαλεπά, τοῦ Δούκα, τοῦ Βιδάλη κ.ά.

Στὸ ἀρχεῖο τοῦ Καθιδρύματος ἔχουν καταγραφῇ ὅλα τὰ δεκαετημέρια θαύματα τῆς Μεγαλόχαρης ἀπὸ τὸ 1848. Ἐπιμελητὴς τοῦ ἀρχείου εἶναι σήμερα ὁ κ. Θ. Τίγκας.

Αριστερά: Η αγία Εικόνα της Μεγαλόχρας, όπως τη βλέπουν σήμερα οι πιστοί, άσημα-μένη ολόκληρη και κατασκευασμένη με τα χρυσά αφιέρωματα. Δεξιά: Μία λιθογραφία του 1858, πιστή αντιγραφή της Εικόνας του Ευαγγελισμού, όπως αυτή ήταν όταν ανευρέθηκε. Κάτω: Το συντριβάνι στην αυλή του Καθιδρύματος, αφιέρωμα του Μουσταφά Αγά, Τούρκου Διοικητού της Κρήτης, που θεραπεύτηκε από παράλυσι, χάρις στη πίστι του.

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ

Ο Νικόλ. Παπανικολάου, τραυματίας του Αλβανικού Πολέμου, είχε στο πόδι δυο συρίγγια, που δεν έκλειναν με κανένα θεραπευτικό μέσο. Πήγε στην Τήνο, το Μάρτιο του 1952. Και τα δυο συρίγγια γιατρεύτηκαν άμεσως. Έφετος ξαναπήγε στην Τήνο χωρίς δεκανίκια.

Η κυρία Ευαγγελία Ναυπακτίτη, από την Αράχωβα, ήταν κωφάλαλη εκ γενετής. Πήγε στην Τήνο στις 4 Απριλίου έφετος, με τον άντρα της και γιατρεύτηκε ενώ προσευχόταν γονατιστή στο μέρος όπου βρέθηκε η Εικόνα.

Φαίνεται, όμως, ότι η θαυματουργός δύναμις της Παναγίας της Τήνου επενεργεί και έξω από τα όρια της Ελλάδας. Το έλληνο-αμερικανικό περιοδικό «Ατλαντίς», στο τεύχος της 30ης Οκτωβρίου 1937, ανέφερε την περίπτωση της Θεοδόρας Γ. Αλεξίου, κωφάλαλης εκ γενετής, κατοίκου της Νέας Υόρκης, που απέκτησε και λαλιά και άκοη, αφού ζήτησε και της έστειλαν λάδι από την κανδήλα της Μεγαλόχρας.

Στα αρχεία του Καθιδρύματος, υπάρχει ένα γράμμα της κυρίας Σοφίας Μοντιλῆ, από το χωριό Αύλωνάρι της Εύβοιας, κατοίκου τώρα του Έντμοντον του Καναδά, που αφηγείται την καταπληκτική περίπτωση του γιου της, ο οποίος αν και απέθανε όταν ήταν μικρό παιδί, είναι, εν τούτοις, σήμερα ένα ολοκλήρωτο και ώραιο παλληκάρι 18 χρόνων...

«Τρείς ημέρες», γράφει η κυρία Μοντιλῆ, «κράτησα τον πεθαμένο γιο μου στο σπίτι. Δεν άντεχα το θάνατό του στην αστυνομία. Ήμουν σαν τρελή και το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να θρηνώ. Κάποια, όμως, στιγμή, ανέκτησα αρκετά τα λογικά μου, ώστε να παρακαλέσω την Παναγία της Τήνου να μου δώσει πίσω το γιοί μου... Και τον είδα να σηκώνεται στο κρεβάτι του».

Υπάρχει, επίσης, η περίπτωση του Δημητρίου Γαλιμίτη (Οδός 28ης Οκτωβρίου 24, Θεσσαλονίκη), που γεννήθηκε στην Καβάλλα, το 1942. Όταν ήταν 10 μηνών, έπαθε παράλυσι των φωνητικών χορδών, μιάνυχτα που Βούλγαροι στρατιώτες είχαν εισβάλει στο σπίτι του πατέρα του, και έμεινε βουβός. Όσο μεγάλωνε, παρουσίαζε και συμπτώματα ηλιθιότητας. Τον Αύγουστο του 1951 η μητέρα του αποφάσισε να τον πάει στη Μεγαλόχρα. Την ημέρα που έτοιμαζε τις αποσκευές της για το ταξίδι, άκουσε το παιδί της να μιλά για πρώτη φορά στη ζωή του και να την ερωτά: «Πού πάμε τώρα, μητέρα».

Ο αρχιεπίσκοπος του Καθιδρύματος, κ. Τίγκας, που αφηγείται επίσης την ακόλουθη συγκινητική ιστορία, που δείχνει τη λατρεία του ελληνικού λαού στην Παναγία της Τήνου. Ένας χωρικός από την Έλη της νοτίου Κρήτης, έδωσε μία κανδήλα κι ένα χιλιάριο μέσα σ' ένα μπουκάλι, μαζί με το εξής σημείωμα: «Στέλνω αυτήν την κανδήλα, για να την ανάψετε μπροστά στην εικόνα της Μεγαλόχρας, γιατί μόνο με τη βοήθειά της μπορεί να σωθώ ο κόσμος. Μόλις λάβετε το μικρό μου αφιέρωμα, σας παρακαλώ να με ειδοποιήσετε». Έπειτα σφράγισε το μπουκάλι και το έριξε στη θάλασσα, στις 17 Δεκεμβρίου 1951. Το χωριό Έλη βρίσκεται στη νότια ακτή της Κρήτης, αντίκρου στην Αφρική. Έπομένως, το μπουκάλι θα έπρεπε κανονικά να παρασυρθεί προς την Αίγυπτο, γιατί οι άνεμοι και τα ρεύματα είναι, γενικά, προς εκείνη τη διεύθυνση. Ωστόσο, έπειτα από έξι μήνες, το μπουκάλι βρέθηκε στο Σαρωνικό από ένα ψαρά, ο οποίος το πήγε στην Τήνο, εκπληρώνοντας την επιθυμία του Κρητικού χωρικού. «Δεν είναι θαύμα;», με ρώτησε ο κ. Τίγκας.

Η φήμη της Παναγίας της Τήνου διαδόθηκε πολύ πέρα από τα σύνορα της Ελλάδας και της Ορθοδοξίας. Δημοσιογράφοι από διάφορες χώρες επισκέπτονται συχνά το ναό της Τήνου και δημοσιεύουν λαμπρές

Χάρη της ΠΑΡΗΓΟΡΕΙ ΤΙΣ ΨΥΧΕΣ

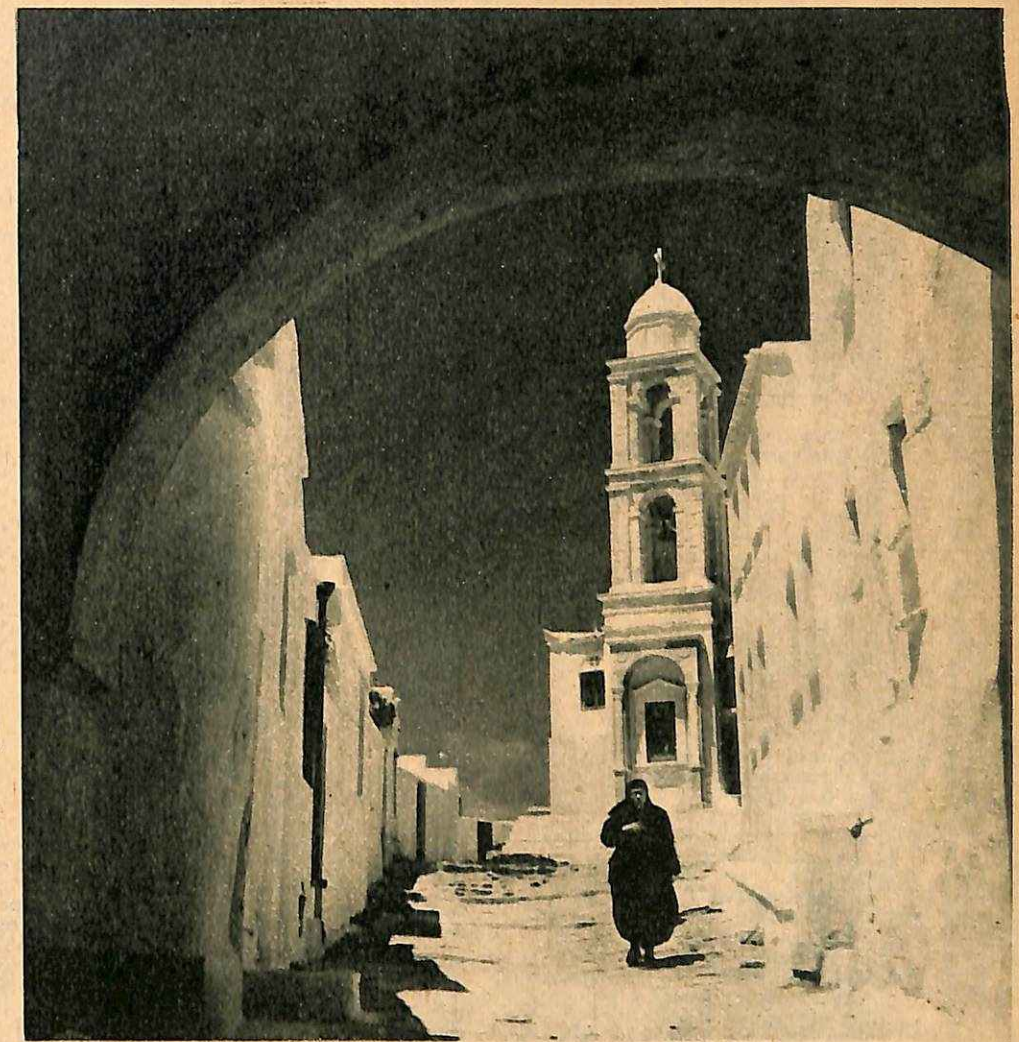
Περιγραφές για το «νησί των θαυμάτων» στον παγκόσμιο τύπο. Το Μάρτιο του 1952, ο Ζακ Περριέ, απεσταλμένος της μεγάλης γαλλικής επιθεωρήσεως «Ισι Παρί», έγραψε ένα άρθρο, στο οποίο ονόμαζε την Τήνο Λούρη της Ελλάδας. «Η Εικόνα της Τήνου», έγραφε ο Περριέ, «δίνει υγεία σ' όλους όσοι πηγαίνουν να ζητήσουν τη βοήθειά της». Έγραψε επίσης για τη θεραπευτική δύναμη του λαδιού της κανδήλας της Μεγαλόχρας.

Μετά τη δημοσίευσή του άρθρου αυτού, το Καθίδρυμα της Τήνου κατακλύστηκε από επιστολές Γάλλων αναγνωστών, που ζητούσαν σταγόνες από το θαυματουργό λάδι. Ίδου ένα απόσπασμα από μία τέτοια επιστολή, που την έγραψε μία βουδή Γαλλίδα από τις Κάννες: «Όλες μου οι ελπίδες βασίζονται στο αγιασμένο αυτό λάδι, γιατί η Παναγία μ' αυτό το λάδι θέλει να δείξει την απέραντη στοργή της για τους ανθρώπους. Αποθέτω στα πόδια της όλη την αγάπη μου, όλη την εμπιστοσύνη μου, σ' αυτόν και στον άλλο κόσμο. Να δώσετε το γράμμα μου κοντά της για να το διαβάσει».

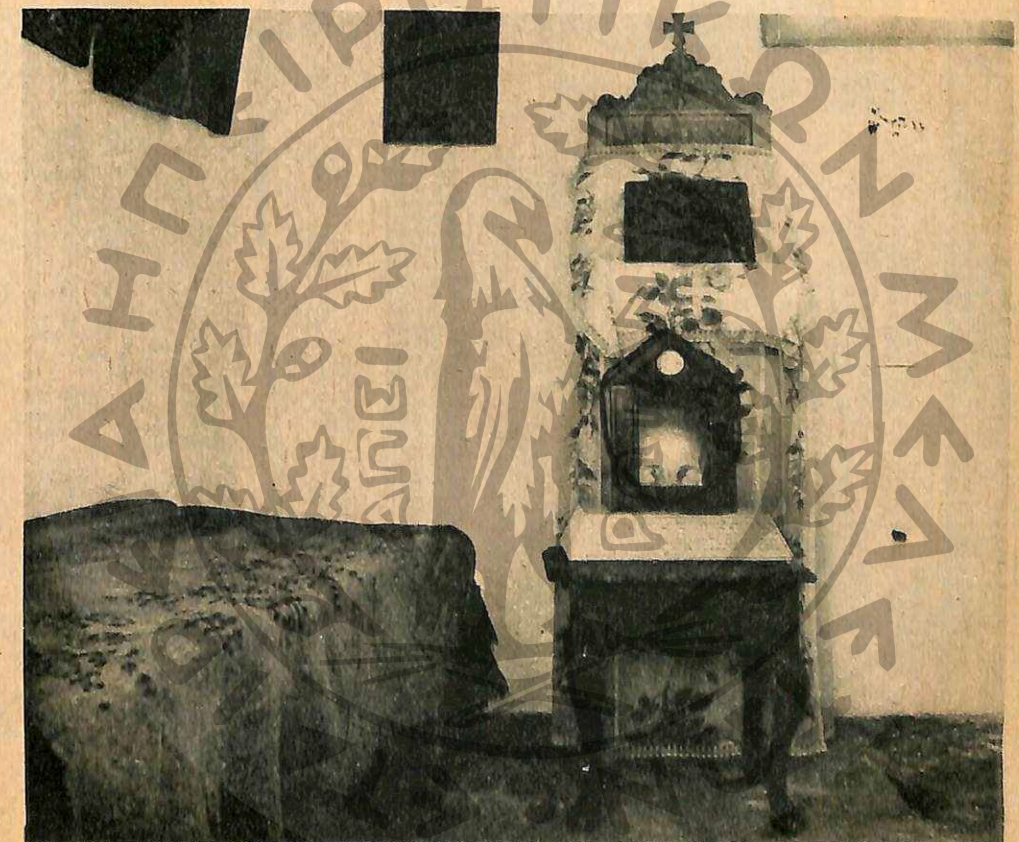
Ένα αδιάκοπο κύμα πιστών επισκέπτεται την Παναγία της Τήνου όλες τις μέρες του έτους. Η κίνηση των προσκυνητών αποκορυφώνεται στις εορτές της 25 Μαρτίου και 15 Αυγούστου, όταν, όπως υπολογίζεται, 50 έως 60 χιλ. άτομα, κάθε ηλικίας και κοινωνικής τάξεως, κατακλύζουν τη μικρή πόλη της Τήνου, η οποία, κανονικά, έχει μόλις 2.500 κατοίκους. Τα περισσότερα θαύματα γίνονται αυτές τις δυο ημέρες. Συχνότατα, τότε, πολλοί προσκυνητάι ισχυρίζονται, ότι βλέπουν την Παναγία να εμφανίζεται στο ναό. Οι εκκλησιαστικές αρχές, ωστόσο, κρίνουν με μεγάλη επιφυλακτικότητα αυτό το φαινόμενο, που το θεωρούν, σωστά, ως περίπτωση διαβολικής αυθυποβολής μάλλον, παρά ως θεαϊκό γεγονός. Η περιφημότερη εμφάνισή της Παναγίας, στα τελευταία χρόνια, στηρίχεται στη μαρτυρία της Ελένης Σκαλά, κατοίκου της Παλαιάς Κοκκινιάς (Αναργύρου 41) και στο θαύμα που την έπεδεβαίωσε. Η Ελένη Σκαλά έπληξε στο ναό της Τήνου 14 χρόνια μετά την ημέρα που είχε τυφλωθεί, έπειτα από ένα πέσιμο. Εκεί, ανέκτησε, ξαφνικά, την όρασή της, τα μέλη της 23ης Αυγούστου 1950, και είδε την Παναγία, ντυμένη ολόμαυρα, με ασπρο πέπλο στο κεφάλι της, να εύλογη τα πλήθη που ήταν συγκεντρωμένα μπροστά στο εικονοστάσιο.

Τα αναρίθμητα πολύτιμα αφιέρωματα, που γεμίζουν το ναό της Τήνου, μαρτυρούν την ευγνωμοσύνη εκείνων που θεραπεύτηκαν από τη Χάρη της. Όσο για τα ποσά που προέρχονται από χρηματικές δωρεές ή από την πώλησι κεριών κλπ., αυτά χρησιμοποιούνται από το Καθίδρυμα για χρηματοδότησι διαφόρων έργων κοινωνικής προνοίας. Ίσως, το πιο αξιοέπαινο απ' αυτά είναι η χορήγησης υποτροφιών σε νέους της Τήνου, που είναι προικισμένοι με εξαιρετικά πνευματικά και καλλιτεχνικά προσόντα. Μερικοί από τους μεγαλύτερους Έλληνες καλλιτέχνες των τελευταίων ετών — οι γλύπτες Γιαννούλης Χαλεπάς, Γεώργιος Βιδάλης, Λάζαρος Σάχος, οι ζωγράφοι Νικόλαος Γύζης και Νικηφόρος Λύτρας — είναι τέκνα της Τήνου και σπούδασαν με υποτροφίες από το Καθίδρυμα της Ευαγγελιστρίας.

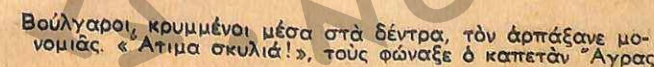
Φαίνεται παράξενο, όταν συλλογίζεται κανείς, ότι η ανακάλυψις μιας ιερής Εικόνας είχε την έμμεση συνέπεια να πλουτίσει το σύγχρονο καλλιτεχνικό στερώνμα της Ελλάδας με μερικά από τα λαμπρότερα άστρα του. Και όμως, αν εξετάσουμε βαθύτερα το πράγμα, δεν είναι και τόσο παράξενο. Γιατί, καθώς συνήθιζε να λέγει ο Νικηφόρος Λύτρας: «Η αγάπη προς το ώ-ραϊον είναι η γέφυρα μεταξύ Θεού και ανθρώπου».

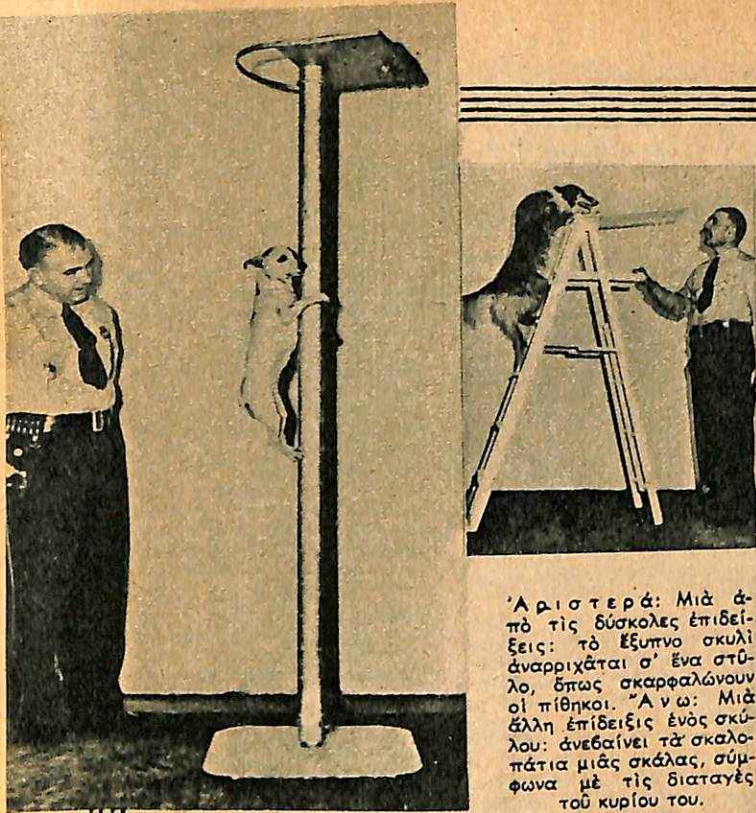

Εδώ, στη Μονή Κεχροβουνίου, που είναι το αρχαιότερο μοναστήρι της Ελλάδας (1000 και πλέον ετών), ωραματίστηκε η Πελαγία τη Θεομήτορα. Κάτω: Το κελλι της δσίας καλογράς και η κάρα της — το κρανίο της — μέσα σέ θήκη.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ν. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

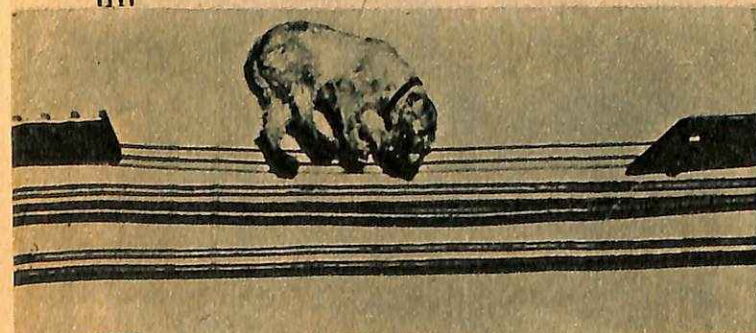
Άριστερά: Μία από τις δύσκολες επιδείξεις: το ξυπνο σκυλί αναρριχάται σ' ένα στύλο, όπως σκαρφαλώνουν οι πίθηκοι. Ανω: Μία άλλη επίδειξη ενός σκύλου: ανεβαίνει τα σκαλοπάτια μίας σκάλας, σύμφωνα με τις διαταγές του κυρίου του.

ΣΚΥΛΟΙ ΠΟΥ ΠΑΡΑΔΙΔΟΥΝ ...ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ!

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ, που χρησιμοποιεί η αμερικανική αστυνομία, είναι καταπληκτικά. Ένας αστυνομικός, μάλιστα, στη Σαρλότ, της Β. Καρολίνας, έχει γυμνάσει τα τέσσερα σκυλιά του, σε σημείο, που ένα απ' αυτά, η Λάση, να δίνει μαθήματα Τροχαίας στη νεολαία της Σαρλότ. Ο κύριός της τοποθετεί στο δάπεδο διάφορες πινακίδες με επιγραφές και σήματα της Τροχαίας και η Λάση, σύμφωνα με τις διαταγές του, πιάνει με τα δόντια της τις πινακίδες, που είναι τα παιδιά της πόλεως. Ένδιαφέρονται και προσέχουν τα σήματα της Τροχαίας.

Η πιο έντυπωσιακή επίδειξη της Λάση: πιάνει με τα δόντια της και μετατοπίζει το σήμα της Τροχαίας, που αναφέρει ο κύριός της. Η επίδειξη αυτή έλκυε την προσοχή των παιδιών στα σήματα της Τροχαίας.

Μία ωραία ακροβατική επίδειξη: το γυμνασμένο σκυλί περπατά με καταπληκτική επιτηδεότητα πάνω στα τεντωμένα σύρματα, που υποτίθεται ότι είναι τα καρφιά διαβάσεως των πεζών.

Η Ζωή μας ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

ΣΤΗΝ περιοχή πρωτευούσης λειτουργούν το καλοκαίρι 136 κινηματογράφοι και 15 θέατρα και θαριέ. Στα 150 αυτά θέατρα των Αθηνών και των προαστίων, ψυχαγωγούνται κάθε βράδυ κατά μέσον όρο 45.000 κάτοικοι του άστεως και του Πειραιώς. Δηλαδή, πάλι κατά μέσον όρο, σε καθένα από τα σινεμά και τα θέατρα, περνούν μερικές ευχάριστες ώρες 300 άνθρωποι.

Από την ψυχαγωγία αυτή, το δημόσιο εισπράττει ένα σεβαστό ποσό. Πράγματι, αν λογαριάσουμε, ότι κάθε εισιτήριο επιδορύνεται με φόρο 2.000 δραχμ., θα δρούμε, ότι αυτοί που απολαμβάνουν την εσπερινή δροσιά και τη... Λοιμωπρίχτα, πληρώνουν, κάθε βράδυ, στο κράτος ενενήντα εκατομμύρια.

ΕΠΕΙΔΗ ο λόγος περί κινηματογράφων, ως σημειώθη ότι από τα 136 σινεμά, τα 64 βρίσκονται στα όρια του Δήμου Αθηναίων. Τα 14 στο δήμο Πειραιώς και 48 στα γύρω προάστια και δήμους. Υπολείπονται ακόμα 10 σινεμά στις δυο πόλεις, που είναι τα χειμερινά, τα οποία λειτουργούν καθ' όλην την ημέραν και τώρα το καλοκαίρι. Ένα ακόμα περίεργο χαρακτηριστικό των κινηματογράφων, είναι, ότι πολλοί έχουν την ίδια ονομασία. Υπάρχουν, λοιπόν, 4 σινεμά με τον τίτλο «Τιτάνια», 4 «Παλλάς», 5 «Ρέξ», 3 «Ορφέως», 2 «Ελληνίς» 2 «Αελλώ», 2 «Γρανάδα» — αλλά μία μόνον «Κύπρος».

ΣΤΗΝ Αθήνα, υπάρχουν 260 σταθμοί ή «επιτάσεις» αυτοκινήτων «ταξί». Επίσης υπάρχουν ακόμη 14 σταθμοί αγοραίων αυτοκινήτων, που βρίσκονται σε κεντρικά σημεία της πόλεως και 55 σταθμοί για ιδιωτικά αυτοκίνητα.

Ο Κόσμος βέ

Ο ΛΟΞΥΓΚΑΣ ΤΗΣ ΡΕΒΕΚΚΑΣ

Ο ΓΑΛΛΟΣ θηριοδασατής Φεντερίκ Μανζάν, όταν τελειώνει τα νούμερά του με τη λέαινα «Ρεβέκκα», συνηθίζει να βάζει το κεφάλι του μέσα στις μασέλες της και να το κρατά εκεί μερικά δευτερόλεπτα. Τελευταία, σ' ένα τσίρκο στην Αμιένη, ενώ ο Μανζάν έκτελούσε το έντυπωσιακό αυτό φινάλε, έπιασε τη λέαινα λόξυγκας και, δίχως να το θέλει, έκλεισε απότομα τις μασέλες της, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί το δαμάστι της στα μάγουλα. Όταν η λέαινα άνοιξε το στόμα της και ο Φεντερίκ Μανζάν έβγαλε το κεφάλι του καταματωμένο, χάιδεψε το θηρίο και είπε στους θεατές, που είχαν ριγώσει από τρόμο: «Μη φοβάστε, της ήρθε λόξυγκας. Η «Ρεβέκκα», είναι το μόνο θηλυκό του κόσμου, που δε δαγκώνει!»

Ο ΞΕΡΟΚΕΦΑΛΟΣ ΙΣΠΑΝΟΣ ΔΕΝ έχουν άδικο εκείνοι που υποστηρίζουν, πως οι Ισπανοί είναι οι πιο ξεροκέφαλοι Ευρωπαίοι. Το απέδειξε τελευταία, σύμφωνα με μία εφημερίδα της Μαδρίτης, ένας ανθρωκώρυχος της Ματαλάνα, στην επαρχία Λεόν. Καθώς ο δυστυχής έσκαβε, και ο Θεός ξέρει με πόση όρμη, με τη φόρα που είχε, η πισινή αίχμη της άξινας του κάρφθηκε στο κεφάλι! Ο γεννητός ανθρωκώρυχος, που σκέφθηκε, πως είχε μόνο ένα κεφάλι και... τέσσερα παιδιά, έσφιξε την καρδιά του, έδωκε απ' το ανθρωκώρυχο και, πεζοπορώντας, με τη σκαπάνη καρφωμένη στο κεφάλι

του τρία χιλιόμετρα, έφθασε στο πλησιέστερο νοσοκομείο. Ο ξεροκέφαλος Ισπανός όχι μόνο είναι εκτός κινδύνου, αλλά βγαίνει αυτές τις μέρες απ' το νοσοκομείο και επιστρέφει με όλογρο κεφάλι στην εργασία του!

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΣΤΡΕΙΔΙΑ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ Ιταλός θεατρικός συγγραφέας και ηθοποιός Έντομάρτο Ντέ Φιλίππο, ο οποίος Ναπολιτάνος, τρελλανέται για τα θαλασινά. Γι' αυτό, όταν καλή η τραπέζι φίλου του, παραγγέλλει εύδης για όρεκτικό από δυο ντουζίνες στρείδια για τον καθένα. —Μά τόσο θάρεσσουν τα στρείδια; τον ρώτησε τελευταία μία ωραία κυρία, θαυμαστριά του. —Τρελλανέμαι, απάντη ο Ιταλός συγγραφέας. Τρώγοντάς τα, έχω την έντυπωση, πως φιλω τη θάλασσα στο στόμα!

ΣΩΤΗΡΙΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ Ο ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΣ τρόπος για να μη κόδουν τις γυναίκες τα αυτοκίνητα, είναι να φορούν... κάλτσες από φυτική μέταξα, και μάλιστα, σε ανοικτούς χρωματισμούς. Οι κάλτσες αυτές, ιδίως τη νύχτα, έχουν την ιδιότητα να αντιφεγγίζουν όταν πέσει πάνω τους δχι το αυτοκίνητο, αλλά οι άναμμένοι προβολείς του. Αντίθετα, οι κάλτσες ναύλον, καθώς και κείνες από ζωικό μετάξι δεν αντιφεγγίζουν στο φώς, και όσες τις φορούν, ευκολώτερα μπορούν να πατηθούν από αυτοκίνητα! Αυτά δεν τα λέει καμιά διομηχανία καλτσών φυτικής μετάξης, ούτε

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ της Φιλαδελφείας στις Ηνωμένες Πολιτείες, μπορούν να επισκεφθούν μίαν έρημο, χωρίς να μετακινήσουν από την πόλι τους. Με τη διαφορά ότι η έρημος είναι τεχνητή και έχει κατασκευασθεί σ' ένα πάρκο, όπου έχουν φυτευθεί γιγαντιαίοι κάκτοι και άλλα φυτά της έρημου. Μαθήτριά και μαθηταί της Γεωργικής Σχολής, ασχολήθηκαν — όπως φαίνεται στη φωτογραφία — στην «κατασκευή» της τεχνητής αυτής έρημου μέσα στην καρδιά της πόλεως.

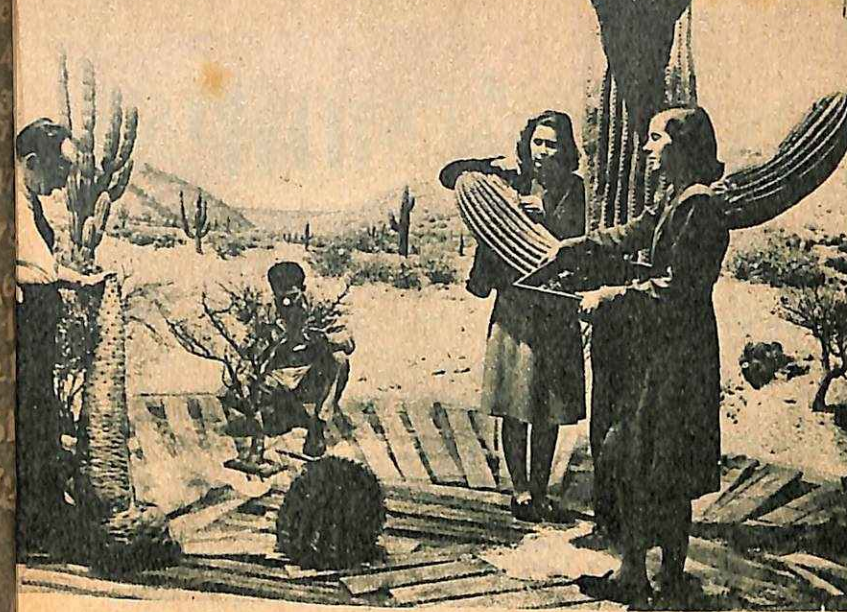
Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Σ' ένα δρόμο του Λονδίνου, τις προάλλες, όλοι οι περαστικοί έκλαιαν με δάκρυα κορόμηλο. Αν δεν σφουγγίζονταν στα μαντήλια τους, σίγουρα το σημείο εκείνο θα γινόταν σωστή λίμνη. Όλοι, μά δλοι, έκλαιγαν, ακόμη και ο ασυγκίνητος αστυφύλακας της Τροχαίας! Τι, άραγε, να είχε συμβεί; Το διεπίστωσαν, τέλος, δυο αστυνομικοί, που, κλαίοντας κι' αυτοί ασυγκράτητα, ανέκαλυσαν, πως κάποιος αυτοκίνητος, που έσταθμεσε σε μία παράδο, φορτωμένο με νταμιτζάνες γεμάτες χλώριο, ήταν η αίτια του ομαδικού θρήνου! Μία νταμιτζάνα είχε σπάσει και το δακρυγόνο χλώριο έτρεχε!

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑΙ ΤΙΜΙΟΙ! Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ της Τραπέζης «Γιόνκερς», στη Νέα Υόρκη, έτοποθέτησε σε διάφορα σημεία του ιδρύματός του αυτόματες μηχανές, που μπορούν μόνες τους και δίχως επίβλεψη, να εξυπηρετούν τους πελάτες εκείνους που θέλουν να χαλάσουν χαρτονομίσματα μεγάλης αξίας. Έκείνος που χρειάζεται ι φιλά, δεν έχει παρά να ρίξει το χαρτονομίσμα του στο στόμιο της μηχανής. Αυτόματα πετιέται από κάτω ένα συρτάρι με κέρματα και χαρτονομίσματα μικρότερας αξίας και ο πελάτης σερβίρεται μόνος του. Η μόνη ασφάλεια της

ΣΧΟΙΝΙΑ ΓΙΑ ΣΥΖΥΓΟΥΣ!

ΤΟ δικαστήριο του Μοντόβι στην Ιταλία, άθώωσε τον Άντρέα Βιτσίνο, και αναγνώρισε σ' αυτόν το δικαίωμα να δένη στα σίδερα του κρεβάτιού τη γυναίκα του Λετάνια, 55, αφού, παρά την ηλικία της, τα τέσσερα παιδιά της και τα έξη εγγόνια της, επέμενε να βγαίνει τις νύχτες έξω απ' το σπίτι και να έρωτατροπεί με διαφόρους γνωστούς της. Ύστερα από την απόφαση αυτή του δικα-

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ της Φιλαδελφείας στις Ηνωμένες Πολιτείες, μπορούν να επισκεφθούν μίαν έρημο, χωρίς να μετακινήσουν από την πόλι τους. Με τη διαφορά ότι η έρημος είναι τεχνητή και έχει κατασκευασθεί σ' ένα πάρκο, όπου έχουν φυτευθεί γιγαντιαίοι κάκτοι και άλλα φυτά της έρημου. Μαθήτριά και μαθηταί της Γεωργικής Σχολής, ασχολήθηκαν — όπως φαίνεται στη φωτογραφία — στην «κατασκευή» της τεχνητής αυτής έρημου μέσα στην καρδιά της πόλεως.

ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΑ

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ της Φιλαδελφείας στις Ηνωμένες Πολιτείες, μπορούν να επισκεφθούν μίαν έρημο, χωρίς να μετακινήσουν από την πόλι τους. Με τη διαφορά ότι η έρημος είναι τεχνητή και έχει κατασκευασθεί σ' ένα πάρκο, όπου έχουν φυτευθεί γιγαντιαίοι κάκτοι και άλλα φυτά της έρημου. Μαθήτριά και μαθηταί της Γεωργικής Σχολής, ασχολήθηκαν — όπως φαίνεται στη φωτογραφία — στην «κατασκευή» της τεχνητής αυτής έρημου μέσα στην καρδιά της πόλεως.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

ΑΠΟ την 1η του περασμένου Ιουλίου, στο «Ητζουότερ» της Νέας Υόρκης (ΗΠΑ), κάθε βράδυ, στις 9.30, έχουν οι σειρήνες του αεροπορικού συναγερμού. Αμέσως, όλα τα κάτω των 17 ετών αγόρια και κορίτσια του «Ητζουότερ», όφειλουν να κλειστούν στα σπίτια τους, γιατί διαφορετικά θα συλληφθούν από την Αστυνομία και θα τιμωρηθούν. Το μέτρο αυτό ελήφθη από το Δήμαρχο της πόλεως, για να προστατευθούν τα ανήλικα αγόρια και κορίτσια από πολλές εναντίον τους επιθέσεις, που είχαν σημειωθεί τελευταία, με δράστες αγνώστους κακοποιούς. Όσα παιδιά δυστροπούν στην περιοριστική αυτή διάταξη, οδηγούνται στα αστυνομικά τμήματα, όπου περνούν τη νύχτα σε ένα ξύλινο παγκό...

ΤΟ δικαστήριο του Μοντόβι στην Ιταλία, άθώωσε τον Άντρέα Βιτσίνο, και αναγνώρισε σ' αυτόν το δικαίωμα να δένη στα σίδερα του κρεβάτιού τη γυναίκα του Λετάνια, 55, αφού, παρά την ηλικία της, τα τέσσερα παιδιά της και τα έξη εγγόνια της, επέμενε να βγαίνει τις νύχτες έξω απ' το σπίτι και να έρωτατροπεί με διαφόρους γνωστούς της. Ύστερα από την απόφαση αυτή του δικα-

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ της Φιλαδελφείας στις Ηνωμένες Πολιτείες, μπορούν να επισκεφθούν μίαν έρημο, χωρίς να μετακινήσουν από την πόλι τους. Με τη διαφορά ότι η έρημος είναι τεχνητή και έχει κατασκευασθεί σ' ένα πάρκο, όπου έχουν φυτευθεί γιγαντιαίοι κάκτοι και άλλα φυτά της έρημου. Μαθήτριά και μαθηταί της Γεωργικής Σχολής, ασχολήθηκαν — όπως φαίνεται στη φωτογραφία — στην «κατασκευή» της τεχνητής αυτής έρημου μέσα στην καρδιά της πόλεως.

ΣΧΟΙΝΙΑ ΓΙΑ ΣΥΖΥΓΟΥΣ!

ΤΟ δικαστήριο του Μοντόβι στην Ιταλία, άθώωσε τον Άντρέα Βιτσίνο, και αναγνώρισε σ' αυτόν το δικαίωμα να δένη στα σίδερα του κρεβάτιού τη γυναίκα του Λετάνια, 55, αφού, παρά την ηλικία της, τα τέσσερα παιδιά της και τα έξη εγγόνια της, επέμενε να βγαίνει τις νύχτες έξω απ' το σπίτι και να έρωτατροπεί με διαφόρους γνωστούς της. Ύστερα από την απόφαση αυτή του δικα-

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ της Φιλαδελφείας στις Ηνωμένες Πολιτείες, μπορούν να επισκεφθούν μίαν έρημο, χωρίς να μετακινήσουν από την πόλι τους. Με τη διαφορά ότι η έρημος είναι τεχνητή και έχει κατασκευασθεί σ' ένα πάρκο, όπου έχουν φυτευθεί γιγαντιαίοι κάκτοι και άλλα φυτά της έρημου. Μαθήτριά και μαθηταί της Γεωργικής Σχολής, ασχολήθηκαν — όπως φαίνεται στη φωτογραφία — στην «κατασκευή» της τεχνητής αυτής έρημου μέσα στην καρδιά της πόλεως.

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Σ' ένα δρόμο του Λονδίνου, τις προάλλες, όλοι οι περαστικοί έκλαιαν με δάκρυα κορόμηλο. Αν δεν σφουγγίζονταν στα μαντήλια τους, σίγουρα το σημείο εκείνο θα γινόταν σωστή λίμνη. Όλοι, μά δλοι, έκλαιγαν, ακόμη και ο ασυγκίνητος αστυφύλακας της Τροχαίας! Τι, άραγε, να είχε συμβεί; Το διεπίστωσαν, τέλος, δυο αστυνομικοί, που, κλαίοντας κι' αυτοί ασυγκράτητα, ανέκαλυσαν, πως κάποιος αυτοκίνητος, που έσταθμεσε σε μία παράδο, φορτωμένο με νταμιτζάνες γεμάτες χλώριο, ήταν η αίτια του ομαδικού θρήνου! Μία νταμιτζάνα είχε σπάσει και το δακρυγόνο χλώριο έτρεχε!

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑΙ ΤΙΜΙΟΙ! Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ της Τραπέζης «Γιόνκερς», στη Νέα Υόρκη, έτοποθέτησε σε διάφορα σημεία του ιδρύματός του αυτόματες μηχανές, που μπορούν μόνες τους και δίχως επίβλεψη, να εξυπηρετούν τους πελάτες εκείνους που θέλουν να χαλάσουν χαρτονομίσματα μεγάλης αξίας. Έκείνος που χρειάζεται ι φιλά, δεν έχει παρά να ρίξει το χαρτονομίσμα του στο στόμιο της μηχανής. Αυτόματα πετιέται από κάτω ένα συρτάρι με κέρματα και χαρτονομίσματα μικρότερας αξίας και ο πελάτης σερβίρεται μόνος του. Η μόνη ασφάλεια της

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ της Φιλαδελφείας στις Ηνωμένες Πολιτείες, μπορούν να επισκεφθούν μίαν έρημο, χωρίς να μετακινήσουν από την πόλι τους. Με τη διαφορά ότι η έρημος είναι τεχνητή και έχει κατασκευασθεί σ' ένα πάρκο, όπου έχουν φυτευθεί γιγαντιαίοι κάκτοι και άλλα φυτά της έρημου. Μαθήτριά και μαθηταί της Γεωργικής Σχολής, ασχολήθηκαν — όπως φαίνεται στη φωτογραφία — στην «κατασκευή» της τεχνητής αυτής έρημου μέσα στην καρδιά της πόλεως.

ΣΧΟΙΝΙΑ ΓΙΑ ΣΥΖΥΓΟΥΣ!

ΤΟ δικαστήριο του Μοντόβι στην Ιταλία, άθώωσε τον Άντρέα Βιτσίνο, και αναγνώρισε σ' αυτόν το δικαίωμα να δένη στα σίδερα του κρεβάτιού τη γυναίκα του Λετάνια, 55, αφού, παρά την ηλικία της, τα τέσσερα παιδιά της και τα έξη εγγόνια της, επέμενε να βγαίνει τις νύχτες έξω απ' το σπίτι και να έρωτατροπεί με διαφόρους γνωστούς της. Ύστερα από την απόφαση αυτή του δικα-

Μία πρωτότυπη εορτή έγινε πρό ημερών στο Παρίσι, με τη συμμετοχή των πιο γνωστών ηθοποιών του γαλλικού θεάτρου και κινηματογράφου. Κάθε ηθοποιός έκανε και μίαν επίδειξη, που έπρεπε να είναι άσχετη με το επάγγελμά του. Έτσι η δεσποινίς Λίζα Ζουβέ, κόρη του μεγάλου ηθοποιού που πέθανε πέρυσι, ηθοποιός και ή ίδια, εμφανίσθηκε κρατώντας το κυνηγετικό γεράκι του συναδέλφου της Σαρλ Μπουαγιέ.

Η μικρή Τσαρλντ Φίσκ, στην πόλι Σπάρτη του Μίτσιγκαν, έχασε σε ένα δυστύχημα και τα δυο χέρια της, αλλά δεν έχασε ούτε το θάρρος, ούτε το κέφι της. Χάρης στα μηχανικά χέρια, που της έδωσαν, αντιμετώπιζει με γενναiotητα και καλή διάθεση τη ζωή: κάνει διάφορες εργασίες και δεν επηρεάζεται από την αναπηρία της. Πλένει ακόμα και τα πιάτα, για να βοηθή τη μαμά της.

Μία από τις πιο εκπληκτικές επιδείξεις του «ζεύγους Καβακό», είναι το τσίλιγμα αυτό της «γυναίκας-φίδι», γύρω από το λαιμό του παρτεναίρ της.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅλη τὴν ἡμέρα ζῶσε, προσμένοντας τὸ Γιάσο. Κι' ὅταν ἐπαίρνε νὰ γείρει ὁ ἡλῖος ἀρχίξε νὰ νευρίαζε. Ἀκούει ἀπὸ μακριὰ τὰ πέταλα τῆς Σπίβας νὰ χτυποῦν γοργά, ρυθμικά τῇ γῇ κι' ἔτρεχε στὴν πόρτα νὰ τὸν δεχτεί, νὰ τὸν φιλήσῃ, μὲν ἡλις ἐξεπέμπε. Ἡ Λιάνα μάντευε τὴν κούραση, πού αὐτὸς πάσχιζε νὰ κρύψει. Τὸν ἐβάζε νὰ καθίσει ἀναπαυτικά, τοῦφιττανε καὶ τὸν σέρβρινε μόνον τὸν κα-

Ο Κ. ΣΤΑΥΡΟΛΕΩΣ

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ...

Ο Κ. Σταυρόλεως, όπως θαί-
νει οι άνθρωποι που ταλαιπωρούν το
πνεύμα τους, είναι άφηρημένος.
Την άλλη φορά είχε χάσει το ρο-
λόι του. Τώρα έχασε κάτι άλλο
και είναι πάλι στενοχωρημένος.

— Τι έχασες, Σταύρο; τόν ρω-
τά ο φίλος του ο Θεωδώρας.

— Εκείνο που είναι και άρσε-
νικό και θηλυκό.

— Τώρα με φώτισες.

— Λοιπόν, «Είναι μικρές αξί-
ες, αλλά εξασφαλίζει πολύτιμες
αξίες». Μη μου πής, ότι δεν το
βρήκες!

— Σου το λέω.

— Θεωδώρα μου,

να κόβω το μυαλό

σου. Έπειδή όμως,

δεν το βλέπω να

κόβω και πολύ, θα

το υποβοηθήσω.

Λοιπόν, έχασα

εκείνο που ευνόησε

το έτος με μοιάζει

με το έλλοιό μου.

Αλίμονό σου, όμως,

αν θρουν ένα που να

μοιάζει με το δικό

σου!

— Αυτό με υπερ-
δίνει περισσότερο.

— Σέβομαι τη βραδυνοιά σου

και θα προσπαθήσω να γίνω σα-
φέστερος. Λοιπόν, ελ μουσικοί

συνήθως το βλέπουν ζωγραφιστό.

— Τώρα με θούτηδες στο πέ-
λαγος! Έπί τέλους πές μου τι

έχασες και παράτα τα αινίγμα-
τα. Τι καταλαβαίνεις που με θα-
σανίζεις;

— Δε σε θασανίζω. Άπλως σου

κάνω πνευματική γυμναστική, για

να ξυπνήσω το κοιμισμένο σου

μυαλό. Θέλω οι φίλοι μου να εί-
ναι σπύδες! Λοιπόν, προχωρώ και

να ιδούμε ως πού θα φτάσω. Πρό-
σεξέ με, Θεωδώρακη: «Οι μεθυσμέ-
νοι δεν μπορούν να το χρησιμο-
ποιήσουν εύκολα». Θεέ μου! Με

κυττάει σαν αποθλακωμένο. Σύ-
πνα, Θεωδώρακη. Τι δεν μπορούν

να χρησιμοποιήσουν οι μεθυσμέ-
νοι;

— Τα πόδια τους.

— Και τί άλλο; Πτωχε τώ

πνεύματι, Θεωδώρακη. Δόσε δάσι:

«Ο Άγιος Πέτρος δεν μπορεί να

έννοη χωρίς αυτό». Ακόμα; Συ-
νεχίζω: «Όταν δεν τόχης, μένεις
έξω από το σπίτι σου».

— Α! Μάλιστα. Έννοείς το

νοίκι.

— Έννοώ πώς είσαι άνόητος.

Τι πρέπει να σου πω ακόμα για

να σε μπάσω στην έννοια; «Ό-
ταν χρεωκοπήσης το δάσεις όρι-
στικώς και τελεσιδίκως». Η κα-
λύτερα: «Όταν δε βρίσκεται στη

θέση του, μπορείς να παρακολου-
θήσης τί γίνεται μέσα σε δωμάτιο

με κλειστή πόρτα». Ακόμα δεν

μπήκες;

— Όχι. Δεν μπήκα.

— «Όποιος δεν έχει τέτοιο,

χτυπάει το κουδούνι!». Έπί τέ-
λους, πώς πρέπει να σου το πώ,

για να καταλάβης ότι έχασα το

κλειδί του σπιτιού μου; Έσύ

σκας γάιδαρο, Θεωδώρακη!

— Ναί, Σταύρο μου. Αλλά

ποιός είναι ο σκασμένος γάιδα-
ρος από τους δύο μας;

Αυτό δε το βρή ο άναγνώστης.

Ο ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

Ο δικαστής: Είχατε πλήρη

αυτοκυριαρχία εκείνη την ώρα;

Ο κατηγορούμενος: Όχι.

Ήταν μαζί μου η γυναίκα μου.

Η δασκάλα: Μήπως νομίζεις

πως μ' ευχαριστεί, Μαρία, να σε

τιμωρώ;

Μαρία: Τότε ποιόν ευχαριστεί;

— Έμαθα ότι παντρεύεται την

κυρία που έχει το γωνιακό σπίτι.

Λαμπρή έκλογη.

— Έσπε το ξέρεις το σπίτι;

— Γκαρσόν, έρθκα μία δελόνα

μέσα στη σουίτα μου.

— Και τί θέλατε να έρθτε,

κύριε, ολόκληρη ραπτομηχανή;

— Είπατε στη γυναίκα σας ότι

κάνετε κατά την απουσία σας;

— Δεν πρόφτασα. Της τα είχαν

πλη οι γείτονες.

Ένας κύριος μπαίνει διασπικός

στο κουρείο, κάθεται και λέγει

στον κουρέα:

— Κόψε τα και τα τρία!

— Τι θέλετε να πητε;

— Τα μαλλιά, τα γένεια και

τη φλουριά!

Δυο σύζυγοι φιλονεικούν. Στο

τέλος εκείνος, αποκαμωμένος, λέ-
γει σιγανά:

— Καλά. Αποφάσισα να συμ-
φωνήσω μαζί σου.

Και η σύζυγος:

— Είναι άργα πλέον. Αλλάξα

γνώμη.

— Μπαμπά, θέλω να παντρευ-
τώ.

— Όχι ακόμα, παιδί μου... Μα

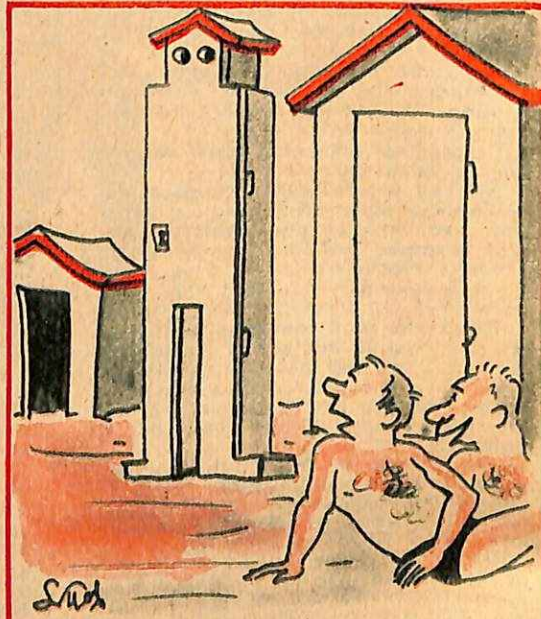
πήξη πρώτα το μυαλό σου.

— Και τότε θαρθή αυτή η ώ-
ρα;

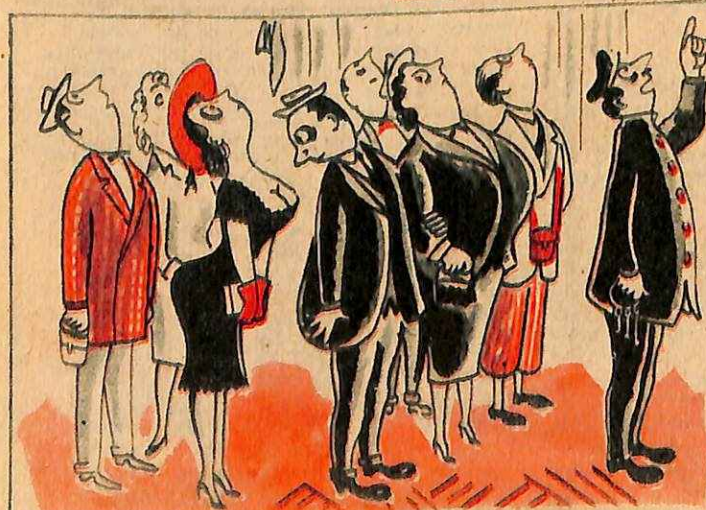
— Όταν θα σου φύγη η εμμο-
νη ιδέα της παντρείδας.

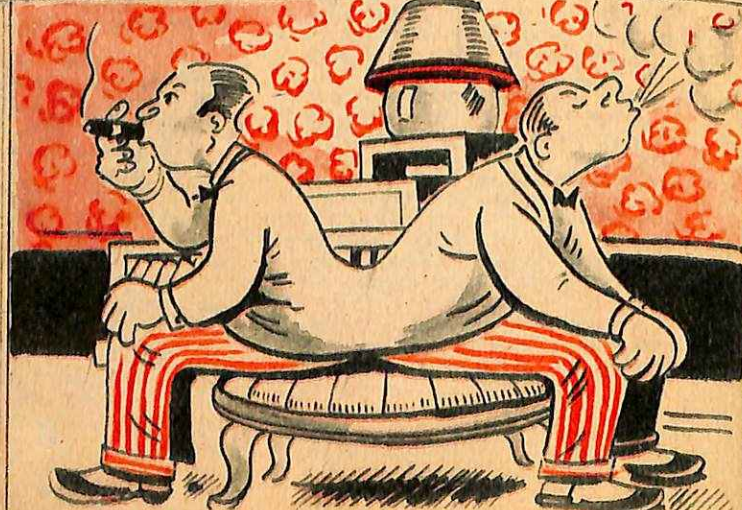
— Μην κάνεις έτσι, ρε Γιώργη. Μένου-
νε δυο λεπτά ακόμη και μπορεί να ισοφα-
ρίσουμε.

— Ζηλεύει πολύ τη γυναίκα του και της
έφτιαξε αυτήν την καμπίνα, για να μη χω-
ράει μέσα κανένας άλλος.

Ο οδηγός του Μουσείου: — Έδώ, κύριοι,
πρέπει να προσέξετε τα ανάγλυφα της όροφης, που έγι-
ναν από τον Λεονάρδο Ντά Βίντσι.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΙΑΜΑΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΠΝΙΖΟΥΝ ΠΟΥΡΟ

Η γοητευτική Άν Φράνσις προσπαθεί να μās επιβάλει
την μόδα των μακρυνών μαλλιών, ή όποία μόλις άρχισε
να λανσάρεται.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ

ΙΣΩΣ να μην το φαντασθήκατε ποτέ: Το μέρος όπου συμβαίνουν τα περισσότερα ατυχήματα, είναι το σπίτι μας. Περισσότεροι κίνδυνοι κρύβονται στο σπίτι, παρά όπουδήποτε άλλο. Και η στατιστική δείχνει ότι το ύπνοδωμάτιο, όπου συνήθως νοιάζουμε τη μεγαλύτερη ασφάλεια, είναι ο πιο επικίνδυνος χώρος.

Σύμφωνα με τις στατιστικές των ασφαλιστικών εταιριών στις Ηνωμένες Πολιτείες, ένα άτομο σκοτώνεται κάθε 16½ λεπτά στο σπίτι και ένα τραυματίζεται κάθε 6½ λεπτά στο σπίτι — συχνότερα, δηλαδή, παρά σε οποιαδήποτε άλλη κατηγορία των ατυχημάτων. Και οι ίδιες στατιστικές αναφέρουν, ότι το ένα τέταρτο από τα ατυχήματα αυτά συμβαίνουν στο ύπνοδωμάτιο.

Είναι βεβαίως κάπως δύσκολο να πιστέψετε, ότι είστε πολύ πιο ασφαλείς στη μέση μιας πλατείας, με την κίνηση των αυτοκινήτων γύρω σας, παρά στο κρεβάτι σας. Και όμως αυτό συμβαίνει, αφού, άλλωστε, το βεβαίως και οι αριθμοί. Ο κύριος λόγος είναι, ότι πιο εύκολα παθαίνει ατύχημα ένας άνθρωπος που κοιμάται, γιατί αντιλαμβάνεται δυσκολότερα τον κίνδυνο.

Η διαφυγή αερίοφωτος λ. χ., δεν γίνεται αντιληπτή από τον κοιμώμενο — ούτε και η φωτιά. Γι' αυτό, τα μισά ατυχήματα που συμβαίνουν στους ανθρώπους όταν κοιμούνται, οφείλονται σ' αυτές τις δύο αιτίες. Πολλά ατυχήματα προκαλούνται από πέσιμο των κοιμώμενων στο πάτωμα, καθώς και από εγκαύματα που παθαίνουν όσοι συνηθίζουν να καπνίζουν στο κρεβάτι και αποκοιμούνται πριν προλάβουν να σβήσουν το τσιγάρο.

Μια άλλη αιτία ατυχημάτων, πρό πάντων τα τελευταία χρόνια, είναι η απρόσεκτη χρήση υπνωτικών. Πολλοί που υποφέρουν από άπνεια, συνηθίζουν να παίρνουν υπνωτικά, αύξάνουν σιγά - σιγά

ΟΛΑ ΣΧΕΤΙΚΑ..

Μια κυρία ζήτησε μια μέρα από τον Άντονι από της εξήγησης τη θεωρία της σχετικότητας.

—Θα προσπαθήσω να σας την εξηγήσω με μια μικρή ιστορία, αποκρίθηκε ο μεγάλος σοφός. Κάποτε περπατούσα στην έλξη κι έβλεπα το φως μου. Έκανε φοβερή ζέση και σε μια στιγμή ξεβρόληξα την επιθυμία να πω ένα ποτήρι γάλα.

—Τι είναι το γάλα; με ρώτησε ο φίλος μου. Πίνω ξέρω τι είναι, αλλά γάλα δεν έχω.

—Το γάλα είναι ένα άσπρο υγρό, του είπα.

—«Υγρό» ξέρω τι είναι, είπε ο τυφλός. Αλλά δεν ξέρω τι είναι άσπρο.

—Άσπρο είναι το χρώμα που έχουν τα φτερά του κύκνου, αποκρίθηκε.

—«Φτερά» ξέρω τι είναι, αλλά δεν ξέρω τι είναι κύκνος, παρετήρησε ο τυφλός.

—Κύκνος είναι ένα πουλί με στραβά λαμύ, εξήγησα στο φίλο μου.

—«Λαμύς» ξέρω τι είναι, αλλά δεν ξέρω τι είναι «στραβάς», ήταν η απάντησή.

Τότε έχασα την υπομονή μου. Τού άρπαξα το μπράτσο και το έτρενω.

—Αυτό είναι «ίσιο», του είπα. Και έπειτα του το έλόγισα, προσθέτοντας:

—Κι' αυτό είναι «στραβάς». —Α, φώναξε ο τυφλός, ΤΩΡΑ ξέρω τι είναι «γάλα»!

τη δόση, ως δτου την κάνουν τόσο μεγάλη, ώστε ένα πρωί δεν ξαναξυπνούν.

Ένας άλλος φρικτός κίνδυνος απειλεί μέσα στο ύπνοδωμάτιο τα βρέφη, που συχνά πνίγονται από τα φορεμάτάκια τους. Το ένα τέταρτο των θανάτων βρεφών από άτυχημα οφείλεται σ' αυτόν τον λόγο και παρόμοιους πνιγμούς.

Οι θάνατοι που προκαλούνται από ατυχήματα του ύπνοδωματίου συμβαίνουν κυρίως σε παιδιά κάτω των 5 ετών και σε ηλικιωμένους άνω των 60. Το ένα τρίτο των ατυχημάτων προκαλείται από πεσίματα που οφείλονται σε αδυναμία ή αρρώστεια. Οι γυναίκες πέφτουν συχνότερα από τους άνδρες, ενώ στα άλλα είδη ατυχημάτων ή αναλογία μεταξύ άρρενων και θηλέων θυμάτων είναι σχεδόν η ίδια. Τα περισσότερα πεσίματα των υγιών οφείλονται στην κακή συνήθεια να σηκώνουμε το νύχτα και να μην ανάδουμε το φως.

Τα εγκαύματα είναι η κυρία αιτία ατυχημάτων ως την ηλικία των 45 ετών. Η απροσεξία στο κάπνισμα παίζει μεγάλο ρόλο. Το ένα τρίτο των θανάτων από εγκαύματα και πυρκαϊά οφείλεται σ' αυτήν την αιτία.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΝΙΚΟΥ

ΓΕΙΤΩΝ. — Άτομον, το όποιον έχουμε την έντολην ν' αγαπούμε σαν τον εαυτόν μας, αλλά το όποιον κάμνει ό,τι ήμπορεί διά να μάς αναγκάση να παραδώμε την έντολην.

ΓΕΛΙΟ. — Έσωτερικός κλονισμός, προκαλών παραμόρφωσιν των χαρακτηριστικών του προσώπου και συνοδευόμενος υπό ανάρθρωσιν ήχων. Είναι μεταδοτικός και, μοιονότι διαλείπων, άθεραπευτος. Ένα από τα χαρακτηριστικά, που διακρίνουν τον άνθρωπον από το ζώον είναι ότι μόνον αυτός υπόκειται εις προσβολάς γέλωτος.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ. — Ο κατάλογος των επιγόνων ενός προγόνου, που δεν έδιδε πεντάρα διά τους προγόνους του.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ. — Η πρώτη και φρικτοτέρα έξ όλων των συμφωρών.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ. — Ένα πρόσωπον, το όποιον το γνωρίζομεν αρκετά καλά, ώστε να του ζητήσομε δανεικά, άλλ' όχι τόσο καλά, ώστε να του δανείσωμεν. Βαθμός φιλίας, ή όποια όνομάζεται «απλή» όταν πρόκειται περί προσώπου πτωχού και «αφάνους» και «εστεν» όταν αυτό είναι πλούσιον και όνομαστόν.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ. — Ένα εξοργιστικόν μηχανήμα, που ανασταίνει τους νεκρούς θορύβους.

ΔΑΦΝΗ. — Φυτό άφιερόμενον εις τον Απόλλωνα. Άλλοτε με τους κλάδους του έστεφαν τους νικητάς και τους αυλοκόλακας ποιητάς. Τώρα γίνεται μεγάλη χρήσις της εις τους πανηγυρικούς λόγους και εις το στίφάδο.

ΔΕΙΛΟΣ. — Έκείνος, που εις μίαν επικίνδυνον περίστασιν σκεπτεται με τα πόδια.

ΔΕΝΔΡΟΝ. — Εύσωμον φυτόν, προωρισμένον από την φύσιν διά να χρησιμεύη ως όργανον τιμωρίας, αν και λόγω άμελείας της δικαιοσύνης πλείστα δένδρα φέρουν μόνον άξιους περιφρονήσεως καρπούς ή έντελώς τίποτε.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. — Τίτλος, τον όποιον άπονεόμεν εις τας άγάμους γυναίκας, διά να δείξωμεν ότι είναι διαθέσιμοι.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΧΙΜΠΑΤΖΗΔΩΝ;

ΕΝΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ «ΣΥΝΤΑΞΕΙ» ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ

«Μιλάτε την γλώσσα των χιμπατζήδων».

Η έρώτησις, φαίνεται, άστέια, αλλά δεν είναι. Είναι ο τίτλος ενός βιβλίου, που έγραψε ο διάσημος καθηγητής της γλωσσολογίας Γκεόργκ Σοιντέτσκι, με θέμα, αν η καταγωγή της ανθρώπινης λαλιάς, μπορεί ν' αναζητηθή στους βασικούς ήχους της λαλιάς των ζώων. Ο επιστήμων αυτός υποστηρίζει ότι τα ζώα έχουν αναπτύξει μια δική τους γλώσσα, που βασίζεται, στους θορύβους, που σχετίζονται με την άναπνοή και άλλες λειτουργίες του σώματος. Με το πρόβλημα, αν τα ζώα έχουν δική τους γλώσσα, άπασχολήθηκε τελευταίως και ο διαπρεπής Άμερικανός ζωολόγος, ο καθηγητής Γκάρνερ.

Ο δρ Γκάρνερ, προτού καταλήξη σε συμπεράσματα, έμεινε πολλούς μήνες στα δάση της Κεντρικής Άμερικής, για ν' ακούση τη γλώσσα των πιθήκων και να την ήχογραφήση σε ειδικούς δίσκους.

Κατερεύσασε ένα μόνιμο «θάλαμο ήχογραφήσεως» στην κορυφή ενός πελώριου δένδρου κι' από εκεί άκουσε δλόκληρες μέρες και νύχτες με προσοχή, εγγράφοντας σε δίσκους τις διάφορες φωνές των ζώων. Τα άποτέλεσματα της έρευνάς του έπεβεβαίωσαν την άποψίν του, ότι άρισμένοι ήχοι στη γλώσσα των πιθήκων έχουν συγκεκριμένη σημασία.

Η λέξις «φίλ» λ. χ.

έκφράζει τρομερό θυμό, ενώ η ευχαρίστησις εκφράζεται με ένα ειδος γαυγίσματος «χά-χά». Η πρωτόγονη αυτή γλώσσα δεν είναι ή ίδια σ' όλους τους πιθήκους. Ο καθηγητής Γκάρνερ κατάρρωσε, με τη βοήθεια των δίσκων του, να καταρτίση ένα ειδος λεξικού, όπου προσάτθωσεν να δώση τη σημασία κάθε ήχου της γλώσσας των πιθήκων. Και κατόπιν έκανε ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον πείραμα:

Ένεφανίσθη μια μέρα με το γραμμόφωνο και τους δίσκους του στο Ζωολογικόν Κήτον Λός Άντζελες. Σταμάτησε μπροστά στο κλουβί των πιθήκων και έβαλε ένα δίσκο, στον όποιον είχε εγγράψει τους ήχους όργης των πιθήκων των δασών της Κεντρικής Άμερικής. Το άποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό. Οι πιθήκοι του Ζωολογικού Κήπου έδειξαν φοβερή έξωσι, έτριζαν τα δόντια τους και έσειαν με μανία τα κάγκελα του κλουβιού. Έντελώς το αντίθετο άποτέλεσμα είχαν οι δίσκοι με τους ήχους, που εξέφραζαν τη χαρά και την άγαλλίασι των πιθήκων. Μόλις άκουσαν τους δίσκους αυτούς, οι πιθήκοι του Ζωολογικού Κήπου, άνέκτισαν τη διάθεσίν τους και άρχισαν να δείχνουν έντονον εύχαρίστησι. Οι άντιδράσεις τους υπήρξαν επίσης παραστατικές, όταν άκουσαν δίσκους με ήχους, που εξέφρα-

ζαν φόβο, προειδοποίησι για κίνδυνο κλπ.

Η πιο άνεπτυγμένη γλώσσα των πιθήκων είναι των χιμπατζήδων. Το «λεξικό» τους περιλαμβάνει ήχους όπως: «προύτ» και «χουίτ» και «κρούεγκ». Η λέξις «Χού», που χρησιμοποιούν επίσης οι χιμπατζήδες, συναντάται, μάλιστα, στη γλώσσα των ανθρώπινων γειτόνων τους στις Ίνδιες και σημαίνει «τίγρις».

Ένας Άμερικανός έξερευνητής άφηγείται μία χαρακτηριστική σκηνή: Ένας Ιθαγενής, από τα μέλη, της πρωτόγονης αυτής φυλής ήταν ξαπλωμένος πάνω σ' ένα κλουβί που περιείχε ένα αιχμάλωτο πιθήκο. Οι λαρυγγόφωνοι ήχοι του και οι χειρονομίες του προσέλιкуσαν σε τέτοιο σημείο την προσοχή του ζώου, ώστε ο πιθήκος έδειξε ζωηρόν ενδιαφέρον και άρχισε να «μιλά» κι' αυτός. Οι Έρυνόδεμοι που ήταν μαζί με τον Άμερικανό έξερευνητή έμειναν άπολιθωμένοι βλέποντας τον άγριο Ιθαγενή και τον πιθήκο να συνομιλούν τόσο φυσικά.

ΕΓΚΛΗΜΑ σλόΚΟΛΩΝΑΚΙ

Άθηναϊκό Άστυνομικό Μυθιστόρημα του ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο πλούσιος και κοσμικός ζωγράφος Καρνέζης βρίσκεται νεκρός μέσα στο κομψό του διαμέρισμα στο Κολωνακί, με αποτυπωμένο το πρόσωπο. Όλες οι ένδεξιες θαρύνουν το χρηματιστή Φλωρά, που η γυναίκα του, η ώραία Ζαννέτ, ήταν έρωμένη του ζωγράφου. Ο Φλωράς συλλαμβάνεται και προφυλάσσεται για τον φόνο. Ένα βράδυ, στο καμπαρέ «Καλαμαζού», ένας άγνωστος νέος παρακολουθεί τον κοσμικό ζυγολό Τζόννυ Παυλίδη. Ο ζυγολό φεύγει με μια Γαλλίδα χορεύτρια, έρωμένη του, και ο νέος ηγαίνει στα γραφεία της έφημερίδας «Πρωινή». Ξπου συναντά τον άρχισυντάκτη Μακρή. Αυτός τον γνωρίζει στο Δέλλιο, συνεργάτη της έφημερίδας: «Φλωράς... Δημήτρης Φλωράς...».

3ΟΝ Ο Δέλλιος είχε σηκωθεί. Σταμάτησε με τεντωμένο το χέρι.

— Φλωράς; ρώτησε.

— Άλλος του έδωσε το δικό του.

— Δημήτρης Φλωράς.

— Ο άρχισυντάκτης Μακρής επενέβη. Μα το αίωvια ευθυμο γκρινιάρικο ύφος του, συμπλήρωσε:

Δημήτρη Φλωράς: Άκριδώς. Ο γυιός του «δολοφόνου», αν αυτό είναι που θέλεις να ρωτήσης και ντρέπεται.

— Υστερα γύρισε προς το Φλωρά:

— Λοιπόν, Δημήτρη:

— Τόν είδα.

— Απόψε.

— Ναι. Στο καμπαρέ «Καλαμαζού».

— Και πώς σου φάνηκε;

— Όπως μου είπες. Παλιανθρωπάκος.

— Ο Μακρής φόρεσε το σακάκι του. Έστρωσε με τα δάκτυλα τα άτσίτσασα ξαθά μαλλιά του, μέσα στα όποια οι άσπρες τρίχες χάνονταν.

— Πάμε. Τα λέμε, καθώς θα καταδροχίζω τα θηγανιά αυγά μου στη «Γαλλία»... Θα μου κρατήσετε, δέβαια, συντροφιά, έσείς οι αγαμέμνοι!

Την ώρα, που ο σερβιτόρος έφευγε, για να έκτελεση την παραγγελία, ο Μακρής, κατεπίπτε με γρήγορες φράσεις το φίλο του Δέλλιο:

— Ναι, είναι ο γυιός του «δολοφόνου» Φλωρά. Θυμάσαι την υπόθεσι. Ο χρηματιστής, ο ζωγράφος κλπ. κλπ. Ο Δημήτρης, όμως, πιστεύει, όπως κι' εγώ άλλωστε, πως ο πατέρας του δεν είναι δολοφόνος. Και ήρθε να το άποδείξη. Ναι... Δύσκολη, ωστόσο, και μπερδεμένη δουλειά...

— Ο Δέλλιος κύτταξε τώρα με συμπάθεια το Δημήτρη Φλωρά. Το καθαρό, ήλιοημένο πρόσωπο, τα φωτεινά μάτια, το πλατύ μέτωπο, κέρδιζαν άμέσως τη συμπάθεια.

— Ήταν φανερό: Άντικειν ο γυιός του χρηματιστή στην κατηγορία εκείνη των γενναίων χαρακτήρων, που μπορεί κανείς να σπριζέται πάνω τους.

— Ο Δέλλιος ρώτησε:

— Μένετε στο Παρίσι;

— Ο Φλωράς είδε τη συμπάθεια στα μάτια του άλλου. Άν είναι αλήθεια, πως δυο άνθρωποι μπορούν να γίνουν φίλοι από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους, τότε είχε συμβή εδώ.

— Ο γερός, δμορφος, άγριος των τριάντα χρόνων κι' ο άδύνατος διανοούμενος με τη μικρή φαλάκρα και τα μυωπικά γυαλιά, αισθανθήκαν πως

Ο Δημήτρης Φλωράς γύρισε. Την είδε θρια πίσω από ένα γραφείο. Ήταν μελαχροινή, με το χρώμα του γινομένου σταριού.

μπορούσαν να έχουν έμπιστοσύνη μεταξύ τους.

— Ναι, είπε ο Φλωράς.

— Από πολύν καιρό;

— Χρόνια.

— Σπουδές;

— Ο Δημήτρης Φλωράς δεν άποκρίθηκε άμέσως.

— Και σπουδές, είπε τέλος.

Το γκαρόνι έφερε τα θηγανιά αυγά, που είχε παραγγείλει ο δημοσιογράφος.

Σιωπή άπλώθηκε για λίγο ανάμεσα στους τρεις άντρες, που την έκοψε πρώτος ο Μακρής, με την πλούσια, δυνατή φωνή του:

— Και σπουδές και άλλα, είπε συμπληρώνοντας την άπάντησι του Φλωρά.

— Όταν ο αξιότιμος κ. πατήρ του παντρεύτηκε, εις δεύτερον γάμον, τη γόνισσα κ. Ζαννέτ, ο νεαρός άποφάσισε να μείνη όριστικά στο Παρίσι.

— Ο Δέλλιος κύτταξε με συμπάθεια, που διαρκώς μεγάλωνε, το νέον άντρα.

— Είχα βρή μια δουλειά εκεί, στη Σορβόνη, είπε ο Φλωράς. Είχα σπουδάσει

Ολέτετε, εκεί και με υπόσπρήριξαν οι καθηγητά μου.

— Στο Παρίσι, που λές, τον γνώρισε είπε ο Μακρής, άποτελειώνοντας γρήγορ το πρόχειρο δείπνο του. Μέναμε και ι δυο σ' ένα μικρό συμπαθητικό ξενοδοχείο του Πασσύ. Ήμουν, τότε, άνταποκριτή της «Εστέρας». Όραία χρόνια!

— Η άνάμνησις της δμορφής εκείνης ζωής φωτίσε, μια στιγμή, το συλλογισμένο πρόσωπο του Φλωρά.

— Ο Μακρής συνέχισε: Είχαν συνδεθή άμέσως, αυτός και ο νεαρός σπουδαστής, με μια από τις σπανίες εκείνης φιλίας, που μπορούν να ένωσουν δυο άντρες, έστω και διαφορετικής ηλικίας...

— Και ήρθατε, λοιπόν, για ν' άποδείξετε, πως ο πατέρας σας είναι άθώος; Είπε ο Δέλλιος, κυττάζοντας το νέο.

— Ναι...

— Και έλπιζετε να το κατορθώσετε;

— Δεν ξέρω. Ξέρω μόνον, πως ο πατέρας δε σκότωσε τόν... το ζωγράφο.

Τόν είδα στη φυλακή. Μου τότε. Άν υπήρχε κάτι, δε θα τόκρυβε από μένα. Δεν έχω καμμία άμφιβολία. Τόν ξέρω τόσο καλά τόν πατέρα μου.

— Ο Δέλλιος εξακολουθούσε να τόν κυττάξη. Πίσω από τα μυωπικά γυαλιά του, το βλέμμα του έλαμπε όλο έξυπνάδα. Ρώτησε πάλι, ήσυχα:

— Και τί έλπιζετε;

— Μά... σας είπα: δεν ξέρω. Κάποιος άλλος σκότωσε το ζωγράφο.

Είχαν φέριε τώρα καφέδες. Ο Μακρής είχε ανάψει την πίπα του.

— Άς το δεχτούμε, είπε ο Δέλλιος.

— Ο Δημήτρης Φλωράς τόν έκοψε, με ζωηρή φωνή:

— Έτσι είναι. Δεν μπορεί νάναι αλλίως.

— Έτσι. Άλλά πως έλπιζετε, ότι έσείς, μόνον, μπορείτε να πετύχετε εκεί, που άπτεύετε ολόκληρη άστυνομία; Ή ζωή δεν είναι άστυνομικό μυθιστόρημα. Ή άστυνομία έχει μέσα, όργανισσι, ανθρώπους. Έσείς τί έχετε; Τίποτε.

— Μια λαμψή πέραςε από τα μάτια του Φλωρά. Τα μάγουλά του είχαν κοκκινίσει.

— Κάνετε λάθος, είπε. Έχω κάτι, που δεν το έχει ή άστυνομία.

— Τι;

— Ή άστυνομία, πιστεύοντας στις ένδεξις, πίστεψε τόν πατέρα μου ένοχο.

Εγώ ξέρω, πώς ο πατέρας είναι αβάνος.

Ο Δέλλιος χαμογέλασε. Αυτός ο νέος του άρεσε.

— Δέ λώ, είπε με μεγαλύτερη οικειότητα. Αυτό είναι κάτι. Έχεις την πίστι. Μά φτάνει!

Ο Μακρής, που ως τότε έμενε σιωπηλός, έδωσε την πίπα από το στόμα του.

— Δεν έχει μόνο αυτό. Έχει κι έμενε.

— Ένα φίλο.

— Δυό φίλους, διώρθωσε χαμογελώντας ο Δέλλιος. Δυό. Διάβολο, υπάρχουν κι' εγώ. Κι' ίσως — δεν μπορεί ποτέ να ξέρη κανείς — ίσως να είμαι σε θέση να κάνω κάτι...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΛΩΡΑ

ΔΕΝ έχω όρεξη για ύπνο, είπε ο Μακρής, καθώς έβγαζαν από το γαλακτοπωλείο. Έρχεστε να πάρετε ένα κονιάκ στο σπίτι μου; Έχω ακόμη ένα μπουκάλι καλό. Αυτή η συζήτηση μου άνοιξε την όρεξη.

Ξεκίνησαν περπατώντας. Ο δημοσιογράφος έμενε μόνος του σ' ένα μικρό διαμέρισμα, πίσω από το Μουσείο.

Η νύχτα ήταν όμορφη, όπως μόνο μια άνοιξιάτικη αθηναϊκή νύχτα μπορεί να είναι. Κάπου, μακριά, είχε, ίσως, βρέξει και μια μυρωδιά ποτισμένης γής ήταν διάχυτη στην έρημη όδο Πατησίων.

Ο Μακρής εξέθυσε τώρα στο Δέλλιο: — Έχουμε κάτι, που μπορεί να ναι άρχη.

— Τί;

— Αυτή η κυρία Ζαννέτ Φλωρά, η μητριά του Δημήτρη, είχε κι' έναν άλλον έρραστή εκτός από το ζωγράφο. Ένα καθαροτάκι πολυτελείας. Έναν ζιγκολό καλοχτενισμένο, μελαχροινό κλπ. κλπ.

Απ' αυτούς, ξέρεις, που άρέσουν στις πλούσιες κυρίες που πλήττουν. Τον λένε Τζόννυ Παυλίδη. Τον ξέρεις;

— Όχι.

— Μούτρο. Τόπα στο νεαρό — έδειξε με το κεφάλι του Δημήτρη — κι' αυτός θέλησε να τον θαυμάσει κι' από κοντά. Τον είδε άποψε, μέσα στο φυσικό περιβάλλον του, σ' ένα καμπαρέ.

— Στο «Καλαμαζού», είπε ο Δημήτρης.

Ο Δέλλιος ρώτησε: — Αυτός ο Τζόννυ — πώς τον λέτε...

— Παυλίδης.

— Αυτός ο Τζόννυ Παυλίδης ήταν έρραστής της... — σταμάτησε για λίγο — της κ. Φλωρά πριν ή μετά από τον Καρνέζη;

— Ίσως και ταυτοχρόνως.

Είχαν φτάσει στο διαμέρισμα του Μακρής, μια κρεβατοκάμαρα κι' ένα χώλ — σαλονάκι, σε πρώτο πάτωμα. Ο δημοσιογράφος πάτησε το διακόπτη και το ηλεκτρικό φώτισε ένα περιβάλλον άπροσδόκητα νοικοκυρεμένο για σπίτι υπεκιάρχη δημοσιογράφου. Ο Δέλλιος και ο Φλωράς κάθισαν, ο ένας στο ντιβάνι, ο άλλος σε μια αναπαυτική πολυθρόνα, ενώ ο Μακρής χάθηκε στη μικρή κουζίνα για τα ποτά.

— Αυτό είναι κάτι, είπε ο Δέλλιος. Ο Τζόννυ Παυλίδης είχε συμφέρον να πεθάνη ο Καρνέζης. Δεν είναι, όμως, και απόδειξις, ότι αυτός τον σκότωσε.

— Βέβαια, όχι. Κάποιος, όμως, σκότωσε το ζωγράφο. Κι' αυτόν τον κάποιον πρέπει να βρούμε. Ο Παυλίδης θα μπορούσε να είναι ο δολοφόνος. Είναι γνωστός ζιγκολό. Ζούσε καιρό από τη μητριά μου. Αν υποθέσουμε, πώς η κυρία αυτή τον έδωσε για το χατήρι του Καρνέζη, τότε...

Ο Μακρής μπήκε με τα ποτά. Κρατούσε στο ένα χέρι το μπουκάλι και τρία ψηλά ποτήρια και στο άλλο τα μπουκαλάκια με τη σόδα.

— Έβαλε τα ποτήρια σ' ένα μικρό χαμηλό τραπέζακι, έριξε το κονιάκ και είπε: — Σόδα βάλετε οι ίδιοι, δη θέλετε.

Ο καθένας άπογεμισε το ποτήρι του.

Ο Δημήτρης συνέχισε: — Συνεπώς, ο Τζόννυ Παυλίδης είχε λόγο να σκοτώσει τον Καρνέζη.

Ο Μακρής διέκοψε την προετοιμασία της πίπας του.

— Τα καθαράματα αυτού του είδους, Δημήτρη, συνήθως δε σκοτώνουν. Δεν έχουν το απαιτούμενο θάρρος.

— Τον μελέτησα αρκετή ώρα άποψε, στο μπάρ του «Καλαμαζού», είπε ο Φλωράς. Ναι, φαίνεται θρασύδειλος. Μά είναι και σκληρός. Ήταν μαζί του και μια Γαλίδα χορεύτρια. Θα επιδιώξει να τη γνωρίσω. Είναι ανάγκη να εξιχνιάσω πλήρως την πλευρά Τζόννυ Παυλίδη. Στο κάτω-κάτω, αυτός είναι, για την ώρα, ο μόνος ύποπτος που είχε λόγο να σκοτώσει το ζωγράφο.

Ο Δέλλιος, με την ήσυχη πάντοτε χαμηλή του φωνή, είπε: — Όχι ο μόνος.

Και καθώς, οι δυό άλλοι, σαστισμένοι, δε μιλούσαν, πρόσθεσε: — Έγώ ξέρω κάποιον άλλον, που θα σκότωνε εύχαρις τον Καρνέζη.

Ο Φλωράς κι' ο Μακρής τον κύτταξαν έκπληκτοι.

— Μιά γυναίκα, είπε χαμογελώντας ο Δέλλιος.

ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΣΙΩΠΗ άπλώθηκε μέσα στο δωμάτιο, για λίγο. Ύστερα, διαγκώνοντας νευρικά την πίπα του, ο δημοσιογράφος Μακρής μίλησε: — Μά... μά δε μου τόπες ποτέ! Πρέπει να είσαι τρελλός, Δέλλιο, για να κρατήσεις ως τώρα ένα τέτοιο μυστικό.

Ο άλλος, άσυγκίνητος, σήκωσε τους ώμους.

— Δε νόμιζα, πώς έχει σημασία. Ούτε και ήξερα το ενδιαφέρον σου για την υπόθεση. Απ' ό,τι ελα διαβάσει, σχημάτισα την εντύπωση, ότι ο φόνος του Καρνέζη ήταν δράμα χωρίς μυστήριο. Άλλωστε, αυτά που ξέρω είναι μιά παλιά ιστορία...

Τα μάτια του Δημήτρη Φλωρά ήταν κορφωμένα στο πρόσωπο του Δέλλιου.

Ήταν βέβαιος, ο νέος, για την αθώότητα του πατέρα του. Ήξερε, πώς έπρεπε να βρή τον άνθρωπο, που είχε λόγους να σκοτώσει το ζωγράφο. Νόμιζε, πώς τον είχε βρή, τον πιθανό δολοφόνο, στο πρόσωπο του ζιγκολό Τζόννυ Παυλίδη. Και τώρα άκουσε, πώς ύπρχε και δεύτερος. Μιά γυναίκα!...

Δε μίλησε. Έκανε ν' άναψη ένα τσιγάρο. Το χέρι του έτρεμε. Πήρε το ποτήρι του και το άδειασε.

Ο Μακρής σηκώθηκε. Βρισκόταν σε έξαψη. Το άνοικονόμητο ψηλό σώμα του γέμιζε άπελπιστικά το μικρό δωμάτιο. Ξανάβαλε κονιάκ στα άδεια ποτήρια.

— Μη σφίγγεις έτσι το ποτήρι σου, είπε στο Φλωρά. Θα το σπάσεις.

Και γυρίζοντας προς το Δέλλιο: — Μιά γυναίκα, άπες;

— Ναι. Μιά γυναίκα. Η κόρη του πλοίαρχου Καψή.

Σταμάτησε, ρούφηξε λίγο από το ποτό του.

— Μιά γυναίκα, ξανάπε. Μιά εξαιρετική γυναίκα. Όμολογώ, πώς δε βάθλα να χη σκοτώσει αυτή τον Καρνέζη. Αν και του άξιζε!

Ο Δημήτρης Φλωράς εξακολουθούσε να τον κυττάζει χωρίς να μιλά. Κατάλαβαινε, πώς η νύχτα αυτή θάχε τεραστία σημασία για τη ζωή του.

— Δεν ήξερα, πώς τον γνώριζες το μωμένο ο Μακρής.

— Ο Δέλλιος δε χαμογελούσε πιά. Το άδύνατο πρόσωπό του φαινόταν πιό ώχρο από ό,τι ήταν συνήθως. Η φωνή του, όμως, δεν άλλαζε τόνο.

— Τον ήξερα τον Καρνέζη, είπε. Τον γνώρισα στην Κατοχή. Δεν κατάρθωσα ποτέ να τον συμπαθώσω...

Γύρισε άπότομα προς το Μακρή: — Θυμάσαι την υπόθεση Καψή;

— Ναι, κάτι μου θυμίζει τ' όνομα.

— Τον τοφέκισαν οι Γερμανοί μαζί με δώδεκα συνεργάτες του.

— Ά, μάλιστα! Τώρα ξέρω για ποιόν μιλάς.

— Είχα δουλέψει μαζί με τον πλοίαρχο Καψή.

Το είπε ήσυχα, όπως όλα του. Μέσα από τα μάτια του, όμως, πέρασε ή φρίκη της παλιάς ιστορίας.

Ήταν υπέροχος άνθρωπος. Σεμνός σαν κορίτσι, γενναίος σαν ήρωας μυθιστορήματος. Ύπεροχος άνθρωπος...

Ξανάφερε το ποτήρι στα χείλη του.

Ήταν άρχηγός μου, όπως λέγαμε τότε, εξήγησε.

Ο δημοσιογράφος κύτταζε τον λεπτό άνθρωπο με έκπληξη που όλο και μεγαλωνε. Ήταν τόσο φίλοι. Ώστόσο ο Δέλλιος δεν τούχε ποτέ μιλήσει γι' αυτά.

Τού τότε, σχεδόν με παράπονο. Ο άλλος άποκρίθηκε: — Ήταν πριν γνωριστούμε. Κι' ύστερα δεν είναι πράγματα να τα διηγήτο κανείς.

Ο Δημήτρης Φλωράς, μίλησε. Ένοιαβε παραξένα. Το πέρασμά του από το καπαρέ, ο Τζόννυ Παυλίδης, έπειτα αυτός αίνιγματικός καινούργιος φίλος του με άπροσδόκητες άποκαλύψεις, το κονιάκ — όλα αυτά τον είχαν ζαλίσει. Ήταν σά να συνέβαιναν σε κάποιον άλλον. Νόμιζε, πω δεν ήταν αυτός, που κρεμόταν από τα χείλη ενός ανθρώπου, που πριν λίγες ώρες δεν τον γνώριζε. Έμοιαζαν όλα σαν όνειρο. Ρώτησε: — Πώς, δηλαδή, ήταν άρχηγός σας πλοίαρχος Καψής;

— Άντικαμε στην ίδια ομάδα άντισσας. Με σύνδεσμο το λοχαγό Μπλαϊνέ δουλεύαμε με το Κάιρο, με το στρατηγό Μ. Άνατολός. Τα συνηθισμένα και γνωστά: Συγκέντρωση πληροφοριών, άσφαρμοι, «χελώνες» που έπρεπε να κολλήθουν στα πλευρά των Γερμανικών πλοία σαρμποτάζ στα άεροδρόμια...

Σταμάτησε λίγο, θυσιμένος στις σκέψεις του.

Ένα μελαγχολικό χαμόγελο φώτισε όχνα το άδύνατο πρόσωπό του. Η έξυπνη έκφρασις των ματιών του έγινε τώρα τρεφερή. Σαν παιδιού.

Ήταν γενναίοι άντρες! τι, ψιθύρισε, μλώντας περισσότερο στον εαυτό του.

Έξαφνα, ή μορφή του σκλήρυνε. Τό δλέμμα του έγινε ψυχρό.

— Τότε, μουμύρισε με σφιγμένα δόντια, ήρθε ο Καρνέζης.

— Ο ζωγράφος;

— Ναι.

Τον έφερε ο ίδιος ο Καψής. Σ' έμνα δεν άρεσε από την άρχη. Ο Καψής με κορόιδευε. Είναι καλός, έλεγε.

Ο Δέλλιος άρχισε τώρα να μιλά περισσότερο για τον εαυτό του. Φαινόταν καθαρά, πώς ζούσε τις παλιές άρες. Ο άλλος άκουγαν σιωπηλοί. Ο Μακρής έκοινα να σηκωθεί, μετάνοιασε, έμεινε στην πολυθρόνα του και άδειασε μονορούφι το ποτήρι του.

— Δούλεψε για λίγο μαζί μας, ο Καρνέζης. Φαινόταν πρόθυμος να βοηθήσει. Κι' ύστερα μιά μέρα τόν έπιασαν. Τον πήγαν στην όδο Μέρλιν... Τον είχαν πιάσει δραδου. Δεν το μάθαμε άμέσως. Δεν φυλαχτήκαμε. Την άλλη μέρα, το μεσημέρι, γυρίζοντας στο σπίτι, είδα τους Γερμανούς στην πόρτα μου...

Ο Μακρής του ξαναγέμισε το ποτήρι.

— Κατάφερα να ξεγλυστρήσω, να φυγώ, συνέχισε ο Δέλλιος. Έτρεξα να είδο ποιήσω τους άλλους. Ήταν άργά. Τους είχαν πιάσει.

Ο Δημήτρης Φλωράς, ρώτησε: — Όλους;

— Όλους. Σε λίγες μέρες τους τους φέκισαν.

Πήρε πάλι το ποτήρι στο χέρι.

— Όλους. Πέθαναν ώραια, όπως τα ρισάζε σε τέτοιους άντρες. Ο πλοίαρχος Καψής τοφεκίστηκε τελευταίος. Ότα τον έστησαν έμπρός στο άπόσπασμα Λιγυ ζωή του έμενε από τα βασανιστήρια.

Η σιωπή που άπλώθηκε στο δωμάτιο ήταν άπόλυτη. Απ' έξω άκούστηκαν άργα τα δήματα ενός ανθρώπου που περνούσε. Ίσως κάποιος πόλισμαν, που έκανε τη βάρδεια του.

— Όλους, ξανάπε ο Δέλλιος. Όλους εκτός από τον Καρνέζη. Τον άφησαν έλευθερο, σε λίγες μέρες.

Ο Δημήτρης Φλωράς, ρώτησε: — Αυτός είχε προάξει;

— Δεν υπάρχουν άποδείξεις. Ο Καρνέζης το άρνήθηκε πάντα. Η κόρη του, Καψή, όμως, είναι βέβαια, πώς αυτός το άκανε.

Σταμάτησε λίγο και πρόσθεσε με χαμηλή φωνή: — Κι' εγώ ήμουν και είμαι βέβαιος γ' αυτό.

Κούνησε το κεφάλι, σά να θέλε να διώξη δυσάρεστες σκέψεις.

— Ίσως, όμως, να κάνω λάθος, είπε με διαφορετικό τώρα τόνο. Ίσως να μ' έπηρεάζη ή αντίπαθεια που αίσθανόμουν από την άρχη για τον Καρνέζη. Ίσως είμαι προκατειλημένος.

Ο Φλωράς ρώτησε: — Και ή κοπέλλα;

— Η κόρη του πλοίαρχου Καψή; — Ναι.

Ήταν μικρό κορίτσι τότε. Λάτρευε τον πατέρα της. Δεν είχε άλλο από αυτόν στον κόσμο. Ήρκίστηκε να έκδικηθή.

Ο Φλωράς αίσθάνθηκε να του φευγη ή ζάλη. Είχε ένα σκοπό. Να σώσει τον πατέρα του. Αυτή ή κόρη του Καψή μπορεί ναχε δίκιο. Όλα αυτά ήταν τόσο μπερδεμένα... Ναι, μπορεί ναχε δίκιο. Έπρεπε, όμως, να τη βρή. Ο πατέρας του ήταν άβωος. Αν ή κόρη του πλοίαρχου είχε σκοτώσει, δε θάπρεπε να πληρώσει ένας άβωος για λογαριασμό της.

— Πού... πού βρίσκει η κοπέλλα αυτή; Ξαναρώτησε.

— Έδώ. Στην Άθήνα. Έργάζεται σ' ένα από τα μεγάλα διεθνή γραφεία ταξιδιών. Στο «Ίντερνασιονάλ», στο Σύνταγμα.

«Θα τη βρώ!» συλλογίστηκε ο Φλωράς. Ο Δέλλιος διάβασε τη σκέψη του.

— Πρόσεξε να μη κάνης άνοησίες, είπε και το ύφος του ήταν κάπως άστυγχο.

— Όχι, άποκρίθηκε ο Φλωράς. Να μάθω μόνο θέλω.

Μέσα στο δωμάτιο, το ηλεκτρικό φώς, φαινόταν τώρα ν' άδυνατίζει.

— Τη φάγαμε τη νύχτα, είπε ο Μακρής.

— Ένα βαρύ αυτοκίνητο πέρασε από το δρόμο.

— Ξημέρωνε...

ΜΥΡΤΩ

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ Φλωράς ξύπνησε άργά την άλλη μέρα. Είχε πονοκέφαλο. Να είχαν, άραγε, συμβή όλα αυτά τα πράγματα την περασμένη νύχτα ή μήπως τα είχε όνειρευτεί; Κύτταξε γύρω του. Θυμήθηκε. Βρισκόταν ακόμη στο διαμέρισμα του δημοσιογράφου Μακρή. Είχε κοιμηθή στο ντιβάνι του χώλ. Ο δημοσιογράφος δεν τον είχε αφήσει να φύγη.

Σηκώθηκε βαρύς. Είχε πιή πολύ την περασμένη νύχτα.

Κι' ο Μακρής; Ο Μακρής που ήταν; Είχε ένα φύλλο δημοσιογραφικό χαρτί, πάνω στο χαμηλό τραπέζακι.

Ο Μακρής του έγγραφε: — Έφυγα νωρίς, γιατί έχω δουλειά. Χρησιμοποίησε το διαμέρισμα σά δικό σου. Ο καφές είναι στην κουζίνα και το ψωμί στο ντουλάπι. Το ηλεκτρικό ψυγείο λειτουργεί. Τηλεφώνήσε μου το βράδυ.

Υπήρχε και ύστερόγραφο: — «Όταν φύγης, τράβηξε καλά την πόρτα. Υπάρχουν και στην Άθήνα λαποδύτες. Πρόσεξε. Όλοι οι άνθρωποι δεν έχουν σκοτώσει το ζωγράφο Καρνέζη».

Ο Φλωράς χαμογέλασε. Ξανάφερε στο νου του το πελώριο σώμα του φίλου του. Τα άνυπόστατα ξανθά μαλλιά του, τα χαρούμενα μάτια πίσω από τα μεγάλα γυαλιά. Θαμάσιος άνθρωπος.

Κι' ο άλλος; Ο Δέλλιος; Δέλλιος. Θυμήθηκε τόνον. Πώς δεν το είχε σκεφθή χθές; Ναι αυτός ήταν. Είχε διαβάσει το όνομά του στις έφημερίδες, άλλους. Είχε δη και μιά του φωτογραφία. Αυτός ήταν. Είχε γίνει ύπουλός, σε μιά από τις κυβερνήσεις, μετά την άπελευθέρωσι. Ύστερα δεν ξανακούστηκε.

Φαινόταν δυνατός άνθρωπος, παρά το μικρό άδύνατο σώμα του. Και έξυπνος, πολύ έξυπνος.

Ο Φλωράς ένοιωσε κάποιαν άνακούφιση. Ήταν καλό, πολύ καλό να ξέρη, πώς έχει δυό φίλους σαν τον χαρούμενο, άνοιχτόκαρδο Μακρή και τον ήρεμο, ψυχραίμο Δέλλιο.

Αίσθανόταν τώρα καλύτερα. Πέρασε στο μπάνιο. Το κρύο νερό τον συνέφερε έντελώς. Άνοιξε το ντουλάπι της κουζίνας. Στο ράφι, ο δημοσιογράφος, είχε άραδιάσει το ψωμί, το βούτυρο και τη μαρμελάδα. Τί τύπος, αλήθεια, συλλογίστηκε ο νέος Φλωράς. Τί σπάνιος τύπος.

Έψησε μόνος τον καφέ. Τρώγοντας, στο μικρό τραπέζακι, συλλογίζοταν. Αυτή τη δεσποινίδα Καψή, έπρεπε να τη συναντήσει, το συντομώτερο. Αυτή κι' ο Παυλίδης ήταν οι μόνες του ελπίδες.

Φεύγοντας, χαμογέλασε, καθώς έκλεινε τις πόρτες. Θυμήθηκε το ύστερόγραφο του Μακρή. Ύστερα σκέφτηκε την τελευταία γραπτή παρατήρηση του δημοσιογράφου. Φυσικά. Δεν έπρεπε να διασπεί. Δεν είχαν όλοι σκοτώσει το ζωγράφο Καρνέζη. Τον είχε σκοτώσει, όμως, κάποιος. Ποιος;

Θέλησε να φωνάξη ένα ταξί, αλλά μετάνοιασε. Θα πήγαινε με τα πόδια. Έπρεπε να σκεφτεί.

Η άνοιξιάτικη μέρα ήταν χαρά Θεού. Στις πολυθρόνες του κέντρου του Μουσείου είχαν καθήσει, κιόλας, οι πρώτοι φίλοι της

ταν όμορφη, χτυπητά όμορφη. Τα ξανθά της μαλλιά στεφανώναν πλούσια ένα λευκό πρόσωπο, δυνατά θαμμένο. Να ήταν αυτή;

Ένας υπάλληλος του γραφείου έφερε κι' άφισε δίπλα της ένα καρνέ εισιτηρίων.

— Αυτά που ζήτησες, Ρένα.

Ρένα; Την έλεγαν Ρένα. Τί άνοησία να μη ρωτήσει.

— Με δαπόρι, άποκρίθηκε.

— Φεύγει το «Κορινθία» στις 19 του μηνός.

Τού έδωσε τις πληροφορίες.

— Απ' εύθειας για Μασσαλία.

Μασούσε «τσίκλα» κι' είχε μιά σειρά θαυμάσια λευκά δόντια πίσω από τα θαμμένα χείλη της. Ύπερβολικά θαμμένα.

Ο Φλωράς πήρε έξαφνα την άπόφασί του: — Εύχαριστώ, δεσποινίς Καψή, είπε.

— Εκείνη γέλασε εύθυμα.

— Καψή, είπατε;

Ξαναγέλασε, τινάζοντας πίσω τα ξανθά πλούσια μαλλιά της.

— Με μπερδεύετε με τη συνάδελφό μου. Δεν είμαι εγώ, ή δεσποινίς Καψή. Η Μυρτώ είναι ή άλλη κοπέλλα. Εκεί, στο βάθος.

Ο Φλωράς γύρισε. Την είδε όρθια πίσω από ένα γραφείο. Φορούσε μιά άσπρη άπλη μπλουζά από ποπλίνα και είχε τα μαύρα ίσια μαλλιά της δεμένα πίσω.

Ήταν μελαχροινή, μ' ένα χρώμα γινομένου σταριού.

ANAMONH

Ο Δημήτρης Φλωράς ξεχάστηκε για μιά στιγμή, κυττάζοντάς την. Τον συνέφερε ή εύθυμη φωνή της άλλης κοπέλλας:

— Λοιπόν;

— Τί;

— Θέλετε να φωνάξω τη Μυρτώ;

— Ά, όχι, όχι... Δεν τη γνωρίζω, άλλωστε, προσωπικά. Ένας φίλος, που έξυπνηρήθηκε από το γραφείο σας, μου έδωσε το όνομα της δεσποινίδος Καψή, για να ζητήσω πληροφορίες. Άλλα τώρα μου τις δώσατε έσείς.

Της χαμογέλασε εύγενικά.

— Μ' έξυπνηρήσατε έσείς με το παρσάνα.

Είθε τα μάτια της κοπέλλας, που του χαμογελούσαν φιλικά. Ίσως να ήταν καλύτερη απ' ό,τι του είχε φανή την πρώτη στιγμή.

— Εύχαριστώ πολύ, δεσποινίς.

Πρόσεξε, πώς το ύφος της δεν ήταν ύφος υπαλλήλου, που έχει τελειώσει με τον πελάτη.

— Δεσποινίς...

— Παυλίδη, είπε εκείνη, Ρένα Παυλίδη...

Ο Δημήτρης μασούσε μέσα στα δόντια του κάτι, που θα μπορούσε να ναι τόνονά του.

— Χαίρω πολύ, είπε ή κοπέλλα, μασώντας κι' αυτή την τσίκλα της.

Την κυττάζε καλύτερα. Κάτω από το πολυθαμμένο πρόσωπο και τη «σουίγκ» εμφάνισί της, χαμογελούσαν δυό μάτια καθαρά. Δε φαινόταν να τη δυσρεστή ή παρουσία του.

— Έξαφνα σκέφτηκε: Μιά γνωριμία στο ίδιο γραφείο με την κόρη του Καψή, ίσως να τού ήταν χρήσιμη.

— Παυλίδη, είπατε; τη ρώτησε.

— Ναι.

Θα ήταν έντελώς άπίθανη ή σύμπτωσης αν είχε οποιαδήποτε σχέση με τον ζιγκολό.

— Γνωρίζω κάποιον Παυλίδη, είπε ο Φλωράς.

— Συνηθισμένο όνομα, άποκρίθηκε ή κοπέλλα. Πάντως έχω έναν άδελφό.

— Ο δικός μου γνωστός λέγεται Τζόννυ.

— Τζόννυ;

— Ναι.

Κούνησε το κεφάλι της.

— Δεν είναι ο άδελφός μου, είπε. Και δεν ξέρω κανένα Τζόννυ Παυλίδη στην Άθήνα.

Γέλασε.

— "Αν και θάθελα να τον ξέρω, γιατί μ' αρέσει τόσο πολύ. Τζόννυ.
— Καλύτερα που δεν τον γνωρίζετε.
— Γιατί;
— Ο Δημήτρης Φλωράς γέλασε. Αυτή η κοπέλλα με την τσίκλα, τα ξανθά μαλλιά και τα πολύ χτυπητά βαμμένα χείλη, φαινόταν ανυπόφορη με την πρώτη ματιά και πολύ συμπαθητική με τις επόμενες.
— Δε θα σάς το εύχομαι, είπα. 'Η δεσποινίς (Καφή είναι φίλη σας;
— 'Η Ρένα σήκωσε τους ώμους.
— Και ναί και όχι.
— Δηλαδή;
— Την αγαπώ πολύ. Είναι εξαιρετικός άνθρωπος, μ' αρέσει να σάς πω, είναι λιγάκι δύσκολο να συνδεθείς μαζί της. Είναι πολύ, άς πούμε, κλειστή. Δε μοιάζουμε, άλλωστε.

Ο Δημήτρης Φλωράς ξανακτύπησε το πρόσωπο που απασχολούσε τις σκέψεις του. Ήταν πάντοτε σκυμμένη στη δουλειά της, με μια έκφραση σοβαρότητας στα ωραία της χαρακτηριστικά. Ασφαλώς, αυτή, αν ήταν στη θέση της ξανθής Ρένας, δε θαχανε τόσο καιρό, μιλώντας μαζί του.

Αυτό το βλέπει κανείς με το πρώτο, είπε. Και τώρα, καλημέρα σας. Φεύγω πριν γίνω άφορμη να σάς απολύσουν. Ευχαριστώ πολύ.

— Ώρεδουάρ. Για το εισιτήριο, δεν έχετε παρά να μου κάνετε ένα τηλεφώνημα ή, ακόμα καλύτερα, να περάσετε μια στιγμή δ' ίδιος.

Τούδωσε το χέρι της κι' αυτός τσάφισε με ελκρινά φιλική διάθεση.

Έξω από το «'Ιντερνάσιοναλ» σταμάτησε. Τώρα;

Στόν «'Αγνωστο» ήταν μαζεμένοι κόσμος, στρατός παρατεταγμένος, κινήσις. Είδε τα τραμ σταματημένα. Κάποιος επίσημος ξένος θα κατέθετε στέφανο στο μνημείο...

Την έλεγαν, λοιπόν, Μυρτώ. Και ήταν αναμφισβήτητη δημοφ. Από κείνες τις όμορφιες, που, όταν βρεθείς μπροστά τους, γίνεσαι πολύ προσεχτικός στους τρόπους και τις εκφράσεις σου.

Η Ρένα, από τ' άλλο μέρος, ήταν, βέβαια, ένα πολύ συμπαθητικό κορίτσι. Δεν είχε έρθει, όμως, στο «'Ιντερνάσιοναλ» αυτό, για να κάνει τη γνωριμία συμπαθητικών κοριτσιών, σε ίμιασιόν χειραφετημένης, Αμερικανίδας...

Η άλλη; Θα μπορούσε να σκοτώσει; Το σοβαρό της ύφους, το βαθύ βλέμμα της, έτσι όπως είχε προλάβει να το δει μια στιγμή, ή αυστηρή προσήλωσις στη δουλειά της, έλεγαν ενάκι, φανέρωναν, πως η κόρη του πλοιάρχου Καφή ήταν από τους χαρκτηρές εκείνους, που δε διατάζουν να κάνουν ό,τι νομίζουν, πως είναι καθήκον τους.

Έξαφνα, μια άλλη σκέψις, άσχετη, ξένη προς ό,τι τον απασχολούσε, ήρθε στο νου του. Θα ήταν πιδό μορφή αν χαμογελούσε; Κι' άραγε ήξερε να χαμογελάει ή κοπέλλα αυτή;

Από τον «'Αγνωστο» έφτασε ο ήχος της μουσικής. Ο Δημήτρης Φλωράς είδε τον κόσμο που έφευγε. 'Η τελετή θα είχε τελειώσει...

Κατεβαίνοντας από το πεζοδρόμιο, γύρισε για μια τελευταία φορά προς το έσω-τετικό του «'Ιντερνάσιοναλ». Την είδε. Πρόσεξε, πως η Ρένα της έλεγε κάτι ζωηρά. Εκείνη σήκωσε το κεφάλι της και κύτταξε προς το μέρος του, με το βαθύ βλέμμα της. Θα μιλούσαν, σίγουρα, γι' αυτόν.

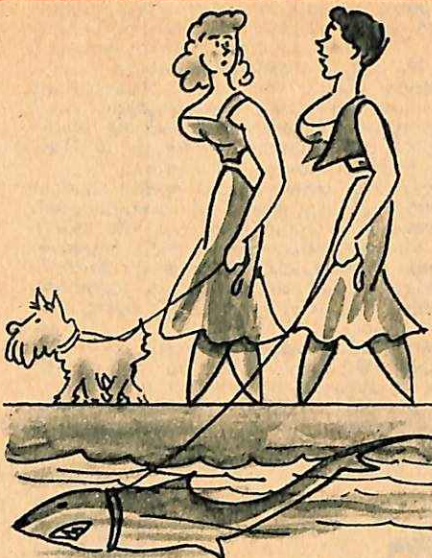
Ο Δημήτρης Φλωράς προχώρησε προς την πλατεία, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

Μυρτώ. Ώραίο όνομα, συλλογίστηκε. Από του Ζαχαράτου, θα μπορούσε να παρακολουθή την είσοδο του Γραφείου Ταξιδίων. Δεν είχε κανένα ξεκαθαρισμένο σχέδιο. Για την ώρα ήθελε μόνο να την δει.

Παρήγγειλε έναν καφέ. Έρριξε το βλέμμα του στα παλιά κτίρια, που έμεναν ακόμα γύρω από την πλατεία Συντάγματος. Το Παρίσι κρατούσε επίμονα τα δικά του παλιά κτίρια. Πόσα απ' αυτά θα υπάρχουν μέσα σε δέκα χρόνια στην Αθήνα; άναρωτήθηκε.

Την έλεγαν Μυρτώ. Κάτι γνωστό του θύμιζε το πρόσωπό της. Κι' έξαφνα θυμήθηκε. Ναι. Κάποτε είχε δει μια μορφή που της έμοιαζε. Ήταν ένα πορτραίτο, του Ρενουάρ, ίσως, στο Λούβρο.

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

— Μά ακόμα σκύλο έχεις; Δεν ξέρεις, ότι στην πλάζ είναι της μόδας τα σκυλόφαρα;

— Κύριε καθηγητά, με δλο το θάρρος, σάς έφερα ένα πουκάμισο, που έλυσαν τα μα- νίκια, να μου το κάνετε κοντομάνικο.

— Σου είπα! Δε μ' αρέσει να με συνο- δεύς χωρίς γραβάτα...

Το γκαρσόνι που του έφερε τον καφέ ή-ταν γέρος. Έσερνε κι' όλα λίγο τα πόδια του.

Ο Φλωράς αισθάνθηκε την ανάγκη να κουδεντιάσει με κάποιον.

— Ώραία μέρα, είπε.

Το γέριο γκαρσόνι τον κύτταξε χωρίς ενδιαφέρον αλλά και χωρίς δυσφορία.

— Ώραία, είπε.

Τίναζε τα νερά από το δίσκο, που τον κράτησε έπειτα κρεμασμένο δίπλα του. Ήταν φανερό, πως ήταν συνθιτισμένος να κουδεντιάσει με τους πελάτες.

— Θάχης χρόνια, φαντάζομαι, έδω, είπε ο Φλωράς, γιατί δεν είχε τίποτε άλλο να πη.

— Πολλά. Τριανταπέντε.

— Μπράβο.

Κύτταξε για μια ακόμα φορά προς το μέρος του «'Ιντερνάσιοναλ». Δυό ξένοι, φανερά Αμερικανοί, έμπαιναν στο πρακτο-ρείο.

— Τριανταπέντε χρόνια δίσκος, ξανάπε το γέριο γκαρσόνι, περήφανο για τα τό-σα χρόνια του.

— Δε σου φαίνεται... Θάχης, όμως, κου-ραστή.

Το πρόσωπο του γέρου χαμογελούσε πονηρά.

— Όταν κάθωμαι, κουράζομαι. Μια φο-ρά ο γυιός μου, έχω ένα γυιό μηχανικό...

Σταμάτησε για να δει την έντυπωσις. Ο Δημήτρης Φλωράς φαινόταν, πως τον πρό-σεχε, ενώ το μυαλό του έτρεχε στο «'Γρα-φείο Ταξιδίων».

— Μηχανικό αληθινό. Του Πολυτεχνεί-ου. Μια φορά, λοιπόν, ο γυιός μου με υποχρέωσε να σταματήσω. Δέν είναι σω-στό, γέρο, μου είπε. «'Ο,τι χρειάζεσαι, τόχεις από μένα».

— Και σταμάτησες; ρώτησε ο Φλωράς.

Οι δυό Αμερικανοί έβγαζαν τώρα από την πόρτα του «'Ιντερνάσιοναλ».

— Ναι.

— Λοιπόν;

— Σε μια βδομάδα με... πόνεσαν τα πόδια από το καθιστό. Ο γυιός μου έφερε το γκαρσόνι και αυτός είπε να ξαναρχίσω. Και ξαναρχισα.

Ο Δημήτρης γέλασε. Ο γέρος ήταν γουστοδικός.

— Για φαντάσου!

Κι' έξαφνα η σκέψις του γέρου και του γυιού του τούφερε πόνο. Ο δικός του πα-τέρας δρισκόταν μέσα στη φυλακή κι' αυ-τός δεν είχε καταφέρει να κάνει ακόμη τί-ποτε. Και δεν έβλεπε πως θα μπορούσε να κάνει κάτι.

Το γέριο γκαρσόνι είχε απομακρυνθή, πηγαίνοντας σ' έναν καινούργιο πελάτη. Ο Δημήτρης Φλωράς ξαναγύρισε άφηρημένα προς το «'Ιντερνάσιοναλ».

Κι' έξαφνα τινάχθηκε. Δεν έκανε λάθος.

Με το αφογο πρώινό του κοστούμι, το ευλύγιστο δάδιμά του, τα πολύ μαύρα καλοχτενισμένα μαλλιά του, ένας νέος περ-νούσε την πόρτα του «'Ιντερνάσιοναλ».

— Όχι! Δεν μπορούσε να κάνει λάθος. Ή-ταν αυτός. Ο Παυλίδης. Ο Τζόννυ Παυλι-δης.

Σηκώθηκε χωρίς να πληρώσει.

— Θα γυρίσω, φώναξε στο γκαρσόνι, που τον κύτταζε έκπληκτο.

Ο Παυλίδης! Μπορούσε νάχη οποιαδή-ποτε σχέσι με τη Μυρτώ; Ήταν αδύνατο. Τότε; Αυτό το ξανθό κορίτσι με το χαρού-μενο γέλιο, η Ρένα, του είχε πη ψέματα; Το επώνυμό της δεν ήταν μια άλλη συνω-νυμία;

Προχώρησε προς το «'Ιντερνάσιοναλ». Από το τζάμι είδε τον κομψό (ζιγκολό της κυρίας Φλωρά, που μιλούσε με τη Ρένα. Εκείνη του χαμογελούσε. Αλλά και πό-τε δε χαμογελούσε αυτό το κορίτσι;

— Αν, όμως, του είχε πη ψέματα, τότε θάπρεπε να ξέρη ποιος είναι. Τον παρα-κολούθησαν, λοιπόν; Ήταν το θήραμα αυ-τός, ενώ νόμιζε πως είναι ο κυνηγός;

Αποφάσισε να μπη. Η Μυρτώ έμενε πάντοτε σοβαρή, σκυμμένη πάνω στα χαρ-τιά της. Σήκωσε για μια στιγμή το κεφά-λι της και τον είδε. Κάποια ελαφρότατη ρυ-τίδα του φάνηκε, πως χαράχτηκε στο μέτω-πό της. Την ένωχλούσε σ' αλήθεια η πα-ρουσία του ή, μήπως, όλα αυτά ήταν πλά-σματα της ένκευρισμένης φαντασίας του;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ, συντελός οικογενειάρχης, η γυναίκα του ΦΩΦΗ, μοντέρ-να κυρία 27 ετών, ο ΜΠΕΜΠΗΣ τους, χαρι-τωμένος ξανθός διάβολος 4 ετών και η κυρία ΛΙΛΗ, φίλη της Φώφης, παίζουν εκ του φυ-σικού ΚΩΜΩΔΙΑ:

ΛΟΥΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ώρα 11 πριν από το μεσημέρι· στην οδόν Έρμου.)

Φώφη (που κρατά το Μπέμπη από το χέρι): Και πότε φεύγεις;

Λιλή: Στή μια, κατά τις τρεις, θάμα-στε στο Λουτράκι.

Φώφη: Σε ζηλεύω, Λιλή μου! (στο Μπέμπη, που την τραβά) καλά ντέ! Θα φύγουμε...

Λιλή: "Αν με ζηλεύεις, δεν έχεις πα-ρά να κάνεις το ίδιο.

Φώφη: Ένας λόγος είναι να κάμω το ίδιο, αλλά...

Λιλή: Τί, αλλά;

Φώφη: Ο Παντελής δε θα συμφωνού-σε ποτέ.

Λιλή: Γι' αυτό σκοτίζεσαι; "Οχι, καυ-μένη Φώφη! Στην αρχή κανένας τους δε συμφωνεί· αλλά όταν πατήσης πόδι, τί θα κάμης; Θα συμφωνήσει.

Φώφη: Έτσι λές;

Λιλή: Έτσι είναι. Κι' ο δικός μου το ίδιο ήτανε...

Όταν του πρωτοείπα πριν πέντε χρόνια, «'Ιορδάνη, θέλω να πάω στην Αϊδηψό, χάλασε τον κόσμο... «Εί-ναι πολλά τα έξοδα», «δεν έχουμε», «δε γί-νεται»... Αλλά βρήκες και Λιλή να υπο-χωρήσει. «Θέλεις δε θέλεις, θα πάω — του είπα — και κόψε το λαιμό σου». Από τό-τε το πήρε απόφασις... Κάθε καλοκαίρι έ-γώ πότε στην Αϊδηψό, πότε στο Λουτράκι.

Φώφη: Μά εγώ, έχω και το παιδί.

Λιλή: Να πάρης μαζί σου και το παι-δί, καλό θα τού κάμη.

Μπέμπης (κάθεται καταγής στο πε-ζοδρόμιο και χτυπιέται): Να πάλης και το μπέμπη... Να πάλης και το μπέμπη...

Φώφη: Θέλεις, χρυσό μου, να πάμε στο Λουτράκι;

Μπέμπης (σηκώνεται και χοροπη-δά): Τά πάω στο Λουτράκι... τά πάω στο Λουτράκι...

Λιλή: Είδες; Θέλει και το παιδί.

Φώφη: Καλά. Το μεσημέρι θα το που-με στο μπαμπά.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο σπίτι του Παντελή. Ώρα 2½ μετά το μεσημέρι. Θερμοκρασία 39 υπό σκιάν. Ο Παν-τελής, κρατώντας ένα πεπόνι 4 όκάδες, μπαί-νει στο σπίτι άγχομαχώντας.)

Μπέμπης (τραγουδιστά, ενώ συγ-χρόνως πηδάει μπροστά στα πόδια του Παντελή): Τά πάω το Λουτράκι... Τά πάω το Λουτράκι...

Παντελής (με το πεπόνι στα χέ-ρια): Τί τραγουδι είν' αυτό; Ποιός τού τό-μαθε;

Φώφη: Δέν είναι τραγούδι.

Παντελής: Δέν είναι τραγούδι; Τό-τε τί είναι;

Φώφη: Απλούστατα· λέει ότι θα πάη στο Λουτράκι.

Παντελής: Και πως τού ήρθε αυτή ή ιδέα;

Φώφη: Έγώ το είπα και τάκουσε.

Παντελής: Δηλαδή, τί είπες εσύ;

Φώφη: Ότι θα πάω στο Λουτράκι... (Τού Παντελή το πέφτει το πεπόνι από τα χέρια.)

Μπέμπης: Σούπα το πεπόνι!...

Σούπα το πεπόνι!...

Παντελής (στο Μπέμπη): Σκάσε, τ' ακούσαμε... Σούπα το πεπόνι... (στη Φώφη): Λοιπόν, τί είπες; Θα πάς στο Λου-τράκι;

Φώφη: Ναι! Είπα θα πάω στο Λου-τράκι.

Παντελής: Άρρωστη είσαι;

Φώφη: Το μυαλό σου είναι άρρωστο, που νομίζει ότι μια γυναίκα για να πάη σε μια λουτρόπολι πρέπει νάναι άρρωστη.

Παντελής: Δε σε καταλαβαίνω.

Φώφη: Τί να καταλάβης; Έρραψα δυό τρία παληφούσανα και κοντεύω να τα λυώσω στον κινηματογράφο της γει-τονιάς...

Παντελής: Τώρα κατάλαβα... Έ-μένα πόνεσαν τα νεφρά μου για να πληρώ-σω τη ράφτρα και τα φουστάνια σου πρέ-πει να πάς για λουτροθεραπεία. (Είρωνι-κά): Πες πως πήγες!

Φώφη: Θα πάω όπως πάη και η Λιλή. Γιατί στη Λιλή δε λέει όχι ο 'Ιορδάνης.

Παντελής: Γιατί το 'Ιορδάνη μπο-ρεί να τού περισσεύουνε... Έγώ δεν έχω...

Φώφη: Να κόψης το λαιμό σου να δρής.

Παντελής: Ούτε το λαιμό μου θα κόψω, ούτε λουτρά θα ιδής τού λόγου σου. Φώφη: Τέτοιος είσαι!... Ποτέ δε μπό-ρεσες να καταλάβης ότι μια γυναίκα θέλει και λίγη κοσμική ζωή, για να ζήσει.

Παντελής: Μωρέ, τί μάς λές; 'Η-σουςα μαθημένη κι' από το σπίτι σου. 'Ο-ταν ήρθα — που νάσπαγα το πόδι μου — και σε πήρα στο Κιάτο, δλο κοσμική ζωή σουνα.

Φώφη: Βέβαια! Είμαστε άκοινώνητοι κι' ήρθε — που να μην έσωνε — να μάς δγάλη στον κόσμο ο Παντελής.

Παντελής: Παντελής!

Φώφη: Παντελής!...

Μπέμπης (τραγουδιστά): 'Ο μπα-μπάς είναι Παντελής... 'Ο μπαμπάς εί-ναι Παντελής...

Παντελής: Έτσι τον μαθαίνεις...

Φώφη: Έσύ. Κι' άκου να σου πω... 'Ενα κι' ένα κάνουν δυό... 'Η πάω στο Λουτράκι ή φεύγω για τη μητέρα μου στο Κιάτο...

Παντελής: Τράβα για το Κιάτο...

Φώφη: Σε είδοπα!... Θα φύγω σή-μερα και δε θα με ξαναείδης.

Παντελής: Ώρα σου καλή και να μη σε ξαναείδω.

Μπέμπης: Που τά πάς, μαμά;

Φώφη: Στή γιαγιά, πουλάκι μου. Μας διώχνει το τέρας! (κλαίει).

Μπέμπης (πηδάει): Πάμε τη για-γιά... Πάμε τη γιαγιά...

Παντελής: Κατευόδιο!

(Ο Παντελής πάει στην κρεββατοκάμαρα, χτυπώντας πίσω του την πόρτα.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ώρα 7 μ.μ. Στο σπίτι του Παντελή. 'Η Φώφη βάζει σε μια θαλίτσα τα πράγματά της. 'Ο Παντελής κόβει δόλτες.)

Φώφη (Στο Μπέμπη για ν' άκούη ο Παντελής): Να έτοιμάσω τη θαλίτσα και να σε ντύσω. 'Η άτομοτρίς φεύγει στις 9 ακριβώς.

Μπέμπης (φέρνει τις παντόφλες του Παντελή και τις ρίχνει στη θαλίτσα).

Παντελής (άστράφτει ένα χαστούκι του Μπέμπη): Νά! Για να μάθης να παίρ-νεις τις παντόφλες μου στο Κιάτο.

Μπέμπης (βάζει τις τσιρίδες): 'Α!

'Α! 'Α!...

Φώφη: Πάψε, μωρό μου! Δε θα σ' έ-χη πολλή ώρα μαζί του για να σε δερνή ο τύραννος.

Παντελής: Θα τον έχω μαζί μου ως που να ενηλικιωθώ 'Ως που να δγάλη μου-στάκια.

Φώφη: Δεν το πιστεύω... Θα τον πάρω μαζί μου.

Παντελής: Δε θα τον πάρης. Θα μείνι με τον πατέρα του.

Φώφη: Να ρωτήσουμε τον ίδιο.

Παντελής: Να τον ρωτήσουμε... Μπέμπη, με ποιόν θέλεις να πάς; Μ' αυ-τήν ή μ' έμένα, που θα σου πάρω αύριο πατίνι;

Φώφη: Τα πατίνια να λείπουν... Λέ-γε, άγόρι μου. Θάρρης με τη μαμά ή θα μείνις με την άφεντιά του να σε δερνή;

Παντελής: Εκμεταλλεύεσαι το χα-στόκι, που τούδωσα...

Μπέμπης: Παληόμπαμπά! Τά πάω με τη μαμά...

Παντελής: Ού, να μου χαθής άχάρι-στο πλάσμα.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Μετά 1½ ώρα. Στο διάδρομο του σπιτιού. 'Η Φώφη με το ένα χέρι σηκώνει μια θαλίτσα, με το άλλο κρατάει το Μπέμπη. 'Ο Παντελής έξακολουθεί να κόβη δόλτες.)

Φώφη (στον Παντελή, δείχνοντας το Μπέμπη): Μπορείς να τον χαιρετίσης... φεύγουμε.

Παντελής: Περιττόν!

Μπέμπης (δάζει τὰ κλάματα): Θέλω νάθη κι' ὁ μπαμπάς...
Φώφη: Πάμε... Θα χάσουμε τὴν ὥτομοτρίς.
Μπέμπης (πιάνει τὸν Παντελὴ ἀπὸ τὸ σακκάκι): Θέλω νάθη κι' ὁ μπαμπάς...
Παντελῆς: Νὰ πᾶς μετ' ἡ μανά σου! Δὲν ἔχεις μπαμπά...
Μπέμπης (κάθεται καταγής): Κι' ὁ μπαμπάς... Κι' ὁ μπαμπάς...
Φώφη (στὸν Παντελὴ): "Αν αἰσθάνεσαι μέσα σου λίγη στοργή, ἔχεις ὑποχρέωση νάρθης μέχρι τὸ σταθμό, ὡς πού νὰ ἡσυχάσει."
Παντελῆς: "Εἶσω.
(Βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἡ Φώφη τραβώντας τὸ Μπέμπη ἀπὸ τὸ χέρι κι' ὁ Παντελῆς σηκώνοντας τὴ δαλίτσα.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Στὸ δῆμα τῆς ὥτομοτρίς 'Αθηνῶν — Πελοποννήσου. Ὁ Μπέμπης οὐρλιάζει γαντζωμένος στὸ λαιμὸ τοῦ Παντελῆ. Ἡ Φώφη προσπαθεῖ νὰ τὸν ξεκολλήσει.)
Τὸ μεγὰφωνο τοῦ σταθμοῦ: Προσοχή! Ἡ ὥτομοτρίς Πελοποννήσου ἀναχωρεῖ!
Παντελῆς: Ξεκόλλα τὸν ἀπὸ πάνω μου νὰ κατέβω.
Φώφη: Τὸ χρυσό μου, τί δύναμι πούχει! Ἕνας ἐπιδάτης: Μιά χαρὰ εἶναι! Νὰ τὸ χαιρέστε.
Φώφη:] (μαζί): Μερσί.
Παντελῆς: "Α! "Α! "Α! "Α! (κλαίει μετ' ἡσυχίαν τὴν ἀναπνοή. Ἡ ὥτομοτρίς ξεκινάει).
Παντελῆς: Τώρα;
Φώφη: Κατεβαίνεις στὸν πρῶτο σταθμό... Νὰ ἡσυχάσει.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Σὲ 2 ὥρες στὸ δῆμα τῆς ὥτομοτρίς)
"Ελεγκτὴς τῶν εἰσιτηρίων: Εἰσιτήρια γιὰ τὸ Λουτράκι, παρακαλῶ... (στὸν Παντελὴ): Ὁ κύριος θὰ πληρώσει γιὰ τὸν ἐπόμενον σταθμό;
Παντελῆς: "Οχι! Θὰ κατέβω στὸ Λουτράκι... Ὁ μικρὸς κοιμήθηκε.
(Ἡ ὥτομοτρίς κάνει στάσι. Ὁ Παντελῆς τραβᾷ πρὸς τὴν ἐξοδο.)
Φώφη: Κι' ἂν ξυπνήσει καὶ δὲ σὲ ἰδῇ;
Παντελῆς: Ἐχεις τὴν ἀξίωσι νάρθω στὸ Κιάτο;
Φώφη: "Οχι... Ἀλλὰ λέω νὰ κατέβω κι' ἐγὼ ἐδῶ...

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

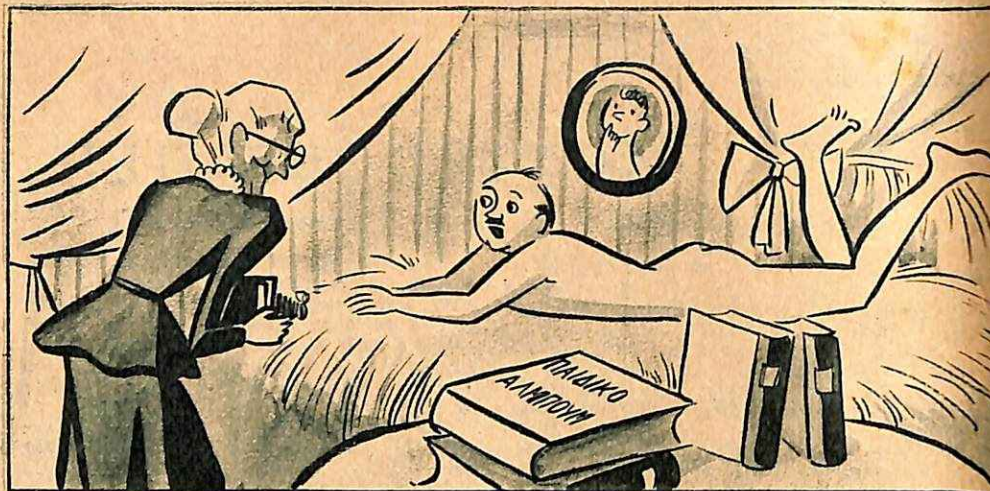
(Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι. "Εξω ἀπὸ ἕνα κέντρο τοῦ Λουτρακίου.)
Λιλῇ (βλέπει τὴ Φώφη): "Ω! ἦρθες, χρυσή μου... τὰ κατὰφες;
Φώφη (δείχνοντας τὸν Παντελὴ): "ἦρθε κι' ὁ Παντελῆς...
Λιλῇ: Καὶ σεις, κύριε Παντελῆ; Μπράβο σας! Ἐγὼ τὸν Ἰορδάνη δὲν μπορῶ νὰ τὸν καταφέρω νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα.
Παντελῆς: "Εἶσι εἵμαστ' ἐμεῖς... Ὅταν πρόκειται γιὰ λουτρά πάμε οἰκονομικῶς.
Λιλῇ: Ἐχετε ἀνάγκη ἀπὸ λουτρά;
Παντελῆς: "Οχι! ἀλλὰ ἐρράσαμε ἕνα καινούργιο κουστομάκι τοῦ Μπέμπη κι' ἔπρεπε νὰ τὸ δείξουμε.

ΑΥΛΑΙΑ

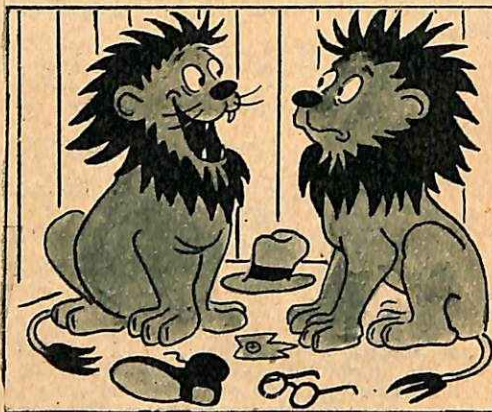
ΣΟΒΑΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

Τὸν καιρὸ πού θριάμβευε ὁ χιτλερισμὸς στὴ Γερμανία, ἕνας Σκωτσέζος ἂν καὶ γνωστὸς γιὰ τὰ ἀντιγερμανικά του αἰσθήματα, ἀποφάσισε νὰ γίνη ἐθνικοσοσιαλιστής.
— Πῶς σοῦρε αὐτὴ ἡ ἰδέα; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.
— Ἐπειδὴ, χαιρετώντας μετ' ὁ σῆκμα τοῦ χερσίου ψηλά, δὲν ἀγγίζω διόλου τὸ καπέλλο μου κι' ἔτσι δὲν τὸ χαλάω.

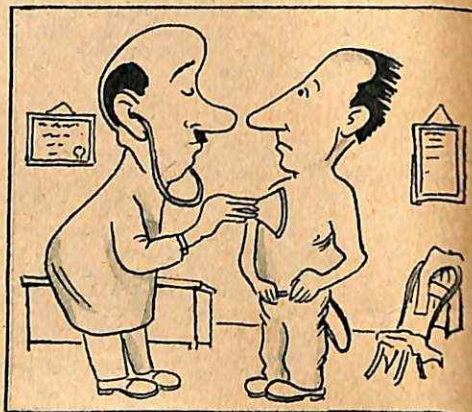
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ * ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ * ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ * ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Δὲ νομίζεις, μαμά, ὅτι εἶμαι πιά ἄρκετὰ μεγάλος γιὰ νὰ με φωτογραφίσεις ἔτσι;

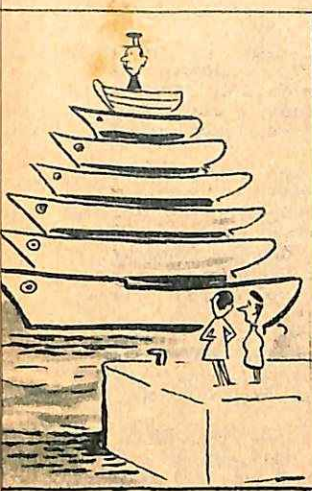
— Ὁ κύριος Κούκ ἦταν, ἀλήθεια, ἕνας καλὸς κτηνίατρος, γιατί, τώρα πού τὸν ἔφαγα, αἰσθάνομαι ἐντελῶς καλὰ!

— Δὲν ἔχεις ἀπολύτως τίποτα, φίλε μου.
— Ἀκριβῶς, γιαιτρε. Οὔτε τὸ πενηντάρι γιὰ τὴν ἐπίσκεψί σας.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; Ἐδεσες τὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν, ἀντὶ νὰ δέσης τὰ μάτια τῆς κατασκόπου.
— Μά, συνταγματάρχα μου, ἂν τὴν ἀντίκρυζαν θὰ τουφέκιζαν ἐμένα!

— Ἀφότου ἔπαθε τὸ τελευταῖο ναυάγιο λαμβάνει ἂν μέτρα του.

— Μήπως ξέχασες τίποτε, Τζῶν;

— Δὲ βγάζεις τὸ καπέλλο σου. Εἶναι κρίμα νὰ στὸ χαλάσω.

ΣΟΥ συμβαίνει τίποτα, χρυσέ μου;
— Ἀν κανένας ἄλλος μοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, θὰ τοῦ ἐκμυστηρεύομουν ἀμέσως τοὺς φόβους μου. Ἀλλὰ στὴν Ἀρλὲτ, πού ἐπρόκειτο νὰ γίνη τὴν ἄλλη μέρα γυναικα μου, πῶς νὰ πῶ τί με βασάνιζε; Γι' αὐτὸ ἀρκέστηκα ν' ἀπαντήσω.
— Ὅχι, δὲ μοῦ συμβαίνει τίποτα, καλὴ μου.
— Ἀγαπούσα πολὺ τὴν Ἀρλὲτ, καὶ ἡ σκέψις, ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τῆς συμβῇ κάτι κακὸ, μοῦ ἔφερνε τρέλλα.
— Πρὶν ἀπὸ δώδεκα χρόνια ὁ Σάρλ Καλμέτ μοῦ εἶχε πῆ μετὰ μάτια πού ἔλαμπαν ἀπὸ μῖσος: "Θὰ σ' ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ κακὸ, πού μοῦ ἔκανες. Καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ εἶναι τρομερή. Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου σου θὰ θυιστῇς σὲ μεγάλο πένθος".
Εἶχαν περάσει δώδεκα χρόνια ἀπὸ τότε καὶ εἶχα ξεχάσει τὴν ἀπειλὴ τοῦ Σάρλ. Τώρα, ὅμως, πού ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῶ, τὴν εἶχα ξαναθυμηθῇ καὶ στριφογύριζε διαρκῶς στὸ μυαλό μου...
Μὲ τὸν Σάρλ Καλμέτ ἦμασταν ἄλλοτε στενοὶ φίλοι. Σπουδάζαμε μαζὶ στὸ Πολυτεχνεῖο, στὸ Παρίσι, καὶ ἡ φίλια μας θὰ συνεχίζταν χωρὶς κανένα σύννεφο, ἂν στὴ ζωὴ μας δὲν ἔμπαινε ἡ Ζοζιάν.
Ἡ Ζοζιάν φοιτοῦσε στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Ἦταν μιά μελαγχολικὴ κοπέλλα μετὰ μαύρα μαλλιά καὶ μεγάλᾳ ἐκφραστικὰ ὤτια. Ὁ Σάρλ, τύπος αἰσθηματικὸς, τὴν ἀγάπησε ἀμέσως καὶ τῆς ἐξωμολογήθηκε τὸν ἐρωτὰ του. Ὅπως ἦταν φυσικὸ, ὁρῆκε ἀναπάντητοι γιὰτὶ ἦταν ὥρατο παλληκάρι.
Εἶχα, ὅμως, τσιμπηθῇ καὶ ἐγὼ μετ' ἡ Ζοζιάν. Δὲν ἦμουν, δέβαια, τόσο αἰσθηματικὸς, ὅσο ὁ φίλος μου, ἀλλὰ τὰ μαύρα μάτια τῆς Ζοζιάν, μοῦ ἔφεραν μιά περιέργη συγκίνησι ὅταν με κύτταζαν. Δὲν εἶπα, ὅμως, τίποτα γιὰ νὰ μὴν καταστρέψω τὴν εὐτυχία τοῦ Σάρλ.
Ἦταν, ὥστόσο, γραφτὸ νὰ τοῦ κάνω κακὸ. Μιά μέρα, πού δὲν εἶχα πάει στὸ Πολυτεχνεῖο, ἀπάντησα τυχαῖα τῇ Ζοζιάν στὸ δρόμο. Χωρὶς νὰ πολυσκεθῶ, τῆς ἐπρότεινα νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχή. Δέχτηκε. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ τὰ λουλούδια, δὲν δυσκολεύτηκα νὰ τὴν πάρω στὴν ἀγκαλιά μου... Ἡ κοινὴ προδοσία μας ἔκανε τὸ Σάρλ νὰ μᾶς μισησῇ. Αὐτὸ, ὅμως, δὲ μᾶς πείραζε καὶ πολὺ, γιὰτὶ πλέαμε σὲ πέλαιος εὐτυχίας.
Ἕνα βράδυ, πού ἦμουν στὴν κάμαρά μου, μπῆκε ὁ Σάρλ. Εἶχε ἀλλάξει φοδερὰ τοὺς τελευταίους μῆνες. Εἶχε ἀδυνατίσει καὶ γύρω ἀπὸ τὰ μάτια του εἶχαν σχηματιστῇ μαύροι κύκλοι.
— Μοῦ ἔκλεψες τὴν εὐτυχία μου! μοῦ εἶπε μετὰ βαθεῖα φωνή.

Θὰ σ' ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ κακὸ πού μοῦ ἔκανες. Καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ εἶναι τρομερή. Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου σου θὰ θυιστῇς σὲ μεγάλο πένθος.
Καὶ πρὶν προφτάσω ν' ἀρθρώσω λέξι, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε.
Στὸ τέλος τοῦ χρόνου, μετὰ τὶς ἐξετάσεις, πῆρα τὸ τραῖνο γιὰ τὴν πατρίδα μου. Θὰ περνοῦσα τὸ καλοκαίρι κοντὰ στοὺς δικούς μου...
ΣΤΟ διάστημα τῶν διακοπῶν, μιά καινούργια κατὰκτησις, μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὴ Ζοζιάν. Τὰ γράμματά μου ἀραίωσαν καὶ στὸ τέλος σταμάτησαν. Ἡ Ζοζιάν μοῦ ἔγραψε, ὅτι θ' αὐτοκτονούσε. Φυσικὰ, δὲν αὐτοκτόνησε. Τὴν ἐπόμενη χρονιά, δὲν πῆγα στὸ Παρίσι. Συνέχισα τὶς σπουδές μου στὸ Πολυτεχνεῖο τῆς Γκρενὸμπλ. Ἐπειτα ἀπὸ τρία χρόνια πῆρα τὸ δίπλωμα τοῦ μηχανικοῦ-μηχανικοῦ καὶ πῆγα στὸ Ντακάρ, ὅπου μοῦ προσέφεραν μιά πολὺ καλὴ θέσι. Καὶ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, γύρισα ἀπὸ τὴν Ἀφρική, ἀνέλαβα καθήκοντα τεχνικοῦ προϊσταμένου σ' ἕνα μεγάλον ἐργοστάσιο τοῦ Σαιν Κλύ.

Ἕνα πρωῒ, πού δρισκόμουνα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ μου, γνώρισα τὴν κόρη του, τὴν Ἀρλὲτ, μιά ψηλὴ κοπέλλα, ὁμορφὴ καὶ καλλιέργημένη. Μοῦ ἔφερε ἀμέσως. Ἐπειδὴ τὴ συντροφιά της κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά βδομάδα ἦμουν τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζὶ τῆς. Ὅταν τῆς τοῖπα, ὅτι Ἀρλὲτ κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ λαιμό μου καὶ με φίλησε. Μοῦ εἶπε ὅτι καὶ ἐκείνη με εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κι' ὅταν τῆς πρότεινα νὰ παντρευτοῦμε, πῆδξε ἀπὸ τὴν χαρὰ της. Ὁ πατέρας της δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρροσι...
Νά, ὅμως, πού ξαναθυμηθῇκα, ξαφνικὰ, τὴν ἀπειλὴ τοῦ Σάρλ Καλμέτ. Καὶ ἀργά, ὕπουλα, ἔρχισε νὰ με κυριεύῃ μιά ἀβάσταχτη ἀγωνία. Εἶχαν περάσει δώδεκα χρόνια ἀπὸ τότε καὶ δὲ θάπρεπε πιά νὰ δίνω σημασία στὰ λόγια τοῦ Σάρλ. Παρ' ὅλ' αὐτὰ, ὅμως, ἀνησυχούσα.

Ὁ ΓΑΜΟΣ θὰ γινόταν στὸ Σαιν Κλύ. Ἡ Ἀρλὲτ, τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἔλαμπε ἀπὸ ὁμορφιά καὶ ἀπὸ εὐτυχία.
Ἦγουμε πρῶτα, στὸ δημαρχεῖο, γιὰ τὸν πολιτικὸ γάμο, καὶ ἀπὸ κεί στὴν παλιὰ ἐκκλησία τῆς Παναγίας γιὰ τὴν θρησκευτικὴν τελετὴ. Στὴν πρόσοψι τοῦ ναοῦ, γίνονταν ὀρισμένες ἐπισκευές καὶ εἶχαν τοποθετηθῇ σκαλωσιές.
Ὅταν τελειώσε ἡ τελετὴ, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ τίποτα τὸ δυσάρεστο, ἡ καρδιά μου πλημμύρισε ἀπὸ ἀνακαούφι. Πόσο κουτὰς ἦμουν ν' ἀνησυχῶ γιὰ μιά ἀπειλή, πού εἶχε γίνη πρὶν ἀπὸ δώδεκα χρόνια!

Καθὼς καταβαίναμε τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας, ἡ Ἀρλὲτ

ἀποσπᾶστηκε, μιά στιγμή ἀπὸ τὸ μπράτσο μου καὶ ἀπομακρύνθηκε δυο-τρία δῆματα γιὰ νὰ χαϊδέψῃ μιά χαριτωμένη μικρούλα, πού τὴν κύτταζε μετὰ θαυμασμό.

Τότε ἔγινε τὸ μοιραῖο. Εἶδα κάτι νὰ πέφτῃ ἀπὸ ψηλὰ καὶ τὴν Ἀρλὲτ νὰ σωριάζεται μετὰ μιά κραυγὴ πόνου.
Σὰν τρελλός, ἔτρεξα κοντὰ της. Μιά πέτρα, πού εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν σκαλωσιά, τὴν εἶχε ὀρῇ στὸ κεφάλι.

Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Σάρλ εἶχε πραγματοποιήσει τὴν ἀπειλή του. Ἡ πέτρα δὲν μπορούσε νὰ εἶχε βρεθῇ τυχαῖα στὸ τέλος σταμάτησαν. Κάποιο ἐγκληματικὸ χέρι τὴν εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ. Σῆκωσα τὴν Ἀρλὲτ στὰ χέρια μου, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ κεφάλι της, δάφοντας μετὰ ἄλικο χρῶμα τὸ νυκτικὸ φόρεμα, καὶ τὴν μετέφερα ἀνείσθητη στὸ αὐτοκίνητό μου. Τὴν πῆγα στὸ καλύτερο νοσοκομεῖο τῶν Παρισίων. Οἱ γιατροί, διέταξαν ἀμέσως, νὰ μεταφερθῇ στὸ χειρουργεῖο.

Τὰ λεπτά, πού περνοῦσαν, μοῦ φαίνονταν αἰῶνες. Κάτιζα τὸ ἕνα τσιγάρο πάνω στὸ ἄλλο καὶ δημάτιζα νευρικά στὸ διάδρομο. «Ὁ Σάρλ, ὁ Σάρλ!» μουρμούριζα ἀδιάκοπα. «Αὐτὸς τὸ ἔκανε. Μοῦ σκότωσε τὴν γυναῖκα μου. Ἐκδικήθηκε!».

Δὲν ἔρω πόση ὥρα πέρασα ἔτσι, μετ' ἡν ψυχὴ στὸ στόμα. Μὰ κάποια στιγμή, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ χειρουργείου καὶ παρουσιάστηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς γιατρούς.
— Γιατρε, πῶς εἶναι; ρώτησα.
— Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῦ εἶπε χαμογελώντας. Εἶναι ἐκτὸς κινδύνου.
Ἐνοιωθα τὰ δάκρυα νὰ πλημμυρίζουν τὰ μάτια μου.

Τὸ ΒΡΑΔΥ, ἀργά, πῆγα στὸ σπίτι νὰ ἡσυχάσω. Μὰ δὲν εἶχα διαθέσι νὰ κοιμηθῶ. Ὅλη τὴν ὥρα, συλλογιζόμουν, ὅτι ὁ Σάρλ μπορούσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐγκληματικὴν τοῦ ἀπέπαιρα. Ἐπρεπε νὰ πάρω τὴν Ἀρλὲτ καὶ νὰ φύγομε μακριά...

Σ' ἕνα τραπέζακι, δίπλα μου, ἦταν τὰ συγχαρητήρια τηλεγραφήματά, πού μᾶς εἶχαν στείλει γιὰ τὸ γάμο μας συγγενεῖς καὶ φίλοι. Τὰ πῆρα καὶ ἔρχισα νὰ τὰ διαβάσω ἀσπρημένος: «Νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι», ἔλεγε τὸ ἕνα. «Βίον ἀνθρώπου», ἔγραφε τὸ ἄλλο. Συνέχεια τὸ διάβασμα, ἀδιάφορο, ὅταν, ξαφνικὰ, ἡ ὑπογραφή σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τηλεγραφήματα με ἔκανε νὰ τινάξω ὀρθίος. Δὲν πίστευα στὰ μάτια μου. Ἀναγκάστηκε νὰ τὸ διαβάσω τρεῖς-τέσσερες φορές, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἦμουν ὄμμα φρεναπάτης.
Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγε: «Τίς καλύτερες εὐχές μας γιὰ τὴν εὐτυχία σας καὶ χωρὶς καμμιὰ μνησικακία. Σάρλ καὶ Ζοζιάν Καλμέτ».

Ὁ Χιὺ καὶ ἡ Πάτρὶς "Ἀστὰρ, ἡ ὁποία πρόκειται, τὴν ἄλ-
λη μέρα, καὶ γνωρίζω τὴν πρώτην φορά τοὺς γονεῖς τοῦ συζύ-
γου της, σκοτώνονται οὐ αἰδοῦντομικῶς δυστυχῶς. Συμφορὰ
συμπτώσεων ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα καὶ μεταφερθῆναι στὴν κλινικὴ
ὡς Πάτρὶς "Ἀστὰρ μὴ συνεπιάτας τοῦ ζεύγους, ἡ "Ἐλ-
λὰς Ἰζορτέσον, ποὺ ἔχει ἐγκαταλειφθῆναι ἔγκυος ὀκτῶ μηνῶν ἀπὸ
τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ ποὺ φέρει στὸν κόσμο, κατὰ τὸ δυστύ-
χημα, ἓνα υἱό. "Ἄν καὶ τὴ θάσανό του τῶς, ἡ "Ἐλ-
λὰς, γιὰ γὰρ τοῦ παιδιοῦ της, δὲν ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια. "Ἐγ-
καθίσταται στὸ σπῆτι τῆς οἰκογενείας "Ἀστὰρ, στὸ Κῶλ-
φλῆλ, ὅπου ὅλοι τὴν περιέβαλλαν μὲ μεγάλη στοργή, Μάνο
ὁ ἀδελφὸς τοῦ Χιὺ, ὁ Μπῆλ, κρατᾷ αἰνιγματικὴ στάσι ἀπέ-
ναντί της. "Ἡ "Ἐλ-λὰς ἔχει λόγους καὶ πιστεύει, πῶς ὁ Μπῆλ
κάτι ὑποψιάζεται.

λάξη διόλου ή ζωή μου, χωρίς να παρατηρήσω την παραμικρή μεταβολή στη συμπεριφορά της οικογενείας. Άσταιρ απέναντί μου. Ο Μπίλ δεν είχε πιά τίποτα. Έτσι, στην αγωνία που με βασάνιζε, ήρθε να προστεθή ή νέα άπορία: «Γιατί, άραγε, γιατί ο Μπίλ δεν είχε μιλήσει!».

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Άρα ένα δράδυ, καθώς έβαζα τόν Χιού στο κρεβάτι του, άκουσα τόν κουδούνι της εξώπορτας να χτυπά. Ποιός μπορούσε να είναι τέτοια ώρα; Άφου δεβαιώθηκα, πώς τόν μαρδ είχε κοιμηθί για καλά, έρριξα μιά ματιά στην τουαλέττα μου και κατέβηκα στο λίκνιο ρομύ. Δέ δρόμα κανέναν εκεί. Μονάχα μιά φωνή, χαμηλή και μονότονη, μού φάνηκε πώς έρχόταν από τη μεριά της βιβλιοθήκης, όπου πολύ σπάνια μαζευόμασταν. Πλησιάζα, και, από τη μισάνοιχτη πόρτα, διέκρινα τρία μέλη της οικογενείας μου να κάθονται και ν' άκούον ένα τέταρτο πρόσωπο, πού, θρονιασμένο στην πολυθρόνα τού γραφείου, κάτι τούς διάβαζε, στο φώς της έπιτραπέζιας λάμπας.

Ήταν κάποιος, πού τόν είχα ξαναϊδή στο σπίτι, μιά δυο φορές, αλλά πού δέ θυμόμουν τόνόμα του. Είχε μπροστά του χαρτιά δακτυλογραφημένα και διάβαζε, ενώ οι άλλοι τόν άκούγαν σιωπηλά. Ο Χάρολντ Άσταιρ φαινόταν να παρακολουθού αυτή τήν ανάγνωση με ιδιαίτερη προσοχή. Ο Μπίλ, χωμένος σέ μιά πολυθρόνα, με τόν ένα του πόδι κρεμασμένο στο χέρι της με νωχέλεια, φαινόταν νά έχη τόν νου του κάπου άλλου.

Πήγα να στρίψω αθόρυβα και νά ξαναβωδύ στο δωμάτιό μου, αλλά ή μητέρα Άσταιρ με είδε και φώναξε:

— Ά, νά και ή Πάτρλις!... Έλα, χρυσή μου. Σέ θέλωμε.

Γύρισα και μπήκα στη βιβλιοθήκη, με καρδιοχτύπι. Τί σχέσι μπορούσα νά έχω έγω με αυτή τήν ανάγνωση και ποιός ήταν αυτός ο άνθρωπος, πού, μόλις με είδε, έκοψε τόν διάδασμα και δάλθηκε νά με κυττάξη με περιέργεια;

— Πάτρλις, γνωρίζεις τόν κ. Τάι Ουίνθροπ;

— Μού φαίνεται, πώς έχουμε ξανασυναντηθί, είπα.

Χαιρετιστήκαμε. Έχεις ιδέα από συμβολαιογράφους, Πάτρλις; με ρώτησε ο Μπίλ, πινύγοντας ένα χασμουρητό.

— Όχι, άποκρίθηκα, προσπαθώντας νά χαμογελάσω.

— Τότε, κάθισε γιά νά γνωρίσης και τόν είδος αυτό.

Εκάθισα σάν αυτόματο.

— Διαβάζουμε κάτι γιά σένα Πάτρλις, μού είπε σοδάρά ο Χάρολντ Άσταιρ.

— Γιά... μένα!

— Ναι, παιδί μου. Κάνω κάποια μεταβολή στη διαθήκη μου... Έμπρός, συνέχισε, μπάρμπα Τάι.

— Δεν έχω νά συνεχίσω τίποτε, γέρο Χάρολντ! άποκρίθηκα ο συμβολαιογράφος με οικειότητα. Από δω και κάτω τά ξερείς όλα. Εκείνο πού έχω νά κάμω είναι νά ξεηγήσω στην κυρία τή νέα διάταξη, πού πρόσθεσες στη διαθήκη σου έφ' όσον αυτή και μόνο τήν ενδιαφέρει.

Και, ο συμβολαιογράφος, γυρίζοντας πρδς έμένα, άρχισε νά μού εξηγή:

— Ο κύριος πεθερός σας, αποφάσισε ν' αλλάξει τίς τελευταίες θελήσεις του. Στην πρώτη του διαθήκη, άφου ξεχώριζε τόν μερίδιο τής κυρίας Έλντορ Άσταιρ, όλη του τήν άλλη περιουσία τή μοίραζε άνάμεσα στους δυο γιούς του, τόν Μπίλ και τόν Χιού. Τώρα, με τή νέα διάταξη, ο Μπίλ θα πάρη τόν ένα τέταρτο τής υπολοίπου περιουσίας και, τά ρέστα, θα τά πάρει σεις...

— Όχι! κατάφερα νά γραυλίσω. Δέ θέλω νά τόν κάνετε αυτό!... Με κανένα τρόπο δέ θέλω νά περιληφθώ στη διαθήκη!...

— Μπά, σέ καλό σου! είπε ο Μπίλ. Τί χλωμιάξεις και διαμαρτυρείσαι; Μήπως θαρρείς, πώς μού κλέβεις τά δικαιώματά μου; Έγώ έχω τή δουλειά τού πατέρα μου; Άλλωστε, είπε ή μητέρα του, ο Χάρολντ ζήτησε πρώτα τή συγκατάθεσι τού Μπίλ.

— Ένοια σου, παιδί μου, πρόσθεσε ο Χάρολντ Άσταιρ. Και στους δυο μου γιούς, μόλις πάτησαν τά είκοσιένα τους χρόνια, έδωσα ό,τι τούς ήταν άπαραίτητο, γιά νά μπορέσουν νά σταδιοδρομήσουν έλευθερα, και δίχως καμιά σκοτούρα...

Σηκώθηκα πάνω και φώναξα με άγανά: — Όχι, όχι! Δέ θέλω! Δεν ένοω νά μπή τόν όνομα μου στη διαθήκη αυτή. Πατέρα, σάς παρακαλώ... δέ θα μού κάνετε αυτό τόν χατήρι!

— Χρυσή μου! είπε με καλωσύνη ή πεθερά μου. Δεν καταλαβαίνεις, ότι αυτό γίνεται γιά τόν έγγονό μας, τόν Χιού;

— Δεν είναι μόνο ζήτημα αίσθηματικό; Έλντορ! έσπευσε νά τής πυρατηρήση ο άντρας της. Επιδέλλεται νά φροντίσουμε γιά τήν ίδια τήν Πάτρλις. Πώς θ' αναβρέψη τόν άγοράκι της;

— Όχι, όχι, δέ θέλω! φώναξα. Και, έπειδή καταλάβαινα ότι μιλούσα στο δρόντο, γιά νά κρύψω τούλάχιστον τήν άγανά μου, βγήκα τρέχοντας από τόν δωμάτιο.

Κανείς δέ με πήρε από πίσω, κανείς δέ με έμπόδισε, κανένας δέ μίλησε. Κλείστηκα στο δωμάτιό μου. Όρα πολλή, κρατούσα τόν κεφάλι μου μέσα στα χέρια και, θηματίζοντας πάνω κάτω, μουρμούριζα λόγια σάν αυτά: «Είσαι μιά κλέφτρα! μιά σφετερίστρια! Αυτό πάει πολύ! Δεν μπορώ νά τόν υποφέρω... Μπήκες μέσα σ' αυτό τόν σπίτι από τόν παράθυρο και τώρα θα άνεχθής νά σέ κάμουν και κληρονόμο τους; Μά δέν έχεις λοιπόν, συνείδησι; Πώς άφήνεις νά συνεχίζεται αυτή ή φοβερή κωμωδία;».

Ξάφνου, άκουσα ένα χτύπο στην πόρτα. Έτρεξα και άνοιξα. Ήταν ο Μπίλ:

— Τί καταλάβεις, πού έκανες αυτή τή σκηνή; μού είπε. Ο πατέρας υπέγραψε τή διαθήκη του, όπως άποφασίσαμε, και ο συμβολαιογράφος τήν πήρε μέσα στην τσάντα του και έφυγε...

— Δέ θέλω!

— Θες δέ θες, έτσι έγινε, γιατί έτσι έπρεπε νά γίνει!

Στη φωνή του σά νά διέκρινα κάποια είρωνεία.

— Δεν ήταν σωστό...

— Γιατί δέν ήταν σωστό; ρώτησε, κυττάζοντάς με στα μάτια με θαθεία περιέργεια.

Δέν άποκρίθηκα. Τί μπορούσα νά πώ; Ο Μπίλ κούνησε τόν κεφάλι.

— Δεν καταλαβαίνω, μουρμούρισε. Δεν μπορώ νά καταλάβω.

Απότομα τόν ύφος άλλαξε, μού φάνηκε πώς έγινε αληθινά φιλικό. Μ' έπιασε από τόν μπράτσο. Καθώς μ' άγγιζε, ένοιωσα ένα άπροσδόκητο άνταρμίασμα σ' όλο μου τόν κορμί.

Τά λόγια του, όμως, ήταν άκατανόητα γιά μένα.

— Ναι, είπα! Έίως έτσι νά είναι καλύτερα. Πολύ καλύτερα. Ποιός ξέρει; Καληνύχτα...

Δίττασε μιά στιγμή, έπειτα τονίζοντας τόν όνομα:

— Καληνύχτα, Πάτρλις, είπε.

Και έφυγε.

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

ΠΕΡΑΣΕ πάλι λίγος καιρός...

Ένα άπόγευμα, έτυχε νά βρεθώ μόνη στο σπίτι. Τά πεδερικά μου είχαν πάει άπό νωρίς στους Ταινίλορ, παλούς φίλους των. Ο Μπίλ, φεύγοντας, είχε πιά, πώς θα πήγαινε σε κάποια δουλειά, έξω από τήν πόλη. Η Σούζι, ή μαύρη οικονόμος, βρισκόταν στο πλυντήριο, στην άλλη άκρη τού κήπου. Τέλος, ο μικρός Χιού κοιμόταν ένοιαστος στο κρεβάτι του.

Ήμουν μόνη, κυρίαρχη και χαρούμενη, με τόν εαυτό μου.

Μού άρεσε τότε — τότε νά μένω, έτσι, μέσα στο μεγάλο αυτό και όμορφο σπίτι, όπου, ώστόσο, ήμουν παρείσακτη. Στίς λίγες ώρες τής άπόλυτης αυτής μοναξιάς, ή καρδιά μου πλημμύριζε από ένα αίσθημα άσφαλείας και μού φαινόταν, πώς ξανάπαρνα πίσω όλο τόν κουράγιο πού έχανα όταν βρισκόμουν μαζί με τούς «συγγενείς» μου, τρομοκρατημένη μόν πέρα σε καμιά νέα

γκάφα. Ένοιωθα τόσο ξεκούρασι, όταν μπορούσα νά τριγυρνάω έλευθερα μέσα σέ όλα τά δωμάτια, κουβεντιάζοντας με τόν εαυτό μου, ώστε είχα καταλήξει στο συμπέρασμα, ότι, γιά τούς ανθρώπους τούς δασανισμένους, δέν υπάρχει καλύτερο φάρμακο από τήν άπομόνωσι.

Τό άπόγευμα εκείνο, άφου τριγύρισα άρκετή ώρα μέσα στο σπίτι κι έπειτα στόν κήπο, κατέβηκα στη βιβλιοθήκη, όπου έάπλωσα σέ μιά θαθεία πολυθρόνα, δίπλα στην άνοιχτή μπαλκονόπορτα, και άνοιξα ένα βιβλίο.

Σέ λίγο, από τήν ανάγνωση, με έκαμε νά σηκώσω τόν κεφάλι μου ο θόρυβος κάποιου ατόκινητου, πού μού φάνηκε, ότι σταμάτησε στη μακρινή πόρτα τής άλέας τού πάρκου. Συλλογίστηκα, πώς θα ήταν ίσως ο Μπίλ και ένοιωσα στην καρδιά μου τήν αλλόκοτη εκείνη τρεμούλα τής άνησυχίας, αλλά και τής συμπάθειας, πού μού προκαλούσε, δάσένα και πιά πολύ, ή παρουσία του. Τσίττασα τόν αυτό μου, γιά νά άκούσω τόν συνηθισμένο άνοιγμα τού γκαράζ. Όμως, δέν άκουσα τίποτε. Καθούχασα τήν καρδιά μου και ξανάπιασα τόν βιβλίο μου.

Ξάφνου, καθώς γύριζα τή σελίδα, τά μάτια μου έπεσαν στον άντικρυνό μεγάλο βενετανικό καθρέφτη, πού έγερνε άκουμπισμένος πάνω στο μάρμαρο τού τζακιού. Δίχως νά θέλω, τόν βλέμμα μου έμεινε καρφωμένο πάνω στο έδωλό μου. Όσο και αν φαίνεται παράξενο, ήταν ή πρώτη φορά, από πόλυν καιρό, πού μού συνέβαινε νά προσέξω τόν εαυτό μου, τήν εμφάνισή μου. Μιά άπορία, μιά αμφιβολία πέρασε από τή σκέψι μου: Ήμουν, αλήθεια, έγω αυτή ή ωραία γυναίκα, πού έβλεπα απέναντί μου στόν καθρέφτη; Πώς είχα γίνει έτσι όμορφη; Έξαφνα, μού ήθε σάν ντροπή γιά τόν αυδάρχητο αυθαλασισμό μου. Άλλα γι'αυτό; Όλοι μού τόν έλεγαν, πώς είχα όμορφηνη πολύ τώρα τελευταία και, αλήθεια, μπορεί νά μ'ήν είχαν άδικο. Μήπως κι' έγω ή ίδια δέν αισθανόμουν, πώς ή ξεκούρασις, ή άνεσις και, κυρίως, ή άπαλλαγή μου από τόν άνθρωπο πού με είχε ρίξει στην έσχατη δυστυχία, είχαν ξαναφέρει τή σωματική και τήν ψυχική μου άνάπτυξη τόν φυσιολογική προχιά τους; Δεν ήταν φυσικό, τάχα, νά ξαναφουρνάσουν τί νιάτα και ή όμορφιά μου;

Καθώς τά συλλογίζόμουν αυτά, στη σκέψι μου ήρθε, έντελώς, άθελά μου, ο Μπίλ Άσταιρ. Έίως, γι'αυτό απ' αυτόν μόνο — όπως πίστευα — ύπήρχε φόβος νά χάσω, τι ή μοίρα, σ' ένα άνεξιχνίαστο κατρίτσιο της, μού είχε χαρίσει. Ήταν γιά μένα, ο Μπίλ, ένα αίνιγμα πού τόν έτρεμα. Ήταν ο άνθρωπος πού με άνησυχούσε, αυτή τή στιγμή, περισσότερο από κάθε άλλο στόν κόσμο; Όστόσο, τόν άνθρωπο αυτόν, πού μού φερόταν έτσι άνεξήγητα και τσαράξανα, πού φαινόταν σά νά μόν στήν παγίδει, δέν μπορούσα νά τόν μισήσω, νά τόν άντιμετωπίσω σάν έχθρο...

Σκύδοντας γιά νά άνάψω ένα τσιγάρο, ξανακύτταξα πρδς τόν καθρέφτη και είδα τόν μεγάλο άνοιγμα τού ντεκολέ μου. Γά μάτια μού έμειναν ασάλευτα πάνω σ' αυτή τή λευκότητα, μιά λευκότητα πού ήταν δικιά μου και πού φάνταζε τόσο γοητευτική στο άπαλό φώς τού βελιγνύ.

Και, ξάφνου, δίχως νά καταλάβω τί έκανα, άφησα τόν τσιγάρο μου στο τασάκι τού πλαινού μικρού τραπέζιού και, με χέρια πού έτρεμαν από αλλόκοτο πειρασμό, τράβηξα τίς κορδέλλες, πού συγκρατούσαν ολόγυρα στο κορμί μου τήν άναλαφρη καλοκαιρινή ρόμπα μου. Και, σά νά μ'ήν έφτανε αυτό, σηκώθηκα όρθια γιά νά καμάρωσω τόν θώρακα πού είχε προβάλε μεσα από τίς μουσελίνες της. Ένα θέαμα, πού, μού φάνηκε, πώς είχε κάνει ξαφνικά πιά φωτερή τή βιβλιοθήκη με τά βαρειά έπιπλα και τά μαύρα ράφια, τά φορτωμένα βιβλία.

Πόση ώρα έμεινα έτσι; Ούτε θυμάμαι. Θυμάμαι μονάχα πώς, έξαφνα, είδα τά μάτια τού Μπίλ νά με κυττάνε με τή σοδάρη έκφρασι τούς μέσα από τόν άσημένιο κάδρο τής φωτογραφίας του, πού ήταν άκουμπισμένη στο μάρμαρο τού τζακιού, κάτω από τόν καθρέφτη.

Ένα κύμα ντροπής με πλημμύρισε όλη. Ένοιωσα τόν μέτωπό μου νά καίη. Μά είχα, λοιπόν, τρελλαθί;

Μάζεφα διαστικά τή ρόμπα μου γύρω μου, ξανάδεσα σφιχτά τίς κορδέλλες και βγήκα σάν κυνηγημένη στόν κήπο, γιά νά συνέλθω από τήν ταραχή μου. Είχα τήν έντύπισι, πώς τά μάτια, τά σοδάρά μάτια τής φωτογραφίας τού Μπίλ, μ' άκολουθούσαν. Θεέ μου, αν μ' έβλεπε κανείς πριν μπροστά στόν καθρέφτη, τί θα μπορούσε νά σκεφθί! Πήγα κοντά στο συντριβάνι. Η δροσιά, πού άνάδινε τόν νερό, μού έκανε καλό... Έξαφνα, όμως, θυμήθηκα πώς είχα ξεχάσει στη βιβλιοθήκη άναμένο τόν τσιγάρο μου.

Γύρισα γρήγορα και πήγα ίσια στο τραπέζακι, πλάι στην πολυθρόνα, όπου, πριν από λίγο, καθόμουν και διάβαζα. Τό χέρι μου, καθώς τόν άπλωνα πρδς τόν τασάκι, έμεινε άκίνητο, κοκκαλωμένο.

Τό τσιγάρο, πού είχα ξεχάσει εκεί άναμένο, ήταν τώρα διπλωμένο στα δυο και σθαιμένο μέσα στο τασάκι του. Δεν μπορούσε, δέν ήταν δυνατόν, όχι, θυμόμουνα πολύ καλά, πώς έγω δέν τόν είχα σβήσει. Μήπως δέν έβλεπα καλά; Άναψα τή λάμπα τού τραπέζιού. Αμφιβολία καμιά δέ χωρούσε. Κάποιο άλλο χέρι είχε σβήσει τόν τσιγάρο, μόλις βγήκα στο κήπο...

Θυμήθηκα τόν θόρυβο τού μέτεο πού είχα άκούσει νά σταματά στην είσοδο τής άλέας και με έπιασε κάτι σάν ήλιγος...

Τήν ίδια στιγμή, μιά ήσυχη φωνή μ' έκανε νά γυρίσω άπότομα.

— Πάτρλις... έγω έσθισα τόν τσιγάρο!...

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΉΤΑΝ ο Μπίλ. Στεκόταν στη μισάνοιχτη πόρτα τού λίκνι ρομύ.

Η σκέψις, πώς μπορεί νά με είχε ίδη στην κατάστασι πού βρισκόμουν πριν από λίγο, μπροστά στόν καθρέφτη, έκανε νά φουντώσω, έξαφνα, μέσα μου, μαζί με τήν ντροπή, και ένας θυμός άσυγκράτητος. Έσφίξα τίς γροθίες μου. Τά χείλη μου έτρεμαν:

— Από πότε άρχισες νά τριγυρνάς σάν κατάσκοπος μέσα στο σπίτι; τόν ρώτησα.

— Ηρθε, άργά, πρδς τόν μέρος μου.

— Σάν κατάσκοπος; είπε. Μά δέν είχα τήν πρόθεσι νά κατασκοπεύσω κανέναν. Η, μήπως, δέν έχω πιά τόν δικαίωμά νά έρχομαι όποιοι ώρα θέλω στο σπίτι αυτό, πού είναι και δικό μου;

Στη φωνή του, δέ διέκρινα ούτε ίχνος είρωνείας.

— Μήπως κρυφά! τού είπα.

— Μπήκα απ' όπου παίζω πάντα, με τόν κλειδί μου. Άλλα δέν καταλαβαίνω! Συμβαίνει τίποτε έδώ μέσα, πού ν' άξίζει τόν κόπο νά τόν κατασκοπεύω;

Τότε μόνο μού φάνηκε, πώς είδα στο πρόσωπό του κάτι σάν έκφρασι είρωνείας.

Είχε σταθί πολύ κοντά μου, σχεδόν μ' άγγιζε. Έντελώς αυτόματα, έφερα τά χέρια στο στήθος, σφίγγοντας εκεί πάνω τίς φριλλίες τού ντεκολέ τής μεταξωτής ρόμπας.

— Λέγε, λοιπόν, είπε ο Μπίλ, με τήν ίδια πάντα ήσυχη φωνή.

Τώρα, ήμουν σίγουρη, πώς είχα παρακολουθήσει τή σκηνή τού καθρέφτη.

Δέν άπάντησα. Τόν ένοιωσα νά κάνει μιά κίνηση. Τά δυο του χέρια γλύστησαν στη μέση μου, τήν έζωσαν. Η ίδια ανατριχίλα, όπως τόν άλλο δράδυ, όταν μού είχε πιάσει τόν μπράτσο, στην πόρτα τού δωματίου μου, διέτρεξε τόν κορμί μου. Παρέλυσα ολόκληρη...

Γιά κάμποσα δευτερόλεπτα κυτταζόμαστε κατάματα, έρευνητικά και σιωπηλά, σά νά ήθελε νά είσχωρήσει ο ένας μέσα στη σκέψι του άλλου. Αν ο Μπίλ — συλλογίζομουν μέσα στη φοβερή ταραχή μου — ήταν ένας εκδισατής, πού ήξερε τόν μουσικό μου και ήθελε νά τόν έκμεταλλευθί, γιά νά

με κάνει δική του, θα έπρεπε σίγουρα νά τόν δείξει αυτή τή στιγμή, πού με είχε στα χέρια του, πού με είχε ίδη όπως με είδε. Κι' έγω — έγω θα ήμουν άνικανη νά προβάλλω τήν παραμικρή αντίστασι, δέ θα μπορούσα — ίσως και δέ θα ήθελα — ν' άμυνθώ.

Είδα τά χείλη του νά σαλεύουν άνεπαίσθητα. Τώρα, σκέφτηκα, θα σκύψη νά με φιλήσ.

Όχι. Δέ με φίλησε. Μόνο πού ή φωνή του, καθώς μίλησε, ήταν λίγο δραχνή, σάν πινυμένη.

— Θαθέλα νά ξέρω...

Άλλα σταμάτησε άμέσως και με κύτταξε πάλι κατάματα. Η άγανά μου είχε φτάσει στο κατακόρυφο:

— Τί θέλεις νά μάθης, Μπίλ; ρώτησα ψιθυριστά. Γιατί, επί τέλους, δέν τόν λές; Ένοιωσα τόν μπράτσο του νά με ζώνουν σφιχτότερα. Έπειτα, άπτότομα, με άφησε.

— Δεν έχω νά πώ τίποτα, άποκρίθηκε. Και βγήκε γρήγορα από τόν δωμάτιο. Άκούσα τήν εξώπορτα νά κλείνει.

Η ΒΡΕΜΜΕΝΗ ΞΑΝΙΔΑ

—Ο μπαμπάς: Λιλίκα, παιδί μου, πές στο νεαρό, πού γύριμε τόν χέρι σου, νά περιμένει. Άργεί λίγο τόν νερό νάρη.

(ΤΟΥ Π. ΠΑΥΛΙΔΗ)

Είχα άπομείνει έκπληκτη, ζαλισμένη. Άπό τή μιά στιγμή στην άλλη, τόν αίνιγμα είχε πάψει νά είναι αίνιγμα γιά μένα. Όλες οι άπορίες μου διαλύονταν, σάν πεσμένα φύλλα στο φύσημα τού ανέμου. Τώρα, τά καταλαβαίνα όλα μ' εκείνο τόν ένστικτο, πού δέ γελάει ποτέ τίς γυναίκες: Άνεξάρτητα, πάντως, από ό,τι μπορούσε νά ξέρη ή από ό,τι υποψιάζόταν, ο άνθρωπος αυτός ήταν έρωτευμένος μαζί μου, με άγαπούσε, με ήθελε. Ποτέ, με κανένα τρόπο, ο Μπίλ Άσταιρ δέ θα μιλούσε, δέ θα άπεκαλύπτε τήν άπλητη μου!...

Ξαναγύρισα στην πολυθρόνα, έσθισα τόν φώς κι' έμεινα ώρα πολλή άκίνητη, μέσα από μισοσκόταδο, προσπαθώντας νά συγκεντρώσω τίς σκέψεις μου, νά βάλω σέ κάποια τάξι τά αίσθηματά μου...

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Τί όμορφος πού μού φάνηκε ο κόσμος τόν άλλο πρωί! Ξύπνησα, γιά πρώτη φορά ύστερα από μήνες, μ' ένα έξάσιο αίσθημα σιγουριάς και γαλήνης. Γύρισα και είδα τόν γυιό μου ν' άνοίγει τά μάτια του και νά με κυττάξη, σά νά με καλούσε νά πάω κοντά του.

Έτρεξα νά τόν φιλήσω. Τόν έντυσα, ντύ-

θηκα κι' έγώ γρήγορα. Σφίγγοντας τόν παιδί στην άγκαλιά μου, κατέβηκα στην τραπέζα.

Με περίμεναν γιά τόν πρόγευμα. Η «γιαγιά» χαμογελαστή, σιωστός άγγελος καλωσύνης, πήρε τόν Χιού από τά χέρια μου, τού έταίσε, τόν φίλησε και τόν έβάλε νά καθιστή στην ψηλή του καρέκλα.

— Κάθε μέρα γίνεται ώραιότερη, Πάτρλις, είπε ο Χάρολντ Άσταιρ.

— Έσείς με βλέπετε ώραιότερη, άποκρίθηκα. Γιατί είστε καλοί και μ' αγαπάτε... Άπέφευγα νά κυττάξω τόν Μπίλ. Όστόσο, αισθανόμουν τόν βλέμμα του νά με παρακολουθί.

Καθώς πήρα τή θέσι μου στο τραπέζι, είδα ένα λευκό φακέλλο, με τόν όνομά μου και με τίς σφραγίδες τού ταχυδρομείου, νά περιμένει πλάι στο πιάτο μου τού φλυτζάνι μου. Κάπου-κάπου, λάβαινα γράμματα από φίλους και από γνωστούς, πού είχα δημιουργήσει στο Κώλφληντ. Πάντοτε ή έπιγραφή «Κυρία Πάτρλις Άσταιρ» μού έφερνε κάποια ταραχή. Όχι, όμως, σήμερα! Γιατί, σήμερα, εκείνο τόν ξένο έπίθετο μού φαινόταν πιά σά δικό μου.

Μηχανικά, άνοιξα τόν φακέλλο, έδωλα από μέσα ένα φύλλο χαρτί, μιά μικρή κόλλα, πού, καθώς τήν κύτταξα άφορημένη, μού φάνηκε, πώς ήταν άδεια, δίχως γράμματα. Παραξενεμένη από τήν πρώτη αυτή έντύπωσι, τήν ξεδιπλώσα, και τότε, στο μέσα μέρος και άκριδώς στο κέντρο τής κόλλας, διάβασα δυο λέξεις, χτυπημένες με μηχανή. Δυο λέξεις πού με ρωτούσαν:

«Ποιά είσαι;»

Ακολουθούσε μιά φοβερή στιγμή, μακρὰ σάν αιώνας. Τόν δωμάτιο, εκείνο τόν ωραίο και τρισευτυχισμένο δωμάτιο ως πριν από λίγο, τόν ένοιωσα νά στριφογυρίξη σά σβούρα. Με δάχτυλα, πού μού ήταν αδύνατο νά συγκρατήσω τή σπασμωδική τους τρεμούλα, ξανάβαλα στο φακέλλο τόν καταραμένο χαρτί. Ύστερα, έρριξα μιά λαθραία ματιά στους μάρτυρες τής φρικτής εκείνης σκηνής. Πρέπει, σίγουρα, νά ήμουν χλωμή, σάν πεθαμένη. Εύτυχώς, ή μητέρα ήταν άπασχολημένη με τόν μαρδ και ο άντρας της ξεφύλλιζε τήν πρωινή έφημερίδα. Άλλά ο Μπίλ;... Άλίμονο! Έκείνος με κυττάζε — με κύτταζε και δέν ένοιωσέ νά ξεκολήσθ τόν βλέμμα του από πάνω μου.

— Άκούσα, σά μέσα σ' έφιάλτη, τή φωνή τού επεθερού μου: — Τί σου συμβαίνει, Πάτρλις; Ο άνήσυχος τόνος τής φωνής του, έκανε τή γυναίκα του νά γυρίση γρήγορα και νά με κυττάξη.

— Πάτρλις, τί έπαθες; Είσαι άσπρη σάν τόν πανί. Μήπως έλαδες καμιά δυσάρεστη είδησι;

Κούνησα τόν κεφάλι μου. Με δυσκολία βγήκαν οι λέξεις από τά χείλη μου.

— Όχι... Με συγχωρείτε... Δεν είναι τίποτα. Ένοιωσα μιά ξαφνική ζαλάδα... Δεν είναι τίποτα. Θα μού περάσ...

Σηκώθηκα, σφίγγοντας τόν φακέλλο μέσα στο χέρι μου.

— Καλύτερα νά πάω νά ξαπλώσω λίγο... Όχι, όχι, δέ θέλω νάρη κανέναν μαζί μου...

Βγήκα από τήν τραπέζα, ανέβηκα τή σκάλα, κρατώντας τόν κάγκελλο γιά νά μ'ήν πέσω.

Όταν βρέθηκα στο δωμάτιό μου, ρίχτηκα στο κρεβάτι μου και ξεσπασα σέ άναφυλλητά.

Μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα, είχα ξαναγίνει, μ' εκείνο τόν μόνυμα, ένα πλάσμα άνισχυρο και χαμένο. Οι τρελλές ελπίδες, πού έπλαθα από τόν περασμένο δράδυ, είχαν καταποντιστή γιά πάντα. Μέσα μου δέν είχε μείνει, πάλι, παρά ή Έλλην Τζώρτζεσον. Η ντροπισμένη, ή παρείσακτη, ή πανικόβλητη...

ΕΤΣΙ, άρχισε για μένα μια περίοδος αφάνταστα μαρτυρική. Ή μεγάλη απορία, που με βασάνιζε, ήταν ποιος είχε στείλει το άνωμμο γράμμα.

Ός την ημέρα εκείνη, ήμουν βέβαιη, ότι, εκτός από τον Μπίλ, κανένας στο Κώλ-φελντ δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία για την ταυτότητά μου. Ότι κανένας δεν είχε λόγο να υποψιάζεται, πως δεν είμαι η Ιάτρις Άσταιρ.

Ήταν, όμως, ποτέ δυνατόν να το είχε στείλει ο Μπίλ το μήνυμά; Όχι, δεν ήθελα να το παραδεχτώ, πως ήταν από τους ανθρώπους, που μπορούν να πέσουν τόσο χαμηλά, ως στην άνωκαρία να ξεδιαλύνει όριστικά το μυστήριο που αποτελούσα γι' αυτόν. Ή ίδια τον είχα ρωτήσει τι ήθελε να μάθω. Τον είχα παρακαλέσει να μιλήσει. Κι' εκείνος είχε άποκριση, πως δεν είχε να πη τίποτα... Έπειτα, το προηγούμενο μόλις απόγευμα, είχα διαισθανθεί, είχα πιστέψει, πως ο Μπίλ ήταν έρωτευμένος μαζί μου, ότι δε θα ήθελε ποτέ να μου κάνει κακό. Ήταν, άραγε, δυνατόν να έχω γελαστεί τόσο πολύ; Άν, όμως, ο Μπίλ δεν ήταν ο συντάκτης του λακανικού μηνύματος, τότε ποιά ήταν το σκοτεινό αυτό πρόσωπο, που αμφέβαλλε για την ταυτότητά μου και που έρχόταν να στείρει την αγωνία με τόσο δόλο τρόπο στην καρδιά μου; Τι ήθελε; Τι ζητούσε από μένα; Τι κακό του είχα κάνει, για να ρίξει αυτή τη θανάσιμη θηλειά γύρω από το λαιμό μου;

Προσπάθησα να συνέλθω, να ξαναβρω την ψυχραιμία μου. Έκασα το φάκελλο και το περιεχόμενό του στο τασάκι του τσιγάρου, σκόρπισα τη στάχτη από το παράθυρο και ξανακατέβηκα στην τραπεζαρία. Ο Μπίλ είχε φύγει... Στην τυραννική άπορία, δεν άργησε να προατεθώ ό εφιάλτης της αναμνησίας. Ποιά, άραγε, θα ήταν ή έπόμενη ενέργεια του άγνωστου έχθρου μου; άναρωτιόμουν όλη την ημέρα.

Τό έμαθα τό άλλο πρωί. Όταν μπήκα την τραπεζαρία, όλα εκεί ήταν όπως κάθε μέρα: Τα λουλούδια, τα όλοφώτεινα παραθύρα, τα φουντωτά δέντρα που φαίνονταν απ' έξω, τό χαμογελαστό και άνοιχτόκαρδο πρόσωπο της «γιαγιάς».

Όμως, εγώ δεν είχα μάτια για όλα αυτά τό ώραία. Έγώ, μόλις μπήκα, τό πρώτο πράγμα που κύτταξα ήταν ή θέσις μου, στο τραπέζι, για να ξεακριώσω άν άσπριζε εκεί ό φάκελλος κάποιας νέας έπιστολής. Και τό ξεακριώσα.

Πλάι στο φυλλάδιό μου, με περίμενε πάλι ένας φάκελλος, όπως ό χτεσινός... Δεν έκοιμηθήκες καλά, Πάτρις; με ρώτησε ή «μητέρα». Φαίνεται κουρασμένη. Ναι, της άποκρίθηκα ψέματα. Ό μικρός με ζήτησε άπόψε μία-δυό φορές και ξαγρύπνησα...

Τά μάτια μου δεν μπορούσαν να ξεκολληθούν από τό φάκελλο. Πήρα μία βαθείά άνάσα, προσπάθησα να δώσω άδιάφορη έκφραση στο πρόσωπό μου και άπλωσα τό χέρι.

Όταν ξεδίπλωσα τη μικρή κόλλα, αντί-κρουσα, τη φορά αυτή, τρείς λέξεις: «Από ποί ήρθες;»

—Από την Κόλασι, έδω τον Παράδεισο και ξαναγυρίζω στην Κόλασι! άποκρίθηκα από μέσα μου.

Όταν σήκωσα τό κεφάλι και κύτταξα τον Μπίλ, στό μάτια του δεν είδα πια την άνεξιχνίαστη εκείνη έκφραση. Διάβασα εκεί την ίδια αγωνία που κατείχε κι' έμένα...

Τό τρίτο μήνυμα έφτασε, με τον ίδιο τρόπο, την άλλη μέρα. Τό αποτελούσαν τέσσερες λέξεις:

«Τί παριστάνεις τώρα έδω;»

—Ή παράστασις τέλειωσε! άποκρίθηκα πάλι από μέσα μου στον άόρατο έχθρό μου. Τώρα θα κλείσω την αλυσία και μπο- ρείς να χειροκροτήσεις!...

Είχα πάρει την άπόφασί μου. Θα έφευγα. Θα έπαίρνα τό παιδί μου και θα χα- νόμουν...

ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΗ

ΧΩΡΙΣ καμμία χρονοτριβή, κατέστρωσα τό σχέδιό μου. Θα δραπετεύα την ίδια

εκείνη νύχτα. "Ας δυστυχούχα, άς πέθαινα, άς πέθαινε και τό παιδί μου! Όλα τά εύ- ρиска προτιμότερα από τό να μένω πιά μέσα σ' αυτό τό σπίτι των τιμίων ανθρώ- πων, με τον κίνδυνο να άποκαλυφθώ, από στιγμή σέ στιγμή, μπροστά στό μάτια του Χάρολντ και της Έλνθρον Άσταιρ, που με λάτρευαν και με θαυμάζανε. Όσο για τον Μπίλ, αυτόν προτιμούσα να μην τον σκέ- φτωμαι πιά όλοόλου.

Μάζεψα μερικά πράγματα, δικά μου (ας πούμε δικά μου!) και του παιδιού μου, και τά έκλεισα μέσα σέ μία βαλίτσα. Μήπως, αυτά τά τελευταία, δεν ήταν τά λιγώτερα που τους έκλεβα;

Στη μία, ή ώρα, μετά τά μεσάνυχτα, όταν ήμουν βέβαιη πιά, πως όλοι κοιμόνταν βαθεία, έτοιμάστηκα να κατεβάσω πρώτα τη βαλίτσα μου, ως έξω, και, ύστερα, να γυρίσω να πάρω τον Χίου.

Άνοιξα την πόρτα άόρουβα και, με τη βαλίτσα στό χέρι, άρχισα να κατεβαίνω άργά και προσεκτικά τη σκάλα. Ή βαλί- τσα βέβαια ήταν βαρεία, άλλα όχι πιά βα- ρεία από την καρδιά μου. Άφνου, άκουσα κάποια μουρμουριστή συνομιλία και στά- θηκα στη μέση της σκάλας, άκουμπώντας τη βαλίτσα στό πλάι μου, σ' ένα σκαλί.

Έκει κάτω, στο χάλ, κοντά στην εζώ- πορτα, στέκονταν και μιλούσαν σιγά δυό άντρες. Ήταν ο πατέρας Άσταιρ και ο γιότρος του σπιτιού, ό δρ. Πάρκερ:

—Λοιπόν, καληνύχτα, Χάρολντ, και πή- γαινε να ήσυχάσης, έλεγε τώρα ο γιότρος, και χτυπούσε τον ώμο του φίλου του, πα- ρηγορητικά. Μη στενοχωριέσαι. Θα της πε- ράσει. Μόνο πού, στο ξαναλέω: σέ περι- πτώσεις, όπως αυτή, της καρδιάς, χρειά- ζεται άπόλυτη προσοχή. Θα φροντίσης να κρατήσης τη γυναίκα σου μακριά από ά-

Έτσι που ήρθαν τά πράματα, δίχως δάκρυα και κλάματα, άς χωρίσουμε άμίλητοι, άς χωρίσουμε άφιλητοι, μέσα σ' άγρια χαράματα, όπως ήρθαν τά πράματα.

Ρίξε, άν θές, τό μαντήλι σου, που άκουμπούσε στό χέιλη σου, να τό πάρω για θύμιση.

Είμαι ή ώρα τρισήμιση, κι' όπως είπαν οι φίλοι σου, καίει άργά τό καντήλι σου.

Κι' όπως ήρθαν τά πράματα, δίχως δάκρυα και δράματα, δίχως λόγια παράφορα, "Ας χωρίσουμε άδιάφορα, όπως ήρθαν τά πράματα, μέσα σ' άγρια χαράματα.

νησυχίες και συγκινήσεις. Ή παραμικρό- τερη ταραχή μπορεί να έχη όλέθριες συνε- πειες. Γι' αυτό, θα αναλάβω τη φροντίδα, ώστε να ύπάρχη πάντα γύρω της ή άπα- ραίτητη γαλήνη και ήρεμία. Έτσι δεν εί- ναι;

Ο Χάρολντ Άσταιρ κούνησε καταφατι- κά τό κεφάλι.

Ή πόρτα έκλεισε και ο «πατέρας» γύρι- σε προς τη σκάλα. Για να πάω πίσω, δεν ήταν καιρός. Προτίμησα να τό κύψω τό δρόμο, κατεβαίνοντας μερικά σκαλοπάτια σέ προύπαντίση του, για να μη δη τη βα- λίτσα καθώς και τό παλτό μου, που τό εί- χα άκουμπήσει έπάνω της. Δεν παραξενέ- τηκε, όταν με είδε:

—Α, έσύ είσαι, Πάτρις; είπε. Σίγου- ρα, θα άκουσες τό γιότρο.

—Μά ποιος είναι άρρωστος; ρώτησε Ή μητέρα;

—Ναι. Όταν πήγαμε να πέσουμε, της ήρθε πάλι μία καρδιακή προσβολή και τη- λεφώνησα στο δρ. Πάρκερ, που ήρθε και έ- μείνε μαζί μας μέχρι ότου συνέλθη.

—Μά Θεέ μου, γιατί δε με φωνάξαι;

—Γιατί να σέ άνησυχούσε, είπε έ- κείνος και κάθισε σ' ένα σκαλοπάτι, άποκαμωμένος. Μήπως θα μπορούσες να μάς βοηθήσεις σέ τίποτε; Έσύ, παιδί μου, άλλωστε, πρέπει να ξεκουράζεσαι. Όλη την ημέρα έχεις τη φροντίδα του παιδιού.

Υστερα, ή κατάσταση της φτωχής μου της Έλνθρον είναι πιά συνηθισμένη. Ύπε- ρφερε από την καρδιά της, πριν φέρουμε ά- κόμη στον κόσμο τά δυό παιδιά μας.

Αυτό τό τό ήξερα, είπα, ενώ έπαίρι- να θέσι πλάι του στο σκαλοπάτι και έ- πλωνα τό χέρι μου στοργικά γύρω από τη ράχη του. Μήπως, όμως, τώρα πηγαίνει χειρότερα;

—Ή καρδιά, όταν ύποφέρει, πολύ σπά- νια μπορεί να πηγαίνει καλύτερα, άποκρί- θηκε λυπημένα ο Χάρολντ Άσταιρ. Χρειά- ζεται γαλήνη. Μιά ζωή χωρίς συγκινή- σεις. Έγώ και σύ, Πάτρις, θα φροντίσου- με να της διατηρήσουμε αυτή τη ζωή. Δεν είν' έτσι;

—Ω, ναι! άποκρίθηκα.

Μην ξεχνάς, άλλωστε, πρόσθεσε ο «πατέρας», ότι έσύ και τό παιδί σου είστε για την Έλνθρον ή μόνη χαρά που της έ- χει άπομείνει. Και μόνο πού σάς αίσθάνε- ται πλάι της, είναι άρκετό.

Άστραπιαία, πέρασε από τό νού μου ή σκηνή που θα διαδραματιζόταν αύριο τό πρωί στο σπίτι, όταν ή «μητέρα» θα ζήτα- γε τό έγγονάκι της και θα της έλεγαν, πως δεν ύπάρχει πιά έγγονάκι και πως ή νύ- χη της είχε πάρει μαζί του τους δρόμους! Σ' τ' αληθινά, αυτό θα ήταν μία σπουδαία «συνταγή γαλήνης», συλλογίστηκα. Και, την ίδια στιγμή, με τη σκέψη, πως, άν έ- δγαίνα πέντε λεπτά νωρίτερα ή πέντε λε- πτά άργότερα από τό δωμάτιό μου, χωρίς ν' άκούω τό διάλογο του γιότρο, ή κου- σί αυτή γυναίκα μπορεί και να πέθαινε τό άλλο πρωί εξ αίτίας μου, κυριεύτηκα όλο- κληρή από φόβη. Όχι, όχι! Δέ θάφευγα!

Δεν μπορούσα πιά να φύγω. Ήμουν όρι- στικά άλυσοδεμένη από την παράξενη μοίρα.

Ο Χάρολντ Άσταιρ, που παρεξήγησε την άφορημάδα μου, μου χάιδεψε τό πηγού- νι και είπε:

—Δεν πρέπει να τά παίρνης και τόσο τραγικά, χρυσό μου παιδί. Άν ήξερε ή Έλνθρον, πως κουβέντιασα μαζί σου για την άρρώστεια της, θα στενοχωριόταν πολ- λυ. Γι' αυτό και δεν πρέπει να της αναφέ- ρεις τίποτε απ' όσα σου είπα. Άφηνε την να νομίζει, πως ή άρρώστια της είναι ένα μυστικό άνάμεσα σέ μένα και σέ κείνη μονάχα. Αυτό την εύχαριστεί.

—Καλά, είπα.

Και με ένα βαθύ άναστεναγμό, έπεσφρά- γισα την άπόφασί μου να ύποταχθώ στο άναπόφευκτο. Υστερα, άφού φίλησα παρη- γορητικά τον καλόν εκείνον άνθρωπο, ση- κώθηκα και, κάνοντας ένα πανηρό σχέδιο για τό βαλίτσα μου, είπα:

—Πατέρα, πηγαίνω να κοιμηθώ... Άλ- λά, έχετε την καλωσύνη να σήσετε τό φώ- σ του χάλ;

—Και βέβαια, είπε αυτός, κατεβαίνου- τας τά σκαλιά.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

7'Απομνημονεύματα της ΝΤΑΜΑΣ ΚΟΥΠΑ

«Όποιος χάνει στό χαρτιά κερδίζει στην αγάπη». Άμέτρητες φορές τό έχω άκούσει, άλλα, για να είμαι ειλικρινής, ποτέ δεν μπόρεσα να τό διαπιστώσω. Κάθε φορά, που μένω ταπί, άκούω κάποιον της συντροφιάς, να μου λη στερεότυπα:

—Δέ βαρύνσαι. Έσύ, κερδίζεις, στην ά- γάπη.

Σέ μένα, όμως, προσωπικά, δε συνέβη ποτέ να κερδίσω ούτε στό χαρτιά, ούτε στην αγάπη. Άπεναντίας. Μου έχει συμβη να χά- σω πολλές φορές στην αγάπη, έπειδή είχα χάσει στό χαρτιά. Την Κική έτσι την έχασα. Είχε τά γενέθλια της κι' εγώ είχα δυό λίρες. Θάδινά της λίρες και θα της άγόραζα ένα άραίο βραχιολάκι, που μου είχε υποδείξει μό- νη της. Σκεπτόμουνά τη χαρά της Κικής, όταν στράβηκα με την παρέα. Έτσι γιά... Έ- να ψιλό. Έχασα τις δυό λίρες και τό βράδυ πήγα στο ραντεβού της Κικής, χωρίς βρα- χιολάκι. Της είπα για τά γενέθλιά της εχρό- νια πολλά, μου είπα εύχαριστώ, κι' από τότε δεν την ξαναείδα την Κική.

Γι' αυτό έχω καταλήξει στο συμπέρασμα, ότι τό χαρτοπαιχτικό ρητό, που άνέφερα πα- ραπάνω, είναι μάλλον έκφρασις συμπαθείας, που έχει έφευρεθή για παρηγοριά των χαμέ- νων.

Γιά τό λόγο αυτό, βέβαιος ότι θα φέρω τη σοφή μου Ντάμα Κούπα σέ δύσκολη θέσι, γιατί δε θα είχε να μου δώσει άπάντησι, τη ρώτησα:

—Γιατί λέμε, όποιος χάνει στό χαρτιά, κερδίζει στην αγάπη;

Ή Ντάμα κούπα κούνησε τό κεφάλι της εί- ρωνικά, όπως συνήθισε να κάνει κάθε φορά, που ήθελε να μου δείξη την άπορία της για την άμάθειά μου και μου είπε:

—Πρώτα-πρώτα τό ρητό τό έχετε δια- στρέψει. Τό λέτε άνάποδα. Τό σωστό είναι ότι «όποιος κερδίζει στην αγάπη χάνει στό χαρτιά».

—Και συμβαίνει αυτό; τη ρώτησα.

—Πάντοτε, μου είπε.

—Κι' εγώ τί κέρδισα στην αγάπη της Κι- κής χάνοντας τις δυό λίρες, που θάδινά να της πάρω τό βραχιολάκι;

—Βλάκα! μου είπε. Κέρδισες όσα θα σου- τρωγέ ή Κική, άν δε σέ παρατούσε, έπειδή δεν της ήκεις τό βραχιολάκι. Έκτός αυτού, ύ- πάρχει και μία άλλη, πολύ λογική, εξήγησις πάνω στο θέμα αυτό.

—Είμαι περίεργος να την άκούσω.

—Γιά να κερδίζης στην αγάπη πρέπει να είσαι έρωτευμένος. Νάχης, δηλαδή, τό νού σου στην αγάπη. Άλλά, όταν παίξης χαρτιά κι' έχης τό μυαλό σου στον έρωτα, την ώρα που οί άλλοι κυττάνε πως θα σέ μαθήσουν, ή φυσικό είναι να χάσης. Αυτό, συνέχισε ή Ντάμα κούπα, είναι μία σοφή παρατήρησις, που έχει την άρχή της στό μυθολογικό χρό- νια.

—Δηλαδή;

—Κάποτε, πριν τρείς χιλιάδες χρόνια, στον Όλυμπο, στό άνάκτορα των Θεών, κά- θισαν ένα βράδυ να παίξουν χαρτιά τέτ-α- τέτ, ή Άθηνά και ή Άφροδίτη. Ό γιούδης της Άφροδίτης, ο Έρως, ενώ ή μαμά του του είχε πη, να γυρίση γρήγορα τό βράδυ, κά- που είχε μπλέξει και άργούσε.

—Τό παληόπαιδο! έλεγε κάθε τόσο ή Ά- φροδίτη. Έτσι μου τό κάνει πάντα. Ίδίως όταν έχη φεγγάρι. Ποιός ξέρει, πού να μπε- ρπαντώ πάλι άπόψε.

Όσο περνούσε ή ώρα τόσο άνησυχούσε ή Άφροδίτη. Άντί νάχη τό νού της τό παι- γνίδι τον είχε στο γυιό της, τον Έρωτα, και φυσικά ή Άθηνά, που ήταν και θεά της Σο- φίας, βρήκε την εύκαιρία και την άφησε ταπί.

Από την ημέρα εκείνη ίσχυρίζονται μερι- κοί, ότι ή Άφροδίτη έγινε ή θεά των χαμέ- νων και τους προστατεύει.

Είχα ξεχαστή με την άόλησι της Ντάμας κούπα και ή ώρα είχε περάσει. Έπρεπε να πάω στο γραφείο μου.

—Σέ παρακαλώ, να με συγχωρήσης, εί-

πα στη γοητευτική μου συνομιλήτρια. Πρέ- πει να σ' άφήσω τώρα και τό βράδυ συνεχι- ζουμε.

—Πρό παντός τη δουλειά σου, μου είπε.

Δεν πίστευα τ' αὐτιά μου. Ήξερα ότι τά χαρτιά παρασύρουν τον άνθρωπο και τον κά- νουν να παραμελή και δουλειές και σπίτι και τά πάντα: ενώ τώρα μία Ντάμα κούπα με συμ- βούλευε «Νά κυττάζω πρό παντός τη δουλειά μου».

—Πώς γίνεται αυτό; τη ρώτησα.

—Μά... βλέπεις, εγώ είμαι από καλή πά- στα, μου είπε χαμογελώντας με τό πιό θελ- κτικό χαμόγελο, που θα τό ζήλευε ή πιό χα- ριτωμένη κυρία.

—Από καλή πάστα; Δηλαδή;

—Είμαι από νύλου, μου εξήγησε. Και ξέρεις, έμεις τά τραπουλόχαρτα, όταν είμα- στε από καλή πάστα, έχουμε καλά αισθή- ματα.

—Τό ίδιο συμβαίνει και σέ μάς τους άν- θρώπους.

Δεν τό πολυπιστεύω, μου είπε. Έγώ ό- σους ανθρώπους έχω γνωρίσει πάνω στο παι- γνίδι, έχω καταλάβει ότι είναι όλοι ίδιοι. Καθένας κυττάζει πως θα πάρη τά λεπτά και πως θα βγάλη τά μάτια του άλλου.

—Μά, μην παίρνης δάσι τά χαρτιά για να κρινής, της είπα.

—Ίσα-Ίσα, μου άπάντησε. Στά χαρτιά και στο κρασί φαίνεται ο χαρακτήρας του ανθρώπου.

—Μπορεί νάχης δίκην, της είπα, και ση- κώθηκα να φύγω.

Όταν είδε πως θάφευγα, με παρεκάλεσε: —Μη μ' άφήσης μονάχη μου άπάνω στο τραπέζι.

—Τά; Μήπως, θέλεις, να σέ πάρω μαζί μου;

—Δέ θέλω να με πάρης μαζί σου. Θέλω να με θάλης στο κουτί με τ' άλλα τραπου- λόχαρτα, γιατί άν με βρούν άπάνω στο τρα- πέζι μονάχη, μπορεί να με περάσουν για φύλ- λο «σκάτος» και να με πετάξουν.

Δεν έχεις άδικο. Μιά κυρία, όταν είναι μόνη της, πάντα κινδυνεύει να παρεξηγηθή, της είπα με διάθεσι να την ειρωνευτώ.

Κατόπιν τη σήκωσα και ή αλήθεια είναι — με κάποια συγκίνηση και καθώς ήμουν έτοι- μος, να τη βάλω στο κουτί, την άκούσα πάλι να μου λη:

—Σέ παρακαλώ, πρόσεξε! Μη με θάλης κοντά στο Βαλέ μπαστούνι.

—Γιατί; Δεν κρατάς καλή συντροφιά;

—Μου έχει γίνει πολύ ένοχλητικός. Είναι έρωτευμένος μαζί μου και προσπαθεί διαρ- κώς να βρωή πλάι μου. Όθελι σώνει και κα- λά να με πείση ότι θα είμαστε ζευγάρι ται- ριαστό. Άν είναι δυνατόν μία Ντάμα κούπα κι' ένας Βαλές μπαστούνι να γίνουν άραίο ζευγάρι!

—Έμένα μου λές; Κάτι τέτοια ζευγάρια τάχω πληρώσει με τά μαλλοκέφαλά μου. Άλ- λά μένε ήσυχη, της είπα. Θα φροντίσω να μην είναι κοντά σου ο Βαλές μπαστούνι, και όπως είπαμε. Τό βράδυ θα συνεχίσουμε τά άπομνημονεύματά σου.

—Γιά τό βράδυ, μου είπε, έτοιμάσε ένα καρεδάκι έδω στο σπίτι σου.

—Μά έλεγα να μη ξαναπαίξω. Βέβαια αυτό τό έχω πη χιλιάδες φορές, άλλα τούτη τη φορά έλεγα να κρατήσω τό λόγο μου.

Δεν πειράζει, μη τον κρατήσεις κι' αυ- τή τη φορά, μου είπε. Θέλω να σου κάμω ένα μεγάλο καλό, γιατί σ' έχω συμπαθήσει.

—Μ' έχει συμπαθήσει!! Δεν είμαστε κα- λά! Μία Ντάμα κούπα μ' έχει συμπαθήσει. Έχει γούστο σκέρτηκα, να μ' έρωτευθώ και να μη ξεκολλή από πάνω μου καθώς θα παί- ζω... Φανταστήτε σκάνδαλο! Καλά, της εί- πα. Τό βράδυ θα τό σκαρώσω τό καρεδάκι.

—Δέ θα μετανοιώσης, μου είπε, ενώ την έκλεινα στο κουτί.

Και πραγματικά, δε μετάνιωσα. Αυτό που συνέβη τό βράδυ, ήταν καταπληκτικό, όπως θα δούμε στο παρακάτω κεφάλαιο.

Γ. Ας.

Η ΚΑΡΛΑ κάθισε στην άκρη της καρέ- κλας. Κρατούσε νευρικά την τσάντα της και κύτταζε τό χοντρό κρύσταλλο του πελώριου γραφείου. Άπεναντί της, θρο- νιασμένος στην ήγεμονική πολυθρόνα, πί- σω από τό γραφείο, ο τραπεζίτης Μπόνεν, ξεφύλλιζε με νωχέλεια τά πιστοποιητικά της. Τέλος, τά χέιλη του εσάλεψαν:

—Έχετε, βλέπω, και πτυχίο άνωτάτων σπουδών. Πολύ καλό αυτό, άν και τά πτυ- χία δεν παίζουν και μεγάλο ρόλο.

—Βέβαια. Μόνο στην πράξι μπορεί κα- νείς να δείξη τί αξίζει.

Ο κ. Μπόνεν πήρε άλλο χαρτί.

—Έφοιτήσατε, εν συνεχεία, και σέ ει- δική λογιστική σχολή, δεσποίνης Βάινερτ.

—Κυρία Βάινερτ, διώρθεσε ή Κάρλα.

—Τί δουλειά κάνει ο σύζυγός σας;

—Έργαζόταν στον όικο Στραϊφόγκελ...

Μά, όπως άσφαλώς θα ξέρετε, ο όικος αυ- τός έκχερόκησε... και τώρα...

Ο κ. Μπόνεν άναψε ένα πούρο.

—Από τό πιστοποιητικά σας προκύ- πτει, ότι τον τελευταίο χρόνο ύπηρετήσα- τε σέ δυό θέσεις, κυρία Βάινερτ... Θα ή- θελα να μάθω γιατί ο όικος Λούντερ σάς άπέλυσε ύστερα από δυό βδομάδες;

Ή Κάρλα χαμήλωσε τό βλέμμα.

—Ο κ. Λούντερ, άποκρίθηκε δειλά, με ύπέβαλε σέ ειδική εξέτασι και με προσέλαβε ως ίδιαιτέρα του γραμματέα. Δεν ήξερα, ό- τι τη θέσι αυτή την είχε προηγουμένως κάποια άλλη! Αυτή, όμως, ή άλλη, ήρθε και με βρήκε... Μου είπε, πως της είχα πά- ρει τη θέσι, έπειδή είμαι όμορφη και φορώ κομψές τουαλέτες! Και μου άδειασε τό καλαμάρι πάνω στην άσπρη φούστα μου...

Της ζήτησα εξηγήσεις και μου εδήλωσε, ό- τι ήταν άποφασισμένη να μου ρίξει την δι- τριόλι. Γι' αυτό υπέβαλα την παραίτησί μου.

—Πολύ σωστά, μουρούρισε ο τραπε- ζίτης. Άλλά γιά ποιά λόγο άποχωρήσατε και από τό γραφείο του Μπαρρομαίους;

—Ο δόκτωρ Μπαρρομαίους ήταν ένας πολύ καλός και εύγενικός κύριος, είπε άκό- μα πιά ντροπαλή τώρα ή Κάρλα. Τά πη- γαίναμε μία χαρά και θα έμενα εκεί πολύν καιρό. Μά, κάποια μέρα, που έβρεχε, κατά τό μεσημέρι, εισέβαλε στο γραφείο έξαλλη μία σωματώδης κυρία, πού, καθώς με άν- τικρούσε, δρυχήθηκε: «Σίγουρα, έσύ είσαι ή Κάρλα!», Της άποκρίθηκα εύγενικά: «Μάλι- στα, κυρία μου! Έγώ είμαι. Τί με θέλετε, παρακαλώ;».

Ή άπάντησίς της ήταν: «Εί- μαι ή κυρία Μπαρρομαίους και έννοώ να δώλω τάξι έδω μέσα, κυρία Κάρλα». Πέτα- ξε πάνω στο γραφείο μου με δύναμι τη μου- σκεμένη όμπρέλλα της και, άφού έδωσε τά χέρια της στη μέση, εξακολούθησε με ύφος άπειλητικό: «Όποτε του λόγου σας είστε ή Κάρλα, πού σας βλέπει κάθε βράδυ στο β- νειράτο του ο άνδρας μου και ψιθυρίζει τό θ- νομά σας!... Λοιπόν, ή θα φύγετε μεθαύ- ριο, την πρώτη του μηνός, ή...».

Ο κ. Μπόνεν κύτταξε στοχαστικά την ώραία κυρία Βάινερτ.

—Και νομίζετε, κυρία μου, ότι, άν σας προσλάβω εγώ, θα τά πάμε καλά; ρώτησε.

—Θα τά πάμε περίφημα, κύριε Μπόνεν. Σας παρακαλώ να με προσλάβετε!... Εί- ναι άνάγκη να βρω δουλειά. Σας όρκίζο- μαι!...

Μην όρκίζεστε, την έκοψε εκείνος, γιατί θα μου θυμίσετε τη σόμπα του πε- τρελαίου, που άγόρασα πρό ήμερών... Ό έμπορος, μου όρκίστηκε, ότι δε θα μωρίξω... Κι' όμως, από την πρώτη στιγμή μου έ- φερε πανοκέφαλο!... Θεέ μου!...

Ο τραπεζίτης σηκώθηκε.

—Όχι, κυρία Βάινερτ, είπε. Δεν μπο- ρώ, δυστυχώς, να σας προσλάβω. Διαθέτω, βλέπετε, κι' εγώ σωματώδη σύζυγο κι' έχω, έπιπροσθέτως, την κακή συνήθεια να μιλώ στον ύπνο μου.

Και, καθώς ή Κάρλα, άπελπισμένη, ά- πλωνε τό χέρι για να πάρη τά πιστοποιη- τικά της, ο κ. Μπόνεν πρόσθεσε:

—Έπειδή, όμως, θέλω να σας βοηθήσω πραγματικά, στείλτε μου τον άντρα σας. Θα τον προσλάβω άμέσως!...

ΜΑΝΟΥΕΛΑ ΜΑΟΥΡΙ

Ο ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΑΣ ΚΑΛΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ

*Νυχτερινή
Αθήνα*

Ένα απόρροιο τριό στο κέντρο του "Άλσους" στο Πεδίο του Άρεως. Ο Οικονομίδης και ο Τώνης Μαρούδας έχουν στη μέση το συνεργάτη μας Χρ. Χαϊρόπουλο.

Στο νυχτερινό κέντρο «Φαντασία», η αυστριακή χορεύτρια Σόνια Γκούστι, εκτελεί ένα θεαματικό νούμερο.

Ένα άλλο νούμερο, που θέλγει τους θαμώνες της «Φαντασίας»: Το χορευτικό ζευγάρι Καλυψώ Τόη και Κοκό-Τέ.

Στα Μπουζούκια. Η λαϊκή μουσική έχει αποκτήσει κοσμικούς θαυμαστές, που ενθουσιάζονται κάθε βράδυ με τα σερέτικα τραγούδια της Νίνου και του Τσιτσάνη.

ΜΕΣ' στὸν κύκλο τῆς ζωῆς μας, ἔχει ἡ νύχτα πρώτη θέσι...

Μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους ἀρχίζαμε κάποτε, ὁ Γιώργος Οἰκονομίδης κι' ἐγώ, ἔναν κοινὸν ὕμνο πρὸς τὴ νύχτα τῆς Ἀθήνας.

Καὶ ἦταν, ἀλήθεια, βασίλισσα τῆς Ἀθήνας, ἡ νύχτα. Γοητευμένοι τὴ διασχίζανε πάντα οἱ πρὶ ἐπιφανεῖς ὑπὸ τοῦ στίχου, οἱ γνήσιοι Ἀθηναῖοι ξενύχτιδες.

Θυμάμαι, τὸν ἀδέσχατο Τίμο Μαροῦτιν, πού, ὅταν με συναντούσε στὴν ὁδὸ Σταδίου μετὰ τὸ μεσανύχτα, μ' ἐπίανε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ με παρέσυρε πρὸς τὰ πάντα:

— Πάμε ν' ἀκούσουμε τ' ἀηδόνια, στὸ Βασιλικὸ Κήπο...

Ὑπῆρχαν τότε ἀηδόνια, ὑπῆρχε καὶ διάθεσις νὰ τ' ἀκούση κανεὶς νὰ κελαϊδοῦνε...

Σ' αὐτὴ τὴ νύχτα τῆς Ἀθήνας, τὴν ἀσημολοσμένη μάγισσα τοῦ καλοκαιριοῦ, πλανήθηκαν πρὶν λίγες ἡμέρες. Καὶ δὲν τὴν ἀνεγνώρισαν. Θὰ πάρω, τώρα, μαζί μου καὶ τὸν ἀναγνώστη, μήπως τὴν ἀναγνώριση αὐτὸς...

«ΑΛΣΟΣ», «ΓΚΡΗΝ ΠΑΡΚ» καὶ «ΜΟΥΣΕΙΟ»

Οἱ ΠΡΩΤΟΙ σταθμοὶ γίνονται στὰ κέντρα, πού βρίσκονται μέσα στὴν πόλι. Στὰ νέα ἀναψυκτήρια, τὸ «Ἄλσος» τοῦ Πεδίου τοῦ Ἀρεως, τὸν «Κήπο τοῦ Μουσείου» καὶ τὸ νεότευκτο «Γκρήν Πάρκ». Τὸ «Ἄλσος» εἶναι τὸ ἀγαπημένο κέντρο τοῦ μεγάλου ἀθηναϊκοῦ κοινού. Ἐκεῖ ἔχει καθιερωθῇ με λίγα λεφτά ν' ἀπολαμβάνη κανεὶς φυσικὴ καὶ πνευματικὴ δροσιά. Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ φέτος, ὁ Γιώργος

Οἰκονομίδης, παρουσιάζει στὸ «Ἄλσος», ἓνα πλούσιο πρόγραμμα. Τὴν ὥρα πού θβάνω — εἶναι δέκα — τὸ «Ἄλσος» εἶναι γεμάτο, μ' ὅλο πού εἶναι Δευτέρα, μέρα ἀντιεμπωρικῆ. Ἀπὸ κάποια γωνιά, ὁ Μαροῦδας, με τραβᾷ διπλά του, ἐνῶ ἀπὸ σκηνῆς ὁ Οἰκονομίδης με ἀποκαλύπτει καὶ με ἀναγγέλλει! Ὄπου νὰ τὸ καλοκαταλάβω, βρίσκουμαι κι' ὁ

λας στὴ μικροσκοπικὴ σκηνούλα, ἀνάμεσα στὴν ὀρχήστρα τοῦ Σταύρου Ρουχωτά... Καὶ μηχανικὰ ἀρχίζω τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ «Δὲν πειράζει...». Τὸ πρὶν τὸ τραγούδι, ὁ Οἰκονομίδης δηλώνει ὅτι «ὁ Χαϊρόπουλος δὲ βρίσκεται ἀπὸψε ἐδῶ σὰ συνθέτης, ἀλλὰ σὰ συνεργάτης τοῦ καινούργιου μεγάλου περιοδικοῦ «Οἰκονομία»... Κι' ὁ κόσμος ξεσπάει τότε σὲ καινούργια θερμὰ χειροκροτήματα γιὰ τὸ περιοδικό μας...

Μετὰ τὸ «Ἄλσος», στὸ δρόμο μας βρίσκεται τὸ καινούργιο μεγαθύριο τῆς ὁδοῦ Μαυροματαίων, τὸ «Γκρήν Πάρκ». Πλημμυρισμένο φῶς, σελαγίζει κάπως προκλητικὰ, μέσα στὴ νύχτα. Τρυπώσαμε μαζί με τὸ φωτορεπόρτερ τοῦ περιοδικοῦ, τὸν Κώστα Μεγαλοοικονόμου, στὸ ἀριστερὸ τμήμα τοῦ συγκροτήματος, πού ἔχει τὴν ἐπιγραφὴ «Ντάνσιγκ - Ρεστωράν». Καὶ ἐκεῖ σημειώνεται ἡ πρώτη ἐμπλοκὴ τῆς καμπάνιας: Ἐνας μεγαλοπρεπὴς ἄνθρωπος, με ἄσπρο σακκάκι καὶ ὕψος διανυκτερεύοντος συγκλητικοῦ, μὰς παρακαλεῖ με ὅσο πρὶ ἀγένη τρόπο μπερδεύει, νὰ τὸ ἀδειάσουμε τὴ γωνιά, γιατί... ἀπαγορεύονται οἱ φωτογραφίες! Σκέπτομαι πρὸς στιγμὴν, μήπως, στὸ ἐστιατόριο τοῦ «Γκρήν Πάρκ» φυλάσσονται...

στρατιωτικὰ μουσικὰ, καὶ ζητῶ τὴν προστασία τῆς διευθύνσεως τοῦ κέντρου, ἡ ὁποία καὶ μὲ παρεχέται, μαζί με τὴ συμπληρωματικὴ χαμηλόφωνη δῆλωσι, ὅτι ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτὸς ἄνθρωπος, πρόκειται ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀπολυθῇ, γιατί ἔχει δώσει τὰ δυνάτα του νὰ διαλύσῃ τὸ μαγαζί!

Τρίτος σταθμός: Μουσεῖον! Ἄλλος καθιερωμένος ἀπὸ ἐτῶν πνεύμων τῶν Ἀθηνῶν, πού ἦταν κι' ἔμεινε τὸ καθεδραβυνὸ πέρασμα ὅλης τῆς καλοκαιρινῆς Ἀθήνας. Ἐκεῖ θὰ συναντήσετε τοὺς καλλιτέχνες, τοὺς δημοσιογράφους, τοὺς... ἐπαγγελματίες τοῦ ξευχτιοῦ. Ἐφέτος, στὸν «Κήπο» ἡ μεγαλύτερη ἀπόλαυσις εἶναι ἡ εὐγενικὰ κομφορὰνς, τῆς πρώτης γυναίκα, πού τόλμησε με αὐτοσχεδριάματα ν' ἀντιμετωπίσῃ κατὰματα τὸ κοινόν: τῆς Ρένα Γαλάνη, πού ξεκίνησε πέρασιν ἀποκρῆσάν σάν «τραγουδίστρια με τὴ μάσκα», σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κάπως ἀπόμερα κέντρα τῆς Ἀθήνας, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἐπιθεωρησιακὴ σκηνή, καὶ νὰ καταλήξῃ τελικὰ στὴν κομφορὰνς.

Μιά διαστικὴ ματιά στὰ κέντρα τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας. Ἀπὸ αὐτά, μεσουρανεῖ ἡ «Ὀάσις» με τὴν ὀρχήστρα τοῦ Χιώτη — τοῦ πασίγνωστου λαϊκοῦ συνθέτη ποῦχει γράψῃ τὸν «Πασσατέμπο», ἀπάνω σὲ στίχους τοῦ Γιώργου Γιαννακοπούλου — καὶ τὴν τραγουδίστρια «Ἀννα Μπέλλα».

Κι' ἀπὸ κεί, γραμμὴ γιὰ τὸ μοναδικὸ καμπαρέ τῆς καλοκαιρινῆς Ἀθήνας, τὴ «Φαντασία». Τὸ φράϊο αὐτὸ καὶ δροσερὸ κέντρο, ἀπάνω στὴν ταράτσα τῆς «Μέντι Λούζ» — Φωκίανος Νέγρη — ἔχει ἓνα ἀπὸ τὰ πρὶ καλὰ καὶ τ

πρὶ ἀκριβοπληρωμένα προγράμματα: Ὁκτὼ ἑκατομμύρια τὴν ἡμέρα — ἢ μάλλον τὴ νύχτα! — ὅπως μὰς πληροφορεῖ ὁ διευθυντὴς του κ. Κωνσταντίνου. Καί, δυστυχῶς, αὐτὰ τὰ λεφτά δὲ δαγίνου με τὴ σημερινὴ κρίσι...

Ἡ Ἀθήνα δὲν ἔχει νὰ μὰς προσφέρῃ τίποτε ἄλλο ἐνδιαφέρον. Καίρὸς νὰ δραπετεύσουμε πρὸς τὴς ἀκτές, πρὸς τὴ δροσερὴ μαγεῖα τοῦ Σαρωνικοῦ... Ἀλλὰ, ὅχι πρὶ ἀπόψε: Τὰ φῖλμ τοῦ συντρόφου μου φωτορεπόρτερ ἔχουν τελειώσει. Ἐς αὐρίον, λοιπόν, ἡ συνέχεια.

Η Α. Μ. ΤΟ ΜΠΟΥΖΟΥΚΙ

ΩΡΑ δεκάμιση τῆς ἐπομένης. Ἡ λεωφόρος Συγγροῦ ἀνοίγεται μπροστά μου, σάν ἐλπίδοφόρος ἀρτηρία, πού ὀδηγεῖ κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ καμίνι τῆς Ἀθήνας πρὸς τὸν παράδεισο τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς. Στὴ μέση, ὅμως, τῆς λεωφόρου, καὶ ἀκριβὰς ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σώστη, μὰς σταματᾷ τὰ φῶτα τῆς «Τριάνας». Μὰς σταματᾷ ἡ Α. Μ. τὸ Μπουζούκι!

Ὅταν μπαίνουμε στὸ κοσμοπλημμυρισμένο κέντρο, ὁ ἄρχων τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ὁ Τσιτσάνης, με τὴ μοναδική του ἐρμηνεύτρια, τὴ Μαρία Νίνου, σὲ μικρόφωνο, ἐκτελεῖ τὸ καινούργιο του πανελλήνιο σουξέ «Ἀπόψε κανεὶς μπάμ!». Με ἀντιλαμβάνονται καὶ οἱ ὄδοι τους, καὶ γλιστρᾷ πρὸς τὸ μέρος μου. Μιά συνομιλία μαζί τους, σ' ἓνα ἀπόμερο τραπέζι τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἔχει πολὺ ἐνδιαφέρον.

— Ξεκίνησα ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, μὲ ἐμπιστεύεται ὁ Τσιτσάνης, στὴ γενετήριά μου, τὰ

Τρίκαλα, γιὰ βιολιστῆς. Γρήγορα, ὅμως, τὸ παράτησα τὸ βιολί, κι' ἀρχισα νὰ μαθαίνω μπουζούκι, ἐνῶ ἔγραφα καὶ τὰ πρῶτα τραγούδια μου.

— Δηλαδή, ποιὰ;

— Τὸ «Ἐγὼ πληρώνω τὰ μάτια πού αγαπῶ», κι' ὕστερα τὴ «Ντερμπεντέρισσα», τὸ «Σερσὲ λά φάμ», πού τ' ἀκολουθήσανε τόσα ἄλλα: «Συννεφισμένη Κυριακή», «Σὲ τοῦτο τὸ παληόσπιτο», «Στρώσε μου νὰ κοιμηθῶ», «Πέφτουν τῆς βροχῆς οἱ στάλες» καὶ τὰ ἐντελῶς καινούργια «Κοκοράκι» καὶ «Καβουράκια». Δέκα χρόνια τώρα, δὲν κάνω ἄλλο, παρὰ νὰ γράφω τραγούδια, τὰ περισσότερα στίχους καὶ μουσικῇ...

Γυρίζω πρὸς τὴ Μαρία Νίνου, πού παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον τὴ συζήτησί μας. Εἶναι μιά μάλλον εὐσωμὴ γυναίκα, με πολὺ ἐξυπνα μάτια. Δὲν ἔχει τίποτε ἀπὸ τὸ προκλητικὸ ὕψος τῶν πρὶ πολλῶν τραγουδιστριῶν. Εἶναι συνεσταλμένη σὰ νοικοκυρούλα, καὶ μιλάει πολὺ συμπαθητικὰ.

— Γεννήθηκα στὴν Πόλι, εἶμαι παντρεμένη κι' ἔχω ἓνα ἀγοράκι δεκατριῶν ἐτῶν, πού τὸ λατρεύω...

Ἀποχαιρετῶ τὴν «Τριάνα», τὸν Τσιτσάνη καὶ τὴ Νίνου, καὶ συνεχίζω γιὰ τὰ ἄλλα μπουζούκια, πού συγκεντρώνουν τοὺς πιστοὺς στὶς Τσιτζιφιές.

Πρῶτο τὸ κέντρο «Τζιτζιφιές», με τὸν Καπλάνη καὶ τὴν τραγουδίστρια Μαίρη Λήντα, μιά κοπέλλα ὅλο φωτιά, ἀεικίνητη καὶ χαριτωμένη. Ἀμέσως πρὶ κάτω, τὸ «Φαληρικόν», με τὸ συγκρότημα μπουζουκιῶν Παπαϊωάννου καὶ τὴ Ρένα Ντάλλια.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

Στὴν «Ἀρζεντίνα», στὸ νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Καλαμακίου, ὅπου καταφθάνουν κάθε βράδυ τὰ ἀπαστράπτοντα ἀεροδυναμικά, οἱ κομψότερες Ἀθηναίες καὶ οἱ γνωστότεροι κοσμικοὶ, πίνουν καὶ χορεύουν ὡς τὸ πρῶτ.

Στὸν «Κήπο τοῦ Μουσείου», ὅπου καταφεύγουν γιὰ λίγη δροσιά οἱ Ἀθηναῖοι, ἐμφανίζεται ἡ πρώτη Ἑλληνὶς κομφορὰνς, ἡ Ρένα Γαλάνη.

Πρωινές ώρες στα Μπουζούκια. Ο Καπλάνης αγκαλιάζει τη Μαίρη Λήντα με το μπουζούκι του.

Μία κομψή γωνιά του «Γκρήν Πάρκ», του νέου πολυτελούς κοσμικού κέντρου της οδού Μαυροματαίων.

Στις Τζιτζιφιές, με το συγκρότημα Παπαϊωάννου και τη Ρένα Ντάλλια, που μερακλώνουν με τραγουδία τους φίλους της λαϊκής μουσικής.

ΛΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

(ΕΥΝΕΣΙΑ)

ΓΡΑΜΜΗ τώρα για το Καλαμάκι... εκεί που γλεντάνε, μακριά από τα αδιάκριτα μάτια, στην απομονωμένη «Αρζεντίνα», οι Αθηναίοι Κροίσοι. Εκεί όπου όλες οι γυναίκες έχουν τη δυνατότητα να είναι όμορφες και κομψές. Διπλή σειρά οι κύρτες έξω από την «Αρζεντίνα»! Και μέσα, πατείς με, πατώ σε... Η πίστα πήζει από χορευτές, που προσπαθούν να χορέψουν υπό τους ήχους της παλιάς «Σερενάτας». Ακούραστος ο Σώτος Σιδηρόπουλος με την ορχήστρα Πρέντα δεν αφήνει ατμούς που χορεύουν να λούσουν το αγκάλιασμά τους... Πλουσιότατο κι' εδω το πρόγραμμα. Αλλά πλουσιότερος α-πείρως ο κόσμος: Τι μπιζού, τί τουαλέττες, αλλά και τί όμορφιές!... Δεν ξέρει κανείς τί να πρωτοθαυμάσει! Έπιθυμητή νύχη τριάντα μάτια για να βλέπει και εγγύς για να μυρίζει τα πιό εξωτικά αρώματα, που πλαισιώνουν σαν εξάισιοι λιθωνωτοί τις όμορφιές των γυναικών... Τα έμπριμ γέμιζουμε την πίστα και τα τραπέζια με μπουκέτα από εξωτικά σάρκινα λουλούδια, που συγκροτούν έναν αξιοθαύμαστο μεταμεσονύκτιο κήπο...

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ, μάς γυρίζει τώρα στην Αθήνα. Η λεωφόρος Συγγρού έρημη. Πρέπει να πάει πολύ αργά. Κυττάω το ρολόι μου: Μόνο μία και δέκα... Η είσοδος του Ζαππείου, χωρίς κανένα σχεδόν περιπατητή, προβάλλει ολόφωτη και μελαγχολική. Τα παγκάκια αραδιάζονται έρημα, σαν άσκοπα ανοιγμένες άγκαλιές...

Λέω στο φωτορεπόρτερ να μου φωτογραφίσει αυτό το άπιστευτο Ζαππείο της μιάς και είκοσι... Την ώρα, όμως, που άστράφτει το φλάς, ένας άντρας πηδάει θύγριος, πίσω από μία σκοτεινή συστάδα κι' αρπάζει το φωτογράφο και τη μηχανή του: — Ποιος σούδωσε την άδεια να φωτογραφίζεις! — Κύριε έλεησον! Πρέπει να ζητήσω άδεια για να φωτογραφίσω τά... παγκάκια του Ζαππείου;...

— Ναί... γουλλίζει ο άνθρωπος της συστάδας. — Καί, από ποιόν; — Από μένα!... Πάμε τώρα στο τμήμα!...

Σε λίγο, στο αστυνομικό τμήμα, διαπιστώνουμε ότι ο άνθρωπος είναι φέσι στο μεθύσι... Ο φωτορεπόρτερ δείχνει την ταυτότητά του, κι' ο αξιωματικός της υπηρεσίας του τμήματος, μάς ζητάει συγγνώμη και μάς αφήνει να φύγουμε...

Γελώντας, κατεβαίνουμε προς το Σύνταγμα. Οι δγκοί των μεγάλων ξενοδοχείων κατάφωτοι και έρημοι. Κρίμα στα άναστακτικά πολυθρόνια του «Κίγκ — Τζώρτζ»! Δεν τα τιμά κανένας ξενυχτής...

Την ώρα, όμως, που ο φωτορεπόρτερ τά φωτογραφίζει κι' αυ-

τά, ένας άλλος εξαλλος τύπος, κοντός, αδύνατος, με κολλημένα μαλλιά, πηδάει από κάποιο απίθανο μέρος, και τού αρπάζει τη μηχανή: — Άθλιε! Θα λογοδοτήσεις!...

— Γιατί;... ρωτάει ο άτυχης σύντροφός μου, πουχει πιά συνήθεισε στην ιδέα... τού κινδύνου! — Γιατί με φωτογράφισες χωρίς να θέλω!...

— Κάνετε λάθος, κύριε... Έγώ φωτογράφισα τα άδεια καθίσματα του «Κίγκ — Τζώρτζ»... — Όχι! Φωτογράφισες έμένα... Κύριε πόλισμαν... Πάρτε τα στοιχεία του κυρίου...

Ένας πόλισμαν πλησιάζει: — Γιατί; Τι έκανε; — Με φωτογράφισε χωρίς να θέλω, για να με δάλει, πούος ξέρει σε ποιά πασαβούρα.

Ξαφνικά, μία ούρανομήκης πρόγυκα μετά παταγωδών χειροκροτημάτων, μάς περιζώνει: — Ζήτη του αρχηγού! — Έσένα θέλουμε!...

Το αυτοκίνητό μας έχει περικυκλωθεί από καμιά πεντηταριά ανθρώπους εξαλλους κι' αυτούς από... ένθουσιασμό. Πού δρόγη-καν όλοι αυτοί που ήσαν κρυμμένοι;...

Ο κοντός άνθρωπος έπιμένει να πάρη τα στοιχεία του φωτορεπόρτερ. Ο αστυφύλακας ζητάει και τα στοιχεία του επιδόξου μηνυτού.

Εκείνος άπορεί περιφρονητικά. — Πώς! Δε με ξέρετε;... — Όχι, δεν έχω την τιμή...

Κάποιος από την παρέα αναλαμβάνει να κατατοπίση τόν άδελφ αστυνομικό: — Μά, είναι ο κύριος Χαλάς, ο άρχηγός του Αναμορφωτικού Κόμματος...

Καινούργιες λαχές: — Ζήτη του αρχηγού!...

Εκείνος, όμως, χάνεται σ' ένα ταξί και φεύγει. Καί η συγκέντρωσις διαλύεται.

Κύριε Χαϊρόπουλε, ψιθυρίζει ο σύντροφός μου, δε δράζω άλλες φωτογραφίες άπόψε...

ΑΘΗΝΑ ΑΓΝΩΡΙΣΤΗ...

ΑΛΛΑ, δεν υπάρχει και λόγος να τραβήξουμε άλλες φωτογραφίες... Τι να φωτογραφίσουμε; Την άδεια όδό Σταδίου; ★★

Όρα δύο παρά δέκα. Το σύμπαν κοιμάται!... Καί είναι νύχτα καλοκαιριού... στην Αθήνα!

Το στομάχι μου διαμαρτύρεται έντόνως. Στη βία μου να γυρίσω τόσα κέντρα, δεν πρόφτασα να φάω πουθενά... Καί τρέπομαι προς αναζήτησιν διανυκτερεύοντος εστιατορίου, μπύρας, ταβέρνας... Μάταιος κόπος! Έκτός από τα «Ολύμπια» στην Ομόνοια, που προσφέρουν το αποκορυφωτικό μεταμεσονύκτιο γαλατάκι τους, τίποτε άλλο δε διανυκτερεύει! Νοσταλγικά, στέλνω τη σκέπη μου στο ώραίο, και όχι πολύ μακρινό παρελθόν της Αθήνας: τότε, ξενυχτούσαν στην Ομόνοια ή «Ηδονή», το «Βασιλικόν», πάρα πάνω, στη γωνία Θεμιστοκλέους, ή μπύρα του Βρεττού, στο Σύνταγμα του Σφηκάκη, το Μουσείο, ως τις τέσσερις το πρωί, προσέφερε όρεχτικάτατα φαγαρόνδρες και άχνίζοντα ψητά...

Παίρνω, άγριεμένος από την πείνα, την όδό Πατησίων. Παντού κλειστά... Μόνο ή «Ελληνική» φιλοξενεί στο πεζοδρόμιό της μερικούς κομψευομένους... νόθους του ξενυχτιού... Αλλά, τί να την κάνω την «Ελληνίδα»; Νά χορτάσω με κασάτες;...

Ο σωφέρ του αυτοκινήτου μου αναπτερώνει τις έλπίδες: — Φωκίωνος Νέγρη, κάτι θα δρούμε άνοιχτό... Καί, πραγματικά — τί θαύμα! — δρίσκουμε μία ταβερνούλα, που έχασε να κλείση, λίγο πριν από τη «Φαντασία». Καί εκεί, ανάμεσα σε σηκωμένα τραπέζια — άπάνω σ' ένα κοιμάται μακαρίως κάποιος δοηθός! — προσπαθώ να φάω μία μερίδα ψητό με παγωμένη σάλτσα.

Ένα κουδούνισμα με κάνει να σηκώσω το κεφάλι. Από την όδό Φωκίωνος Νέγρη περνάει μελαγχολικά ένα μόνιππο, κάτω από τις λεύκες, που σκύδουνε περίεργες να το δούνε... Ένα μόνιππο! Νά την ή Αθήνα!

Βασιστικός, πληρώνω το μισοφαγωμένο ψητό, το αυτοκίνητό μου, και πηδάω στο μόνιππο. — Πού θα πάω, κύριος; με ρωτάει ο άμαξάς.

Τού άπαντός άδισταχτα: — Στο παρελθόν! Νά δρούμε τη χαμένη νύχτα της Αθήνας!... ★★

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΙΠΟΤΑ δεν μπορεί να σπάση την πατροπαράδοτη επίφυλακτικότητα ενός Αγγλου, όσο ένα μακρινό ταξίδι με το τραίνο. Ένας πατέρι αν μπορεί να κλείση ή ν' άνοίξη το παράθυρο, άλλος γυρεύει ένα σπύρτο, άλλος θέλει να μάθη την ακριβή ώρα κι' άλλος παραρακαλεί να του δανείσουν μία έφημερίδα. Σε λίγο, αρχίζει μία συζήτηση και παίρνουν όλοι μέρος σ' αυτήν...

Είχα, προσφάτως, την ευκαιρία να ταξιδέψω στη Σκωτία με το τραίνο και, προς μεγάλη μου άνακούφιση, το καπνιστήριο, όπου έπιασα θέσι, ήταν γεμάτο από άντρες μόνο. Ήταν, ως επί το πλείστον εκεί μέσα, μεσόκοποι τζέντλεμαν, όλοι τους σεμνά ντυμένοι, και το γεγονός, ότι δεν μάς έπιτρώσε γυναικείο μάτι, ήταν άρκετό για να δημιουργηθή άμέσως μεταξύ μας άτμόσφαιρα θερμή και εγκάρδια.

Γρήγορα άρχισε μία συζήτηση και πήραμε όλοι μέρος σ' αυτή με όλοφάνερη προθυμία. Το θέμα ήταν, φυσικά, ή έκπληκτική δική του Ρέζμπουργκ, που γέμιζε τις στήλες των έφημερίδων εκείνες τις μέρες.

— Έμένα μου φαίνεται, ότι ο φιλαράκος παίζει κωμωδία, παρετήρησε ένας καλοθρεμμένος κύριος. Παραδέχεστε σεις, ότι είναι δυνατόν να δρισκόταν σε κατάσταση ύπνοβασίας, όταν σκότωσε τη γυναίκα του; — Είναι πολύ πιθανόν, έπτε ένας άλλος.

Θυμούμαι, πώς διάβασα κάπου για μία νέα Αμερικανίδα, που όνειρεύτηκε, ότι μπήκαν διαιρηκτές στο σπίτι της κι' άρχισαν να σκοτώνουν τους δικούς της. Καί φαίνεται, πως μέσα σε ύπνοβατικό έφιάλτη, το κορίτσι πέταχτηκε άπ' το κρεβάτι, άρπαξε δυο περιστροφή και δάλθηκε να πυροβολή δώδε κείθε. Το άποτέλεσμα ήταν να σκοτώσθ το νεώτερο άδερφό της και τόν πατέρα της και να τραυματίση βαρεία τη μητέρα της. Ή άστυνομία τη συνέλαβε με την κατηγορία του φόνου, αλλά στη δική ή υπεράσπισις απέδειξε, ότι το κορίτσι υπέφερε από εφιάλτες και ότι ήταν

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΚΑΪΜΟΙ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ φεύγουν, τα χελιδόνια έρχονται, κι' εγώ δεν τά παίρνω χαμπάρι. Ένα εκάλως άρισε», ένα εκάλο ταξίδι», δεν έχουνε άκούσει από το στόμα μου. Κι' είναι όμορφα, είναι γελαστά τα χελιδόνια, και τ' άγαπάω.

Άγαπάω και τα λουλούδια. Καί την καθαριότητα. Έμένα που με βλέπεις, άμα γυρίσω στο σπίτι μου, θα ξεξέψω το κάρρο, θα δάλω τ' άλογο να φάη και να πιή, και έπειτα πού με κρατάς; Τσίτσιδος μπαίνω κάτω από τη βρύση: Ν' άλαφρύνω το κορμί μου από τη βρώμα του ντυνιά. Νά άνταψάσω στο δρόμο ένα φίλο, να του σφίξω το χέρι και να μου το σφίξη και του λόγου του γκαρδιακά, χωρίς συχαμάρα.

Βάλε με το νού σου, τη σημερινή ήμέρα νασαι σκουπιδιάρης! Κι' εσύ να καθαρίζεις κι' οι άλλοι να βρωμίζουν. Ένας, εσύ, ένάντια σ' όλο τόν κόσμο. Καί τί κόσμο!...

Νά μάθης γράμματα, Βαγγελάκο. Γερά γράμματα. Νά μη μ' άξιώσθ ο Θεός να σε δώ να τραβάς τα δικά μου. Καί της μακαρίτισσας ή ψυχή θα λώσθ να σε δη στο σκουπιδοκάρρο. Πού να ρίξθ ο Θεός φωτιά και να κάψθ όλα τα σκουπιδοκάρα. Κι' όσοι είναι να πεθάνουμε, έπειδή θα λείψουν τα κάρρα και θα μείνουμε χωρίς δουλειά, άς ξαπλώσου: το κορμί μας στη γή, άς δώσουμε ένα φιλι

Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ Κ^{ος} ΚΙΡΓΟΥΕΝ

ΤΟΥ ΜΑΙΚΕΛ ΧΑΡΒΕΥ

υπνοβάτης. Αυτό, μαζί με έλλειψη ούουδήποτε στοιχείου, πού να άποδεικνύη πρόθεσι της κατηγορουμένης, την έσωσε.

— Έγώ δεν μπορώ να το πολυπιστέψω αυτό, ξανάπε ο καλοθρεμμένος κύριος; σηκώνοντας τους ώμους. Έμένα μου φαίνεται, ότι ο φιλαράκος του Ρέζμπουργκ ύποκρίνεται και δεν μπορεί να παραδεχτώ, με κανέναν τρόπο, ότι σκότωσε τη γυναίκα του σε κατάσταση ύπνοβασίας! Είναι ποτέ δυνατόν να μην κατάλαβε τα τρομερά χτυπήματα πού κατάφερε στη γυναίκα του με το ρόπαλο;

— Άλλ' αυτό άκριδώς συμβαίνει, παρενέβη ένας άλλος άπ' τη συντροφιά. Ο ύπνοβάτης δεν άκούει και δεν αισθάνεται τίποτα. Έδω και πολλά χρόνια, κάποιος, που δρισκόταν επίσης σε κατάσταση ύπνοβασίας, πυροβόλησε και σκότωσε τη γυναίκα του. Στη δική, ίσχυρίσθηκε, ότι έψυνησε πολλές ώρες μετά το φόνο. Οι ένορκοι δεν μπορούσαν να πιστέψουν, ότι ο πυροβολισμός δεν τόν είχε έψυνησει, και αυτή ή λεπτομέρεια λίγο έλειψε να τόν στείλθ στην κρεμάλα. Αθωώθηκε τελικά χάρις στη μαρτυρία της επιστήμης, ή όποια παραδέχεται, ότι ένας ύπνοβάτης μπορεί να κοιμάται, ό,τιδήποτε κι' αν συμβαίνει γύρω του...

— Μπορώ να το δεβαιώσω αυτό, έπτε ένας ήσυχος άνθρωπος, που καθόταν άμίλητος ως εκείνη τη στιγμή στην άλλη γωνιά του καπνιστηρίου. Μερικοί από σάς θα θυμούνται, ίσως, την ύπθεση πού θα άναφέρω και πού συνέβη μάλιστα έδω, στα βέρσα μέρη, πριν άπό δυο χρόνια ακριβώς. Πρόκειται για το άντρόγυνο Κίργουεν, που ζούσε ήσυχα και άρμονικά είκοσι δώδεκα χρόνια. Ήταν το πιό άφισιμένο ζευγάρι πού θα μπορούσε να συναντήσθ κανείς. Ο άντρας ήταν πιστός και τρυφερός σύζυγος, πού δούλευε στην τοπική τράπέζα. Είχαν ένα σπιτάκι στα πρόσ-

στεια και ή ζωή τους κυλούσε ήρεμη. Αλλά, μία νύχτα, ο κ. Κίργουεν είδε στόν ύπνο του, ότι ο διευθυντής της τράπεζής τόν κατηγορούσε άδικα για άκαχύρησι, ότι τόν άπέλυσε από τη δουλειά του και ότι τόν έσερναν δεσμίο στο δικαστήριο. Ο κλονισμός ήταν τόσο τρομερός, ώστε ο κ. Κίργουεν πετάχτηκε άπ' το κρεβάτι. Η γυναίκα του κοιμόταν, δυστυχώς, βαθειά, γιατί, αλλιώς, θα έψνυσε και ίσως να έσωζε τη ζωή του. Όπωσδήποτε ο έφιάλτης του κ. Κίργουεν συνεχίστηκε με άμείωτη ένταση. Είσε τόν έαυτό του να διώκεται και να καταδικάζεται, τη γυναίκα του να πέφτθ άπ' τη στενωχώρα της άρρωστη και να πεθαίνη άκριδώς την ώρα πού αυτός έδινε άπ' τη φυλακή, τσακισμένος, στιγματισμένος για όλη του τη ζωή. Τρελλός από άπελπισία, πήγε στο μπάνιο, πήρε το ξυράφι του κι' έκοψε τις φλέβες του. Το πρωί, ή γυναίκα του τόν βρήκε στο μπάνιο μέσα σε μία λίμνη αίματος, με το ξυράφι άκόμα στο χέρι.

— Τί τρομερό! είπα. — Ο καλοθρεμμένος κύριος έπτενέβη πάλι: — Δηλαδή, θέλετε να μάς πητε, ότι αυτός ο Κίργουεν αυτοκτόνησε πριν προφτάσθ να έψυνησθ;

— Ναί, έγενε ο ήσυχος άνθρωπος από τη γωνιά του.

— Μά, κύριε μου, στην περίπτωση αυτή, δε θα μπορούσε να έχη άποκαλύψει τόν περιεχόμενο του όνειρου του σε κανέναν ζωντανό!...

— Φυσικά, έγενε πάλι ο άνθρωπος στη γωνιά.

— Μά, τότε, πώς έσεις ξέρετε το όνειρο του πεθαμένου;

— Αυτό είναι άρκετά άπλό, έπτε ήρεμα ο άνθρωπος από τη γωνιά του. Συμβαίνει να είμαι ο μακαρίτης κ. Κίργουεν...

Καί, γρήγορα, εξαφανίστηκε άπ' την άνοιχτή πόρτα, πριν προλάβουμε να τόν περιποιηθούμε για τη φάρσα πού μάς είχε σκαρώσει. ★★

Ο Βαγγελάκος

αν δε φταίνε τα σκουπίδια. Λεχώνα από τη μιά, σκουπίδια κι' όλη ή βρωμία του κόσμου από την άλλη. Ποιός ξέρει...

Για φαντάσου, εκεί που άδειάζω τους τενεκές μέσα στο κάρρο, να βρεθθ κι' ένας τενεκές, πού νάχη πάνω - πάνω σκουπίδια κι' από τη μέση και κάτω να ναι γεμάτος λίρες χρυσές. Χρυσάφι με ούρά!... Για φαντάσου!...

Και να στείλω το Βαγγελάκο και στο Πανεπιστήμιο και στις Εθρώπες και στις Αμερικές, και να στείλω και το ρημάδι το κορμί μου στάν κλίβανο — και να το ξεβρωμίσω μία για πάντα...

Και να γυρίσθ πίσω, ρε Βαγγελάκο, και να νάρθθ να με βρής και να μου πης: «Έγώ είμαι, πατέρα, ο γιός σου, ο Βαγγελάκος!». Κι' αν είναι να σε βλώσθ σε κάτι, πού ο πατέρας σου ήταν σκουπιδιάρης, να μη μου πής τίποτα. Μόνο να σε δώ, να σε καμαρώσω κι' έπειτα να πάω στην Άγνη μου, και να σε καμαρώνουμε παρέα από ψηλά, πού θα λαμποκοπάς σαν το χρυσάφι, πούπεσε μέσα από τόν τενεκέ των σκουπιδιών...

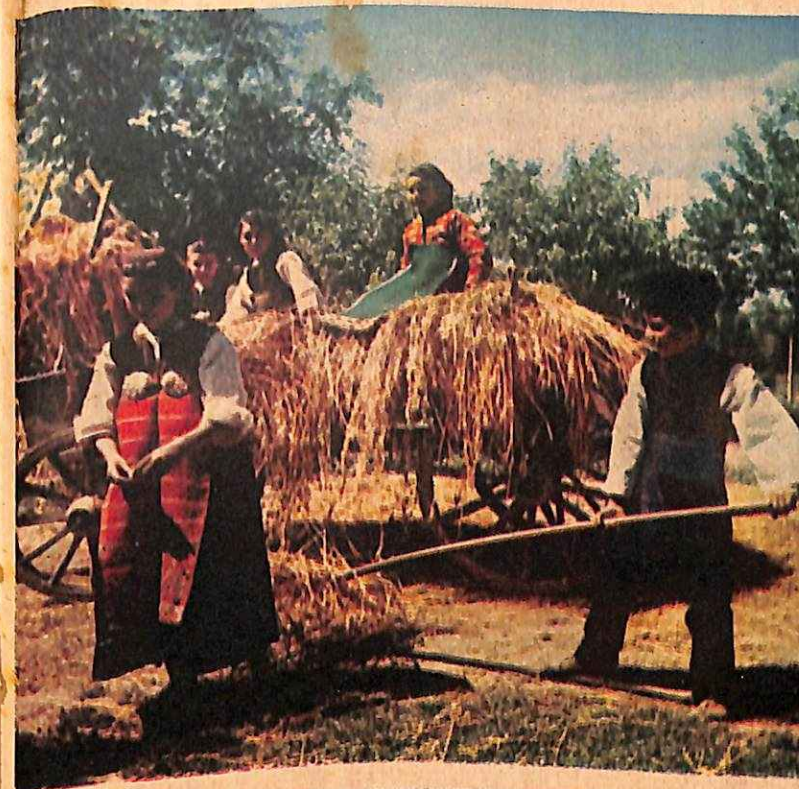
Τάχατες φεύγει ή έρχεται αυτό το χελιδόνι; Κι' είναι όμορφο, είναι γελαστό κι' είναι γουρλίδικο... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

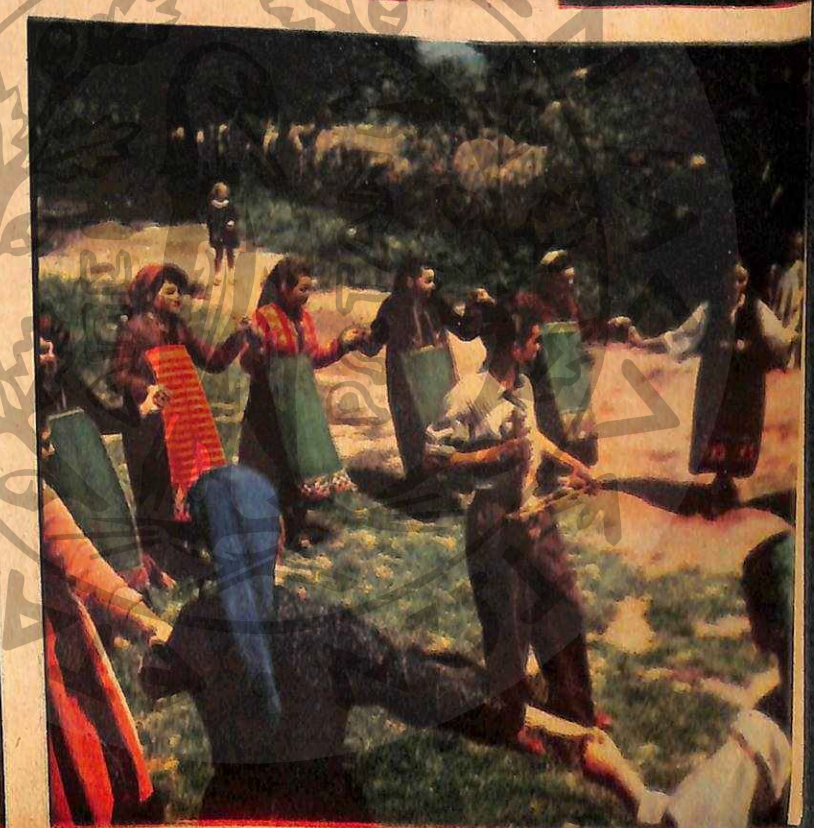
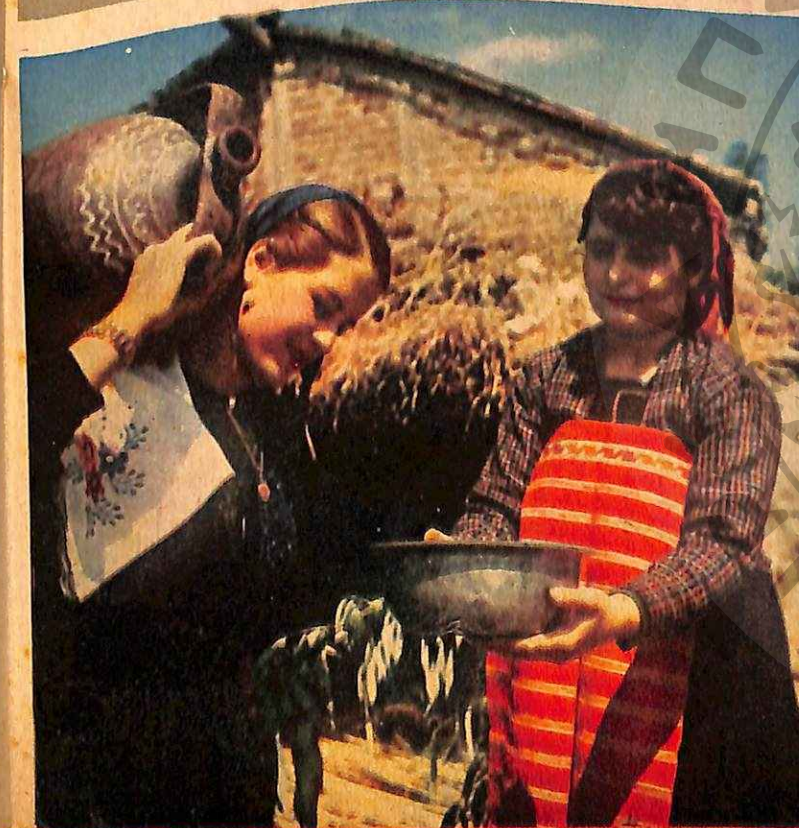
ΕΙΝΑΙ η κοιτίδα των μεγάλων πρωμένων του Γένους. Από εκεί, από τη Μακεδονία, ξεπήδησε, πριν από αιώνες, η ιδέα της ενώσεως των 'Ελλήνων, που έγινε πραγματικότητα μέσα σε μιαν αποθέωσι δόξας και θριάμβου. 'Από εκεί ξεκίνησε η μεγάλη 'Ελληνική στρατιά, η ανίκητη φάλαγγα του πολιτισμού, για να κατακτήσει και να φωτίσει τον κόσμο ολόκληρο. Στο πέρασμα του χρόνου, έμεινε η Μακεδονία προμα-

χώνας του 'Εθνους, έπαλξις της μεγάλης 'Ελληνικής και Χριστιανικής Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου. Στόχος των βαρβάρων όλων των εποχών, αιώνιο πεδίο μάχης, κράτησε πάντα την ψυχή περήφανα ελληνική. 'Ο άκριτικός λαός της είναι και σήμερα η προφυλακή του 'Εθνους, η εγγύησις της ασφαλείας και της ανεξαρτησίας μας. Την άδρή, τη ρωμαλέα ομορφιά της Μακεδονίας παρουσιάζουμε σ' αυτές τις σελίδες.

ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΧΩΡΙΟ

- 1 — Το ξεφούρνισμα: Μια εικόνα, γεμάτη απλό μεγαλείο, που συμβολίζει το μόχθο και την αξιωσύνη του χωρικού. 'Ο λόχρυσος βγήκε το ψωμί από το φούρνο. 'Ο ιδρώτας μετουσιώθηκε σε βείο δώρο.
- 2 — 'Η χαρούμενη, ή πλούσια συγκομιδή: "Ο,τι έσπειρε, δ,τι θέρισε ο πατέρας, το σοδειάζουν τα παιδιά.
- 3 — Τα θαυμάσια τριαντάφυλλα και οι γελαστές κοπέλλες, συνθέτουν την ομορφιά του μακεδονικού χωριού.
- 4 — Το σιτάρι έφέτας είναι γερό, διαλεχτό. Με καμάρι οι γειτόνισσες δείχνουν ή μία στην άλλη τα πρώτα σπειριά από τ' άλώνι.
- 5 — Στο δροσερό ξέφωτο, στήνεται ο χορός μετά τη δουλειά. Στους εύθυμους ήχους της λύρας, τα νιάτα του χωριού διασκεδάζουν.

Ο ένωμοτάρχης Κοντοχωρίου 'Ι-
ωάννης Καραπίπερος, ξεπλω-
μένος στο κρεβάτι του, κούταζε
απ' το παράθυρο το άνοιξιότικο
φεγγάρι, σκεφτότανε τη χήρα 'Α-
λέξαινα και άναστεύαζε υπηρεσια-
κώς, ήτοι από μέσα του. Γιατί,
φυσικά, ή έξουσία δέν είναι δυνα-
τόν ν' άναστεύαζε σάν κοινός πο-
λίτης. 'Οφείλει νά υποφέρει αξιο-
πρεπώς, και νά μὴν αφήνη τους
καημούς της, πρό πάντων τούς έ-
ρατικούς, νά εξέρχονται τών υπη-
ρεσιακών πλαισίων.

Τή στιγμή όμως πού οι ρεμβα-
σμοί του, αφού άναπαύθηκαν λιγά-
κι στα μάτια και στα χείλη της
φλογερής χήρας, είχαν άρχισεί
νά γλιστρώνε προς τά κάτω διά
μέσου του κάτασπου λαιμού της,
ώρμησε μέσα στο θάλαμο ό Φουσα-
ρας, έξαλλος.

— Καπετάνιε! φώναζε σά νά
πάτησε άξαφνα πάνω σέ καμμία
πρόκα.

Ο 'Ιωάννης Καραπίπερος τι-
χτηκε, όπως πετάγεται ένας κοι-
μισμένος άνθρωπος όταν του ρί-
χνουν άξαφνα μία κανάτα νερό. 'Η
πρώτη του σκέψη ήτανε νά κα-
ταδιάζη τό θρασυ και άναίσθητο
δράγνό του, πού έκοβε τόσο δά-
ναυσα τά νήματα τών έρωτικών
του ρεμβασμών με τό μαχαίρι της
άγριοφωδάρας του. 'Υστερα όμως
σκέφθηκε, πώς, γιά νά ούρλιάζε
έτσι τό δράγανόν του, θά συνδαι-

κανονίζεις πιά τήν πορεία σου.
— Λέγε λοιπόν! έδρυχηθή ό
Καραπίπερος.
— Μάλιστα, είπε, με σιγουριά
τώρα, ό Φουσαράς. 'Εκλεψαν' τή
χήρα.

— 'Εχει καλώς. Μεριμνήσατε
διά τήν σύλληψιν τού δράστου,
μουρμούρισε θαρυστημένα ό Κα-
ραπίπερος.
Κι' έγύρισε τό κορμί του προς
τά πίσω γιά νά ξεπλώση και πάλι
στό πουπουλένιο στρώμα τών
ρεμβασμών του. 'Αξαφνα όμως,
σά νάφτασαν μόλις εκείνη τή στι-
γμή σ' αττία του τά λόγια τού
Φουσάρα, τινάχτηκε έπάνω σάν τί-
γρης και τόν άρπαξε απ' τό λαιμό.

— Τί είπες, μωρέ σκύλε; ούρ-
λιαζε.

— 'Εκλεψαν τή χήρα, καπετά-
νιε.

— Ποιά χήρα;
— Τήν 'Αλέξαινα.

— 'Ανών! Ποιάς κακούργος τήν
έκλεψε, μωρέ;

— Ό Μπαλαφούρας.

— Ό Καραπίπερος, κάθισε σιγά
— σιγά στήν άκρη τού κρεβα-
τιού, αφήνοντας νά τού ξεφύγ-
ει νας μὴ υπηρεσιακός στεναγμός:
«'Οχι!» Τόν ήξερε τόν Μπαλαφού-
ρα. 'Ητανε από τόν Πειραιά και
είχε έρθει τώρα τελευταία στο
χωριό γιά νά πουλήση τατασά-
ρες, καθρεφτάκια, χάντρες και
μυρουδικά διάφορα. 'Επειδή δ-

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΟΡΑΙΑΣ ΧΗΡΑΣ

Ιστορίες τού Χωριού: Σ. ΠΑΤΑΤΖΗ Είκοσι Μίνου Αρχειοθήκη

νε κάτι τό πολύ σοβαρό. Και ά-
ποφάσισε νά τού δώση μιά διατα-
γή πού νά είναι, ταυτοχρόνως, κα-
τασάδιαμα διότι μίλησε και έντο-
λή νά μιλήση:

— Σκαμός και λέγε, τού φώ-
ναζε άγρια.

Ο άτυχής Φουσαράς, τάχασε
γιά μιά στιγμή με τήν αντιφατι-
κή διαταγή τού προϊσταμένου του.
«Τί νά κάνω τώρα;», σκέφθηκε.
«Νά μιλήσω ή νά τό δουλώσω;»
Τό ένστικτό του όμως ως στρατι-
ωτικού, τόν βοήθησε νά βγῇ από
τό άδιέξοδο. Χαιρέτησε κανονικά,
έλαβε στάσιν προσοχής και είπε
ζωηρά:

— Μάλιστα, κυρ - νωματάρχα.

Με τό «μάλιστα», είσαι πάντο-
τε μέσα. 'Ο άνώτερος, τό παίρνει
όπως τού άρέσει και δρίσκεϊ τήν
ήσυχία σου. 'Ανάλογα με τή δια-
ταγή πού θά σου δώση ύστερα,

μας, όπως έλεγε, έπαιζε πρό έ-
τών σέντερ φόρ στήν 'Εθνική
μας ομάδα, είχε αναλάβει νά
προπονήση τόν «Όλυμπιακό»
Κοντοχωρίου, πού σέ δέκα πέν-
τε μέρες θά συναντιότανε με
τόν «Παναθηναϊκό» Σουριού, σ'
ένα δραματικό άγώνα ζωής ή θα-
νάτου. 'Επί πλέον θά προπονούσε
και τόν πεχλιόδη τού χωριού,
τόν τρομερό Βασιλόπουλο ή Κοκ-
καλοθραύστη, πού τόν έρχόμενο
μῆνα θά πάλευε με τόν επικίνδυνο
Σουριιώτη αντίπαλό του, Κώστα
Κωστόπουρο ή Στραγγαλιστή. Φαί-
νεται, όμως, ότι ό κακούργος και
γιγαντιαίος Μπαλαφούρας είχε έν-
τελώς παραμελήσει τήν προπόνη-
σή τού «Όλυμπιακού» και τού Κοκ-
καλοθραύστη και έπέδιδετο κρυφί-
ως και ύπουλως εις τήν προπόνη-
σιν μόνον τής χήρας 'Αλέξαινας!
Και τώρα, έσκαζε ή μπόμπα! 'Α-

παγωγή!

— Τήν έκλεψε έκουσίως, ρέ Φου-
σάρα; ψιθύρισε σέ λίγο ό Καρα-
πίπερος με συντριβή και σχεδόν
με παράπονο.

— 'Οχι έκουσίως, καπετάνιε.
Με τή θέλησή της, ή άφιλότιμη,
τού λέει ό Φουσαράς, πού μπερ-
δευε άνέκαθεν τό έκουσίως με τό
άκουσίως.

— Με τή θέλησή της, έ; Και
τώρα τί γίνεται, ρέ Φουσαρά;
Τό δράγανον παρεξήγησε τήν έ-
ρώτησιν τού προϊσταμένου του. Δί-
στασε λοιπόν λιγάκι και ύστερα,
σηκώνοντας τούς ώμους, είπε —
με τόν όφειλόμενο πάντοτε σεβα-
σμό:

— Τί θέλεις νά γίνεται καπε-
τάνιε μου; 'Θναι ξεπλωμένοι σέ
κανα γρασίδι.

— Ό Καραπίπερος κιτρίνισε. Οι
βολβοί τών ματιών του στριφογύ-
ρισαν κι' ολόκληρο τό κορμί του
τεντάθηκε, σά νά τόν έπιανε κείνη
τή στιγμή σεληνιασμός. 'Αξαφνα
όμως, χτύπησε με λύσσα τό πόδι
του στο πάτωμα και φώναζε σά
νάβινε διαταγή σ' ολόκληρο σύν-
ταγμα:

— 'Οπλα - μπαλάσκες και στή
γραμμή!

Η άστυνομική άρχή, με τήν ένί-
σχυσι της άγροτικής άσφαλεί-
ας και τής γραμματείας της κοι-
νότητας, ενεργήσασα κεραυνόβό-
λως, συνέλαβε κατά τά χαράμα-
τα τόν Μπαλαφούρα και τή χήρα
'Αλέξαινα, πίσω απ' τή μάντρα
τού νεκροταφείου.

— Ό Μπαλαφούρας, διατηρούσε,
δέβαια, άκόμα τή γιγαντιαία του
έμφανισι αλλά τή είχε ελαφρώς
χαμένα και τρέκλιζε, σά νά σηκώ-
θηκε μόλις εκείνη τή στιγμή από
μιά άρρώστεια βαρεία. 'Η χήρα
'Αλέξαινα αντίθετως, ήτανε πολύ
ζωηρή, έβριζε τήν άγροτική άσφα-

λεια και τήν κοινότητα και ρωτώ-
σε άδιόκοπα τό Φουσαρά γιατί
τήν έπιαναν. 'Εκείνος, όμως, δέν
άνοιγε τό στόμα του γιά νά τής
πῇ τίποτα. 'Η άνάκρισις ήτανε υ-
πή θέσις τού προϊσταμένου του,
πρός τόν όποιον είχε έντολή νά
όδηγήση τούς συλληφθέντας.

— Ό Καραπίπερος, όταν τήν είδε
έτσι άναμαλλιασμένη και κατακόκ-
κινη, σπάρταξε από τή ζήλεια. Στά-
θηκε μπροστά της άκίνητος και
με φωνή, πού έμοιαζε περισσό-
τερο με παράπονο, τής είπε:

— 'Ρατε είσαι λοιπόν, έ;
— Τί είσαι κυρ - άστυνόμος; ρώ-
τησε εκείνη με αθάδεια και σχε-
δόν θυμωμένα.

— Δέν όμολογεί;
— Τί νά όμολογήσω κυρ - άστυ-
νόμος; τού είπε ή χήρα άγριεύοντας
πιο πολύ.

— Ό Καραπίπερος άναστεύαζε —
υπηρεσιακώς — και στρέφοντας
τό βλέμμα του προς τά έξω τής
είπε τραγικά:
— Τόν προς Μπαλαφούρα έρω-
τά σου.

— Τί; 'Ερωτα; 'Εγώ; Ντροπή
κυρ - άστυνόμος. Άισχος! 'Επρεπε
νά σεβαστήτε, άν όχι τίποτ' άλλο,
τό πένθος μου τουλάχιστον. Με
τόν κύριο από δώ, τυχαίως άντα-
μώσαμε στο νεκροταφείο.

— Μάλιστα, έντελώς τυχαίως,
είπε κι' ό Μπαλαφούρας ξεψυχι-
σμένα. Δέν έχω τίποτα με τήν κυ-
ρία χήρα.

— 'Ορίστε! φώναζε ή χήρα. 'Ο-
ρίστε πού τ' όμολογεί κι' ό ίδιος.
— τί άλλες αποδείξεις θέλεις απ'
αυτό, κυρ - άστυνόμος;

— Ό Καραπίπερος, έξυσσε τό κε-
φάλι του με μιά άμνηστία σχεδόν
χαρούμενη και μουρμούρισε:

— Τώρα δέβαια... 'Αν ό κύριος
Μπαλαφούρας όμολογή ότι δέν
συνέβη τίποτα...

— Συνέχεια: στή σελίδα 60-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ, ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΝΗΣΙΩΤΗ

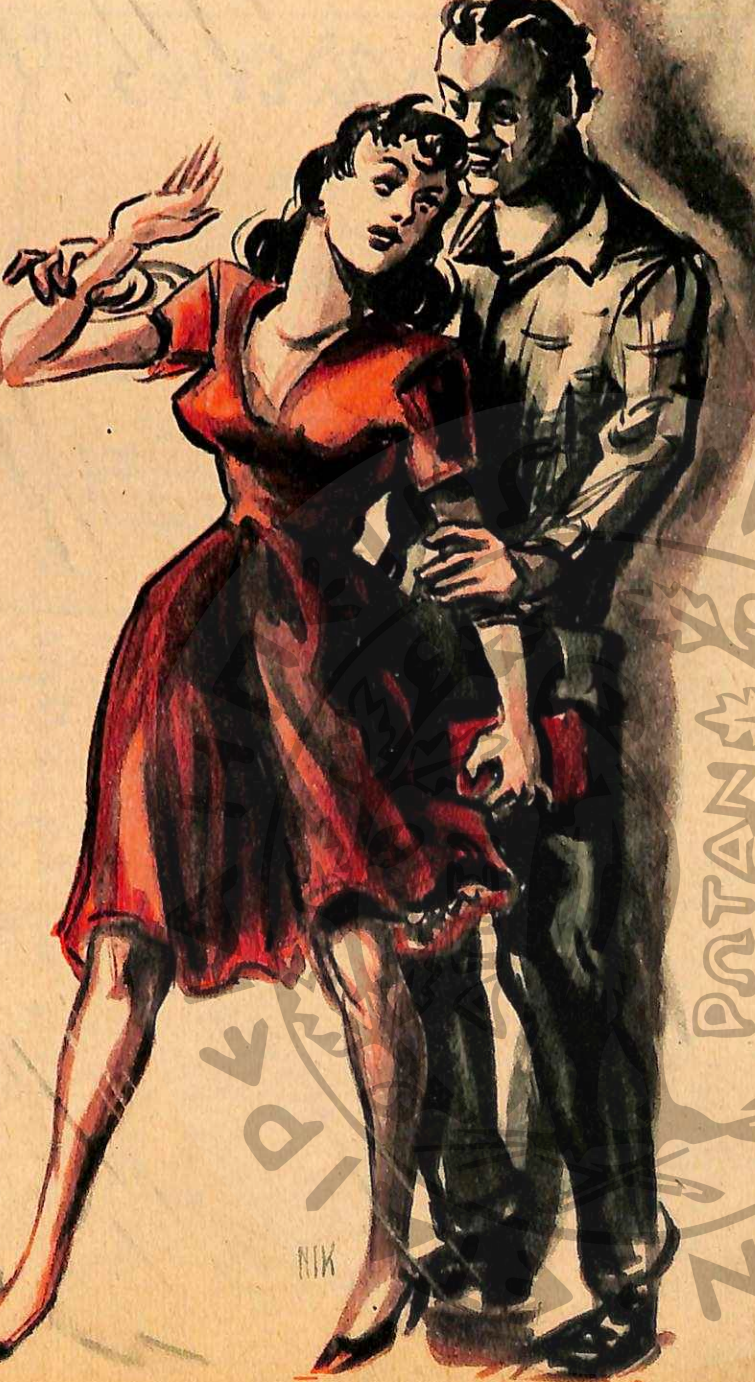
Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

ΕΙΧΑΝΕ συμφωνήσει νά συναν-
τηθούν και τήν άλλη μέρα,
στις πέντε, κάτω απ' τό ίδιο έ-
κείνο υπόστεγο. 'Η Μαρίνα ήγχε
στό ραντεβού από τις πέντε πα-
ρά τέταρτο. Είχε έναν άόριστο
φόβο, πώς ό άγνωστος άντρας,
πού δέ θέλησε νά τής πῇ ούτε τό
μικρό του όνομα, δέ θά έρχότανε.
Προσπαθούσε νά συνηθίση στήν ι-
δέα, πώς δέ θά τόν ξανάβλεπε
ποτέ πιά στή ζωή της. 'Αλλά δέν
τό κατώρθωνε.

— Ό άόριστος φόβος της γινό-

τανε σιγά-σιγά πεποίθησις, γιατί
ή ώρα ήτανε πέντε και τέταρτο
κι' αυτός δέν είχε φανῇ. 'Ωστό-
σο, περίμενε άκόμα πέντε λεπτά.
Κι' όταν πιά έτοιμαζότανε νά
φύγῃ, είδε νά σταματάῃ, δίπλα
στό πεζοδρόμιο, ένα μαύρο αύ-
τοκίνητο. Κάποιος έβγαλε τό χέ-
ρι του απ' τό κατεδασμένο τζά-
μι και τής έκανε νόημα νά πλη-
σιάσῃ: 'Ηταν εκείνος!

— 'Ηρθα, τής λέει, μονάχα γιά
νά σ' άποχαιρέτησω. Δουλεύω σέ
καράβι. Σαλπάρουμε άπόψε στις

έση.
— Πότε θά γυρίσης;
'Εκείνος, σήκωσε τούς ώμους,
χαμογλαστός.

— Όταν γυρίση τό καράβι,
άποκριθήκε.

Τήν άλλη στιγμή, τό ταξί είχε
φύγει...

Γιά κάμποσους μήνες, ή Μαρί-
να, έζησε με τήν άνάμνησί του
'Εκοψε όλες τις σχέσεις της, δέν
έβγαϊνε σχεδόν καθόλου έξω, δέν
ήθελε νά βλέπη κανένα.

— 'Αργότερα, όμως, άρχισε νά τό
παίρνη σιγά-σιγά απόφασι. 'Η
γαλήνη, ξαναγύριζε στήν ψυχή
της, με δῆμα άργό, αλλά σί-
γουρο. Με τόν καιρό, ή περιπέ-
τειά της, άρχισε νά χάνεται στήν
περιοχή τού όνείρου, νά μετε-
δευεται με τούς ήδονικούς έφιλά-
τες τών κορισιστικων χρόνων
της. 'Ο άντρας δέν τής φαινόταν
πιά σαχλοί και άσχημοι. Εύρι-
σκε, μάλιστα, ότι μερικοί απ'
αυτούς, πού τήν κυνηγούσαν, δέν
είχαν νά ζηλέψουν τίποτα από τόν
άγνωστο, πού είχε άναστατώσει
τή ζωή της. 'Αλλά, ή Μαρίνα, δέν
ήθελε νά μπλέξη πιά με όμοιο
άντρα, πού θά τής θυμίζε εκεί-
νον. Τις φοβότανε, τώρα, αυτές
τις τρικυμίες. Καί προτιμούσε
νά βρϊσκεται πάντοτε κοντά στον
'Αλέξανδρο.

Δέν ήταν όμορφος αυτός. Φο-
ρούσε γυαλιά και καμπούριαζε λι-
γάκι. Πίσω, όμως, απ' τούς φα-
κούς του, έλαμπαν δυό φωτεινά και
όλοκαθαρα μάτια, γεμάτα εύγέ-
νεια και καλωσύνη. Μιλούσε άρ-
γά - άργά, με μιά σιγουριά, πού
σου δημιουργούσε άμέσως ένα
αίσθημα έμπιστοσύνης. 'Ηταν
γιατρός και δούλευε σ' ένα νοσο-
κομείο. Είχε χαράξει τό όδρομο
του και πορευότανε πάνω σ' αυ-
τόν ήσυχά και σταθερά.

— 'Εκείνος, όμως, άρχισε νά τό
παίρνη σιγά-σιγά απόφασι. 'Η
γαλήνη, ξαναγύριζε στήν ψυχή
της, με δῆμα άργό, αλλά σί-
γουρο. Με τόν καιρό, ή περιπέ-
τειά της, άρχισε νά χάνεται στήν
περιοχή τού όνείρου, νά μετε-
δευεται με τούς ήδονικούς έφιλά-
τες τών κορισιστικων χρόνων
της. 'Ο άντρας δέν τής φαινόταν
πιά σαχλοί και άσχημοι. Εύρι-
σκε, μάλιστα, ότι μερικοί απ'
αυτούς, πού τήν κυνηγούσαν, δέν
είχαν νά ζηλέψουν τίποτα από τόν
άγνωστο, πού είχε άναστατώσει
τή ζωή της. 'Αλλά, ή Μαρίνα, δέν
ήθελε νά μπλέξη πιά με όμοιο
άντρα, πού θά τής θυμίζε εκεί-
νον. Τις φοβότανε, τώρα, αυτές
τις τρικυμίες. Καί προτιμούσε
νά βρϊσκεται πάντοτε κοντά στον
'Αλέξανδρο.

— Πές μου κάτι, 'Αλέξανδρε.
Σού πέρασε ποτέ απ' τό μυαλό
ή ιδέα, πές μπορεί και νάμαστε
έμεις οι δυό έρωτευμένοι;
'Εκείνος, δέν τής απάντησε ά-
μέσως. Σκέφτηκε, και τέλος είπε:
— Μου πέρασε πολλές φορές
από τό νοῦ ή ιδέα, πώς μπορεί
έμεις οι δυό νά ζήσουμε εύτυχι-
σμένοι.

— Δηλαδή; Τί θέλεις νά πῇ;
— Νομίζω, πώς είμαι σέ θέση
νά σε κάνω εύτυχισμένη, Μαρίνα.

— Και άν δέν είμαστε έρωτευ-
μένοι; Πώς μπορεί νά ζήση κα-
νείς δίχως έρωτα;
— 'Εξαρτάται από τό τί έν-
νοεί καθένας λέγοντας έρωτα.
— Άπλωσε τό χέρι του και, γιά
πρώτη φορά, τής χάιδεψε τά μα-
λιά.

— 'Ακουσε, Μαρίνα, τής είπε
τρυφερά, άν όνειρεύσαι μιά ζωή
γαλήνια και μιá εύτυχία επίσης
γαλήνια, πρέπει νά με παντρευ-
τή. 'Αν όνειρεύσαι μιá ζωή τρι-
κυμισμένη και μιá εύτυχία έπί-
σης τρικυμισμένη, δέν πρέπει νά
με παντρευτή. Ούτε μένα, ούτε
κανένα άλλον. Γιατί ό γάμος, εί-
ναι λιμάνι. Δέν είναι πέλαγος.

— 'Η Μαρίνα έγυρε τό κεφάλι της
πάνω στο στήθος του, έκλεισε τά
μάτια, και τού είπε σιγά:

— 'Εχεις δίκιο, 'Αλέξανδρε.

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑΝ ύστερ' από
μήνες. Στόν πρώτο κιάλας
χρόνο μετά τό γάμο τους, ήρθε
και τό παιδί, πού έκανε τήν έ-
κωσι τους άκόμα πιο άρμονική

καί πιό στέρεη.

Η Μαρίνα, αφωσιώθηκε όλοτε-
λα στο παιδί. Τό μικρό αυτό
πλάσμα, πού γλίστρει μέσα άπ'
τά σπλάγχνα της, έβγαλε τή ζωή
της σ' έναν καινούργιο δρόμο,
τής έδωσε έναν καινούργιο ρυθμό.
Καί ό γάμος έγινε, αλήθεια, γι'
αυτήν, ένα λιμάνι σίγουρο. Θά
περνούσε μέσα σ' αυτό τή ζωή
της καί δέ θά δοκίμαζε ποτέ νά
ξαναοιχτή σέ πέλαγος. Άλλά τό
πέλαγος πού φοβότανε, ήρθε τό
ίδιο καί τή βρήκε...

Ήταν, πάλι, ένα δράδυ φθινο-
πωρινό, τέσσαρα άκριβώς χρόνια
μετά τό γάμο της. Ο Άλέξαν-
δρος γύρισε στό σπίτι κάπως
άργά, φέρνοντας μαζί του έναν
παλιό φίλο καί συμμαθητή του,
πού τόν είχε συναντήσει, τυχαία
στό δρόμο.

— Ε, Μαρίνα! τής φώναζε
εὐθυμα, χτυπώντας έλαφρά τήν
πόρτα τής κρεββατοκάμαράς
τους. Μήπως κοιμάσαι;

— Όχι, Άλέξανδρε, τού είπε
έκείνη. Μή φωνάζεις, όμως, έτσι
γιατί κοιμάται τό παιδί. Τί
συμβαίνει;

— Σού κουβάλησα έναν παλιό-
φιλο άπόψε — δέν πιστεύω νά
μέ μαλλώσης;

— Θά σέ μαλλώσω, γιατί μου
φαίνεται, πώς έχεις πιή λιγάκι,
τού είπε ή Μαρίνα μέ ψευτική
αυστηρότητα.

— Ίδου ό θεις, Μαρίνα μου,
άποκρίθηκε γελώντας ό Άλέξαν-
δρος.

Κι' έδειξε κατά τό σαλόνι, ό-
που περίμενε ό φίλος του.

— Έλα νά σου τόν γνωρίσω,
πρόσθεσε. Πρώτα, όμως, θέλω νά
φτιαχτής λιγάκι, γιατί αυτό τό
τέρας ίσχυρίζεται, πώς είσαι ό
πασσάριος φάκια. Όλοι, λέει, ό
παντρεμένοι είναι ήλιοι καί ό-
λες ό παντρεμένες φώκιες.

Η Μαρίνα στάθηκε μπροστά
στόν καθρέφτη καί ταχτοποίη-
λίγο τά μαλλιά της. Για μία στι-
γμή, σκέφτηκε ν' αλλάξει όφρευσ'
καί νά περάσει λίγο ρουζ στό
χείλη της. Άμέσως, όμως, τό με-
τάνιωσε. Γιατί νά κάνη τώρα
τέτοιες φασαρίες; Τί τήν ένοιαζε
για τή γνώμη, πού θά σχημάτι-
ζε γι' αυτήν ό φίλος τού άν-
τρός της;

Μόλις, όμως, πέρασε τό κατώ-
φλι τού σαλονιού, πάγωσε στή
θέσι της καί δέν μπόρεσε νά κάνει
ούτε ένα όημα πιό πέρα. Τά γό-
νατά της λύγισαν καί ή καρδιά
της άρχισε νά χτυπάει τρελλά. Ο
φίλος τού Άλέξανδρου, ήταν έ-
κείνος, ό έραστής τής μιάς ή-
μέρας.

— Ίδου, ή φώκια μου. κύριε
θαλασσόλυκε, φώναξε ό Άλέξαν-
δρος μέ περηφάνεια.

Καί πιάνοντας τή Μαρίνα άπ'
τό χέρι, τήν έφερε μπροστά στό
φίλο του, πού είχε σηκωθεί όρθιος
καί τήν κύτταζε μέ άπεραντή έκ-
πληξι.

— Ε; έ; Έξακολουθείς νάχης
τήν ίδια γνώμη γιά τίς παντρε-
μένες; φώναξε πάλι ό Άλέξαν-
δρος.

Έκείνος, προσπάθησε νά χαμο-
γελήσει.

— Όλοι όι κανόνες έχουν τίς
έξαιρέσεις του, ψιθύρισε μέ άμη-
χανία.

— Άμα είναι έτσι, σέ συχω-
ράμε, είπε γελώντας ό Άλέξαν-
δρος. Σέ συχωράμε καί σου κά-
νουμε καί τό τραπέζι. — Ε, Μαρί-
να; Καί θά σέ κρατήσουμε, μά-
λιστα, νά κοιμηθής έδώ, γιά νά
μή σέρνεσαι, σέ παλιοξενοδο-
χεία.

Ο άγνωστος, κάρφωσε τά μά-
τια του επάνω της, όπως τότε,

καί ρώτησε:

— Είναι αλήθεια, πώς... πώς
μέ συχωράτε, κυρία μου;

Η Μαρίνα σήκωσε τό κεφάλι
της καί, γι' άπρώτη φορά, τόν
κύτταζε στά μάτια. Υπήρχε ά-
κόμα στό βλέμμα του ή δαιμονια-
κή έκείνη έλξη, πού τήν έκανε τό-
τε νά παραλύσει. Τό πρόσωπό του,
ήταν άναλλοίωτα ώραίο, καί μό-
νο κάτι άσπρες τριχές, πού ά-
σήμαναν τούς κροτάφους του, έ-
δειχναν πώς είχαν περάσει άπό
τότε χρόνια.

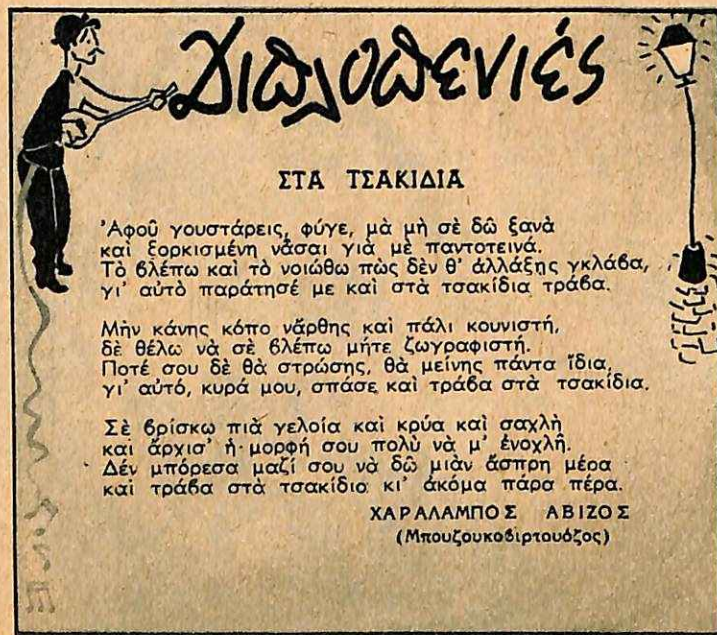
— Είναι, αλήθεια, πώς μέ συ-
χωράετε; ξαναρώτησε έκείνος.

— Ναι, ψιθύρισε ή Μαρίνα.
Σάς συχωρέσα.

— Σάς ευχαριστώ.

Στό τραπέζι, ό Άλέξανδρος
ήταν πολύ ευθυμος καί μιλούσε
άσταμάτητα. Θυμήθηκε τά παι-
δικά του χρόνια, καί διηγήθηκε
στή Μαρίνα μέ κάθε λεπτομέρεια
τή γνωριμία του μέ τόν ξένο, τή
φιλία τους καί, ύστερα, τό χωρι-
σμό τους.

— Θά χωρίζαμε κάποτε έπι-
σδήποτε, κατέληξε. Αύτός, είναι
θαλασσοπούλι κι' εγώ στεφανός.
Παιδί τής τρικυμίας ό ένας, γυι-
ός τής γαλήνης ό άλλος.

Άφοϋ γουστάρεις, φύγε, μ'ή σέ δώ ξανά
καί ξορκισμένη νάσαι γιά μέ παντοεινά.
Τό βλέπω καί τό νοιώθω πώς δέν θ' αλλάξεις γκλάδα,
γι' αυτό παράτησε με καί στά τσακίδια τράδα.

Μην κάνης κόπο νάρθης καί πάλι κουνιστή,
δέ θέλω νά σέ βλέπω ήττε ζωγραφιστή.
Ποτέ σου δέ θά στρώσης, θά μείνης πάντα ίδια,
γι' αυτό, κυρά μου, σπάσε καί τράδα στά τσακίδια.

Σέ βρίσκω πιά γελοία καί κρύα καί σαχλή
καί άρχισ' ή μορφή σου πολύ νά μ' ένοχλή.
Δέν μπόρεσα μαζί σου νά δώ μίαν άσπρη μέρα
καί τράδα στά τσακίδια κι' ακόμα πάρα πέρα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΒΙΖΟΣ
(Μπουζουκοδιστιτούζος)

Η Μαρίνα κούνησε τό κεφάλι
της. κυττάζοντας όλόισα, μπρο-
στά της.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ έκείνη, δέν μπόρε-
σε νά κλείση μάτι. Τό άγριο
πάθος, πού πίστευε πώς είχε νε-
κρωθή, θέριευε πάλι άκαταγύ-
νιστο. Στό μυαλό της, στρι-
φογύριζαν αδιάκοπα όι στιγμές,
πού είχε περάσει στήν άγκαλιά
του άγνωστού. Τά λόγια του, όι
κινήσεις, τά χάδια του, ή ανά-
σα του, όι άναμνήσεις, πού είχε
άπ' αυτόν, ξανάρχονταν όλα ά-
χαλίνωτα, σά νά τά είχε ζήσει
πριν άπό λίγες άρες. Τής φαι-
νότανε, πώς άκουγε τόν άγνωστο
νά τήν καλή ψιθυριάζα.

Τήν άλλη μέρα, ό Άλέξανδρος
έφυγε πρωί — πρωί γιά τό νοσο-
κομείο. Η Μαρίνα σηκώθηκε, έ-
πλυσε τήν κόρη της, τή χτένισε
καί τής φόρεσε ένα ζευγάρι και-
νούργια παπούτσια.

— Πρόσεχε, Άγγέλα μου, τής
είπε. Μην τρέχης στή σκάλα, γι-
ατί τά παπουτσάκια του γλιστρά-
νε καί θά πέσης.

Άπό τήν τραπέζαρία, τής ήρ-
θε ή μυρωδιά τσιγάρου. Ο ξέ-
νος ήταν εκεί. Στεκότανε στό πα-

ράθυρο καί κύτταζε τόν οϋρανό.
Σά νά ένοιωσε άπό ένστικτο τήν
παρουσία της, γύρισε άπότομα.
Μόλις τόν αντίκρυσε, ή Μαρίνα
τά έχασε. Δέν ήξερε τί νά τού πη.

— Κοιμηθήκατε καλά; τόν ρώ-
τησε.

— Σεις;

— Ω, εγώ... Έκανε ή Μαρί-
να, κοκκινίζοντας, κοιμήθηκα...
όπως πάντα.

Δέν τής άπάντησε άμέσως. Πέ-
ταξε τό τσιγάρο άπό τό παρά-
ρο κι' έπειτα, σκύδοντας γρήγο-
ρα πρὸς τό μέρος της, τήν έπια-
σε άπό τό μπράτσο.

— Όχι! είπε. Δέν κοιμήθηκες
όπως πάντα! Μή λές ψέματα.

Τό χέρι του, σά νάτανε άπό
καυτό μολύβι, μετέδωσε σ' όλό-
κληρο τό κορμί της τόν ίδιον έ-
κείνο πυρετό, πού τήν είχε μεθύ-
σει μέσα στό ταξί, τή βροχερή έ-
κείνη μέρα. Μισόκλεισε τά μάτια
καί, γιά μία στιγμή, νόμισε πώς
λιποθυμούσε. Όστόσο, βρήκε τή
δύναμι νά ψιθυρίσει:

— Άρσέ με!

Έκείνος, όμως, τήν έπιασε καί
άπό τό άλλο μπράτσο.

— Μαρίνα, είπε, γύρισε όλα
τά λιμάνια τής γής καί γνώρισα

γύρω στό λαιμό του. Άνασήκα-
σε τό πρόσωπό της καί, μέ τά
βλέφαρα κλεισμένα, έψαξε μέ δί-
ψα άγρια καί όρμητική, βρήκε
τά χείλη του.

Τήν ίδια στιγμή, άκούστηκε
σπαραχτική ή φωνή τής Άγγέλας.

— Υστερα, θάρεια σιωπή άπλώ-
θηκε. Η Μαρίνα τραθήχηκε. Τό
μυαλό της έαστέρωσε μέ μιάς.

— Η Άγγέλα! είπε. Κάτι έ-
παθε ή Άγγέλα...

Στάθηκε λίγο άσάλευτη καί
κύτταζε μέ άπορία τόν ξένο. πού
τήν κρατούσε ακόμα στήν άγκα-
λιά του. Φαινόταν σά νά προσπα-
θούσε νά θυμηθί ποιός ήταν αυ-
τός ό άνθρωπος. Κι' άξάφνα, ό-
ταν τό θυμήθηκε, τόν έσπρωξε μέ
μανία κι' ώρμησε έξω.

— Άγγέλα... Άγγέλα...

Τή βρήκε άναίσθητη, στό τε-
λευταίο σκαλί. Τήν πήρε, τρέμον-
τας στήν άγκαλιά της καί δίχως
νά κυττάξη πίσω της, πετάχτη-
κε στό δρόμο, μήκη στό πρώτο
ταξί, πού βρέθηκε μπροστά της...

ΠΙΝ φτάσουν στό νοσοκομείο,
τό παιδί είχε συνέλθει.

— Δέν είναι τίποτα, τής είπε
ό Άλέξανδρος, άπολύτως τίπο-
τα. Ένα έλαφρό στραμπούλημα,
μήν άνησυχής.

Η Μαρίνα έτρεμε ακόμα.

— Όπωςδήποτε, όμως, πρόσθε-
σε έκείνος, γιά νά μή σου μείνη
καμιά άμφιβολία, θά τής κάνου-
με καί μία άκτινογραφία. Άφη-
σέ μου τήν έδώ καί γύρισε έσύ
στό σπίτι νά περιποιηθής τό φί-
λο μου... Ξύπνησε;

— Ποιός; ρώτησε ή Μαρίνα
χαμένα.

— Ο φίλος μου, Μαρίνα! Ξέ-
χασες, παιδί μου, πώς έμεινε τή
νύχτα στό σπίτι;

— Α, ναι... Καλά λές, ψιθύ-
ρισε ή Μαρίνα.

Όταν γύρισε στό σπίτι, ό ξέ-
νος τήν περίμενε στό σαλόνι.

— Δέν πιστεύω νάτανε τίποτα
σοβαρό, τής είπε.

— Για τό παιδί, όχι, τού εί-
πε ή Μαρίνα. Για μένα, ναι...

Ήτανε πάρα πολύ σοβαρό.

— Τί θέλεις νά πής;

Η Μαρίνα, όμως, δέν τούδω-
σε άλλη έξήγηση. Στεκόταν δρ-
βια μπροστά του καί τόν κύττα-
ζε μέ προσοχή, ψάχνοντας νά βρή
τί είχε πάνω του αυτός ό άνθρω-
πος, πού πριν άπό λίγη, μόλις,
ώρα τήν άναστάτωνα μέ τό βλεψί-
μα του. Άλλά δέν εύρίσκε τί-
ποτα.

— Κάθισε κοντά μου, Μαρίνα,
τής είπε.

Έκείνη δίστασε μία στιγμή,
άλλά, ύστερα, κάθισε δίπλα του.

Όταν, όμως, άπλωσε τό χέρι
του γύρω άπ' τή μέση της, γύ-
ρισε καί τόν κύτταζε μέ τέτοια
παγερότητα, πού, μηχανικά, έκεί-
νος άποτραθήχηκε.

— Τί έπαθες, Μαρίνα; τή ρώ-
τησε.

— Εγώ; Τίποτα.

Ο ξένος σηκώθηκε άπότομα.
— Μαρίνα, άπόψε, στις δέκα,
φεύγω.

— Ναι, μάς τόπες, χθές θρά-
δυ. Υποθέτω, πώς θά κάνης κα-
λό ταξίδι, γιατί ό καιρός έάνοι-
ξε. Ήτανε μία μπόρα φθινοπωρι-
νή, πού πέρασε.

— Πέρασε; ψιθύρισε έκείνος.
Δέ θάρθης μαζί μου, Μαρίνα;

— Εγώ; Μαζί σου; είπε ή Μα-
ρίνα.

Κι' άξάφνα, άρχισε νά γελάει
πολύ δυνατά, σά νάτανε κάτι ά-
φάνταστο άστείο αυτό πού τής
έλεγε. Όταν έκείνος βγήκε άπό
τό σπίτι, τό γέλιο της άνηχού-
σε ακόμα, ευθυμο, χαρούμενο...

— Εγώ; Μαζί σου; είπε ή Μα-
ρίνα.

Κι' άξάφνα, άρχισε νά γελάει
πολύ δυνατά, σά νάτανε κάτι ά-
φάνταστο άστείο αυτό πού τής
έλεγε. Όταν έκείνος βγήκε άπό
τό σπίτι, τό γέλιο της άνηχού-
σε ακόμα, ευθυμο, χαρούμενο...

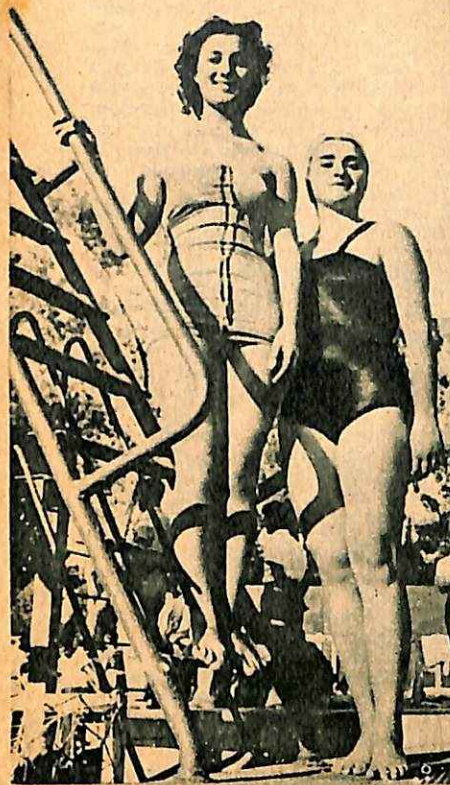
— Εγώ; Μαζί σου; είπε ή Μα-
ρίνα.

Κι' άξάφνα, άρχισε νά γελάει
πολύ δυνατά, σά νάτανε κάτι ά-
φάνταστο άστείο αυτό πού τής
έλεγε. Όταν έκείνος βγήκε άπό
τό σπίτι, τό γέλιο της άνηχού-
σε ακόμα, ευθυμο, χαρούμενο...

★★

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Νεράιδες

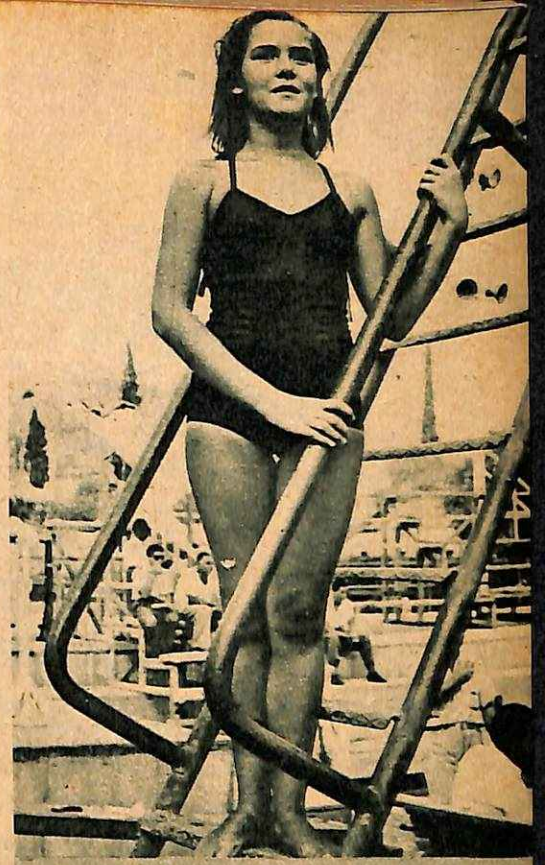

Δυό άστέρια τού ύγρου στίβου:
Η Νικολαΐδου (δεξιά) καί ή
Ρουμπέν, πρωταθλήτριες στό κρό-
ουλ καί Ικανώτατες κολυμβήτριες
στό ύπτιο καί τό πρόσθιο.

Όλο δροσιά καί χάρι, όι κοπελίτσες αυτές,
ποζάρουν στό φακό μετά τή νίκη τους, στό
άγώνισμα τής κολυμβητικής σκυταλοδρομίας.

Τό κολύμπι είναι τό σπόρ πού διαπλάσ-
σει τά ώραιότερα σώματα. ΟΙ χαριτω-
μένες κολυμβήτριες, Παπαγιαννοπούλου,
(άριστερά) καί Κυριακίδου, γεμάτες ύ-
γεία καί όμορφιά.

Η νεαρή Πατρινοπούλα, πρωτοκλυμβήτρια
Μακρυγιάννη, πού έχει άναδειχθή επανειλημέ-
νως νικήτρια στήν κατηγορία τών καραϊδών.

Επάνω: Έσπερινοί κολυμβητικοί άγώνες: όι
δυό νεαρές κολυμβήτριες, ή Μακρυγιάννη καί
ή Δημητρίου, ύστερα άπ' τή νίκη τους. Κά-
τω: Η πρωταθλήτρια τού κρόουλ, Ρουμπέν.

Η στιγμή τής έκκινήσεως. Τά σώματα, άφοϋ
συσπειρώθηκαν, τινάζονται πρὸς τό ύγρο στοι-
χείο, στό όποίο θά συναγωνισθούν.

ΣΤΕΚΟΜΟΥΝΑ στο υπόστεγο του τελωνείου, απέναντι στην αποβάθρα, την ώρα που πλεύριζε το πλοίο. Το πλοίο είχε πολύτιμο φορτίο: Την κ. Ντόναλτσον. Είχα κιόλας συνεννοηθεί με τους υπαλλήλους του τελωνείου να καθυστερήσουν κάπως την κ. Ντόναλτσον και να ψάξουν επίμονα τις αποσκευές της. Η συνεννόησις μου στοίχισε εκατό χιλιάδες λιρέτες.

Σε λίγο, άκουμπισμένος σ' ένα στύλο, παρακολουθούσα το θύμα μου. Ήταν πενηντάρα, χοντρή, φλύαρη και κάπως ανόητη. Έκείνη τη στιγμή ήταν πολύ θυμωμένη.

— Μά σάς λέω, πώς δεν έχω λαθρεμπόριο στις αποσκευές μου! Έλεγε στον άτακτο τελωνειακό υπάλληλο. Άνακα, τώσατε δυο φορές τα ρούχα μου με τα δρωμόκερά σας. Έμμη, μίλησε σ' αυτόν τον άνθρωπο, δεν καταλαβαίνει λέξι έγγλέζικα.

— Τά Ιταλικά μου είναι χειρότερα απ' τα έγγλέζικά του, είπε μία κοπέλλα δίπλα της.

Είχε χρυσόδαθα μαλλιά και μάτια, που ταίριαζαν με το σμαράγδι των όνείρων μου, και ήταν συνεσταλμένη και δειλή. Μάντεψα, πώς θαταν έμμισθη συνοδός της Ντόναλτσον.

Πλησίασα και ρώτησα τί συνέβαινε. Τό πρόσωπο της κ. Ντόναλτσον φωτίστηκε.

— Δόξα νάχη ο Θεός, ένας Άμερικανός! φώναξε. Δεν ξέρω γιατί αυτός ο ήλιος αναστατώνει τα ρούχα μου. Θαρρείς και είμαι λαθρέμπορος. Ήρθα πολλές φορές στη Νεάπολι, αλλά ποτέ δε μου συνέβη τέτοιο πράμα. Θα παραπονεθώ στον Άμερικανό πρόξενο. Μπορείτε να του πείτε κάτι... δηλαδή, έννοώ, αν ξέρετε Ιταλικά;

Ο υπάλληλος κάτι μουρμούρισε για τους κανονισμούς. Τού είπα, ότι έγγυώμαι εγώ για την κυρία και τού έδωσα την κάρτα μου. Μόλις την κτύταξε, έκαμε μία υπόκλιση:

— Λυπούμαι πολύ, που ένωχλήσαμε την κυρία! Μπορεί να περάσει.

Μόλις κλείστηκαν οι βαλίτσες, προσφέρθηκα να πάω τις κυρίες στο ξενοδοχείο με το αυτοκίνητό μου.

— Ω! Δε θάθελα να σάς ένοχλήσω, είπε η κυρία Ντόναλτσον.

— Μά δεν είναι ένοχλησις. Άλλωστε, είμαστε συμπατριώτες.

— Σας ευχαριστώ πολύ.

— Η ευχαριστίσις είναι δική μου. Ο νομάζομαι Λάιμ. Χάρρη Λάιμ.

Επακολούθησε θερμή χειραψία.

— Είμαι η κ. Φρειδερίκη Ντόναλτσον και είμαι πολύ τυχερή που σάς συνάντησα.

Ήμουνα ένθουσιασμένος. Η όμορφή στολίζει το αυτοκίνητό μου καθώς πηγαίναμε στο ξενοδοχείο. Η όμορφή του σμαραγδιού της κ. Ντόναλτσον και η όμορφή της Έμμη Κόλλινς. Σωστά το είχα καταλάβει, πώς ήταν η έναντι άμοιβής συνοδός της κυρίας Ντόναλτσον. Και ήμουνα σίγουρος πώς της άρεσα.

— Θάθελα να σάς ξεπληρώσω την καλωσύνη σας, είπε η κ. Ντόναλτσον.

— Ίσως μπορείτε να κάνετε κάτι για μένα... αποκρίθηκα.

— Θαυμάσια. Πήτε μου τί θέλετε.

— Να σάς πώ, πρέπει ν' αγοράσω ένα δώρο για τα γενέθλια της αδελφής μου, και δεν πολυκαταλαβαίνω από κοσμήματα. Θα μπορούσε μία απ' τις δυο σας να ρθή μαζί μου και να με βοηθήσει να το ψωνίσω;

— Βεβαίωτατα, φώναξε η κ. Ντόναλτσον. Η Έμμη κάνει όλα μου τα ψώνια και είμαι σίγουρη ότι ευχαρίστως θα σάς βοηθούσε.

Γύρισα προς την Έμμη.

— Ευχαριστώ πολύ, είπα, και σάς καλώ και...

...δύο απόψε να φάμε μαζί.

Υπήρχε, μία φορά, ένα θαυμάσιο και πελώριο σμαράγδι, που κύρταζε τον κόσμο απ' το χοντρολαίμο της κυρίας Ντόναλτσον, καθώς αυτή κυκλοφορούσε σ' αχρηστή πάτια στους διεθνείς κοσμικούς κύκλους. Κι' εγώ, φλεγόμενα απ' την επιθυμία ν' αποκτήσω αυτό το σμαράγδι. Η σκηνή είναι στη Νεάπολι, το 1947...

Η χοντρή εκατομμυριούχος δέχτηκε με μεγάλη προθυμία.

ΑΦΗΣΑΜΕ στο ξενοδοχείο την κ. Ντόναλτσον και πήγαμε, η Έμμη κι' εγώ, να ψωνίσουμε στο Κόρσο Βιττόριο Εμμανουέλε.

Καθώς περπατούσαμε, κυττάζοντας τις

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

βιτρίνες, μου είπε:

— Η ζωή είναι πολύ παράξενη...

— Γιατί; ρώτησα.

— Νά, πριν από μισή ώρα, ήμασταν δλότελα άγνωστοι και τώρα περπατούμε μαζί, σ' α να γνωρίζομαστε από πολλόν καιρό. Έχετε το ταλέντο να κερδίζετε άμέσως την έμπιστοσύνη...

— Εγώ, της είπα, ότι όταν δυο άνθρωποι άρέσουν ο ένας στον άλλον, δε χρειάζεται πολλός καιρός για να το εκδηλώσουν.

— Ά, να ένα κοσμματοπωλείο! είπε εκείνη, αλλάζοντας θέμα.

Κυττάξαμε τις βιτρίνα και της έδειξα μία καρφίτσα που μου άρεσε.

— Με συγχωρείτε. Σας άκουσα να μιλάτε άγγλικά, είπε μία φωνή πίσω απ' τον ώμο μου.

Γύρισα και είδα ένα μικρόσωμο μελοχροινό άνθρωπο, που δε μου άρεσε διόλου.

— Θέλω να πάω στην όδο Σαλβατόρ Ρόσσα, μπορείτε να με οδηγήσετε; συνέχισε άταραχος.

Τού έδωσα σύντομα την πληροφορία, αλλά εκείνος δεν έννοούσε να φύγη.

— Σας είμαι πολύ ευγνώμων, είπε. Θέλετε ένα τσιγάρο;

— Όχι, ευχαριστώ.

— Μήπως έχετε ένα σπρίτο;

— Όχι, δεν έχω.

— Έχω εγώ, είπε η Έμμη.

— Κυρία μου, είσατε ευγενεστάτη.

Όταν άναψε το τσιγάρο του, έκαμε μία υπόκλιση κι' έβγαλε το καπέλλο του.

— Καλημέρα σας. Ίσως ξανασυναντηθούμε.

Ξαναγυρίσαμε προς τις βιτρίνα, σιωπηλοί. Άλλά εγώ δε σκεφτόμουνα πιά τα κοσμήματα. Σκεφτόμουνα το Ρούμπιο — έτσι τον έλεγαν τον τύπο. Πριν από λίγο καιρό, είχα την άνοησία, να του αναφέρω

το σχέδιό μου για το σμαράγδι της κ. Ντόναλτσον. Και μάλιστα τού πρόσφερα μερίδιο, για να αναλάβη αυτός να εδιδάσθω το κόσμημα, γιατί αυτό ήταν το έπαγγελμά του. Έπειτα, όμως, άλλαξα γνώμη κι' αποφάσισα να κάνω τη δουλειά μόνος μου, για να κερδίσω περισσότερα. Έτσι, ο Ρούμπιο, έγινε έχθρός μου και με άπειλούσε. Δε φοβόμουνα τις άπειλές του, αλλά η παρουσία του μπορούσε να χαλάσει τη δουλειά.

— Τον έχετε ξαναδεί; ρώτησε η Έμμη, διακόπτοντας τους συλλογισμούς μου.

— Γιατί τ' ρωτάτε αυτό;

— Γιατί φαίνονταν να σάς γνωρίζει.

— Εγώ δε θέλω να τον ξέρω.

— Νομίζω, πώς δεν τού δώσατε σωστές πληροφορίες. Άν ακολουθήσει τις οδηγίες σας θα βρεθή στη θάλασσα.

— Καλύτερα να πέση να πνιγί, είπα γελώντας. Πάμε να πάρουμε την καρφίτσα.

Άγόρασα την καρφίτσα, πενήντα χιλιάδες λιρέτες, και ξαναπήραμε το δρόμο για το ξενοδοχείο. Η Έμμη ήταν σκεπτική και δε μιλούσε. Της έπιασα το χέρι, δίχως ν' αντιδράση διόλου. Φαίνεται, πώς ο Ρούμπιο της είχε προσεγγίσει μεγάλη έντυψση. Έπρεπε να κάνω τη δουλειά μου το γρηγορότερο. Άν δεν έβασα στο χέρι το σμαράγδι εκείνο το βράδυ, ήταν πολύ άμφιβολο, αν θα μου παρουσιαζόταν άλλη φορά, τέτοια ευκαιρία.

Όστόσο δεν άνησυχούσα για το Ρούμπιο. Τό περίεργο ήταν, πώς με άνησυχούσε η Έμμη. Μού άρεσε εξαιρετικά, και αυτό ήταν κακό και αντίθετο με τις άρχες μου.

ΤΟ ΒΡΑΔΥ πήγαμε σ' ένα απ' τα καλύτερα εστιατόρια, όπου παράγγειλα ένα θαυμάσιο γεύμα και άφθονη σαμπάνια. Η κ. Ντόναλτσον ήταν ένθουσιασμένη. Για μεγαλύτερη σιγουριά, ανακάτεψα τη σαμπάνια της, τάχα για να κάνει άφρο, μ' ένα καλαμάκι, που την άκρη του την είχα βουτήξει σε ναρκωτικό. Ξαναγέμισα τα ποτήρια και ήπια στην υγεία των κυριών.

— Στην υγεία σας κ. Λάιμ! Είσατε θαυμάσιος άνθρωπος! είπε η κ. Ντόναλτσον.

Με αυθόρμητη οικειότητα, της χάιδεψα μία-δυο φορές το λαιμό, για να συνηθίσω στο άγγιγμα των χειρών μου. Καθώς πίναμε, μελέτησα τó φερμουάρ τού κολλιέ της. Ήταν άπλουστατο. Γύριζε ένα μικροκρίκο και έλευθερώνεσ άμέσως τη σούστα.

Φώναζε τούς μουσικούς στο τραπέζι για να παίξουν ναπολιτάνικα τραγούδια, που άρεσαν στην κ. Ντόναλτσον. Τα πράγματα πήγαιναν περίφημα. Είχα έμπνεύσει άπόλυτη έμπιστοσύνη. Η Έμμη μού έπιασε το χέρι, την ώρα που έπαιζε ή μουσική.

Όταν τέλειωσαν τα τραγούδια, είπα ξαφνικά:

— Έχω μία λαμπρή ιδέα. Θέλετε να πάμε με αυτοκίνητο στην Πομπηία;

— Τέτοια ώρα; είπε η κ. Ντόναλτσον.

— Είναι μόλις δέκα. Έχουμε πανσέληνο και θα είναι θαύμα.

— Εγώ, ευχαρίστως πηγαίνω, αν θέλη η κ. Ντόναλτσον, ψιθύρισε η Έμμη.

— Λοιπόν, να πάμε, είπε η κ. Ντόναλτσον.

Καθώς βγαίναμε απ' το εστιατόριο, περάσαμε μπροστά από ένα τραπέζι, όπου καθόταν μόνος ο Ρούμπιο. Σηκώθηκε και μάς κάλεσε να πιούμε μαζί του ένα μπουγάλι κρασί. Έγώ, άρνήθηκα, κάπως άπότομα.

— Με προσβάλλετε, κύριε, είπε.

— Λυπούμαι πολύ.

— Κι' εγώ τ' ίδιο. Άλλά ξέρω, πώς θα ξανασυναντηθούμε και ίσως την έπομένη φορά να έχετε περισσότερο καιρό.

Όταν άπομακρυνθήκαμε, η κ. Ντόναλτσον, παρατήρησε, πώς ήταν πολύ πα-

ράξενος άνθρωπος.

— Είσατε σίγουρος, πώς δεν τον γνωρίζετε; ρώτησε η Έμμη.

— Τώρα τον θυμάμαι, είπα. Λέγεται Άλφόνσος Ρούμπιο και λυπούμαι σ' αλήθεια, που δεν έπεσε στη θάλασσα να πνιγί.

Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ως την Πομπηία ήταν λιγώτερο από μισή ώρα. Τό φεγγάρι έλαμπε και φωτίζε την αρχαία πόλι. Ήταν μαγεία.

Άφού περπατήσαμε μερικά λεπτά, η κ. Ντόναλτσον είπε, πώς ήθελε να καθίσω. Φαίνονταν κουρασμένη και νυσταγμένη. Μόλις καθίσε στο μαρμάρινο σκαλοπάτι, όπου την ώδηγησα, άκούμπησε τó κεφάλι της πάνω στον ώμο μου.

— Είσατε θαυμάσιος, κ. Λάιμ, είπε.

— Έμμη, αν μπής στην αυλή, που είναι δεξιά, θα δής μερικά περίφημα άνάγλυφα που διατηρούνται θαυμάσια, είπα εγώ.

Η νέα πήρε τó ηλεκτρικό μου φανάρι και έφυγε.

Η κ. Ντόναλτσον κοιμόταν γαλήνια. Άκούμπησα τά δάχτυλά μου στο λαιμό της για να έλέγξω τις αντίδράσεις της. Καμιά αντίδρασις. Άνοιξα γρήγορα τó φερμουάρ και έαλαβόρωσα τó λαιμό της απ' τó σμαράγδι. Και τώρα ήμουνα έτοιμος να φύγω.

Άλλά άκουσα ένα κρότο, που με πάγωσε. Ήταν θήματα - θήματα που δεν έρχονταν από τó μέρος της αυλής, όπου είχε πάει η Έμμη.

Είδα μία άπειλητική σκιά να προβάλλη. Ήταν ο Ρούμπιο. Τό χέρι του ήταν ώπλισμένο μ' ένα πελώριο περίστροφο.

— Γρήγορα, τó σμαράγδι, μού είπε ψιθύριστα.

Συνήθως δεν είμαι παράτολμος, αλλά αυτή τη φορά έκανα κάτι πολύ παράτολμο. Όρμησα πάνω του. Πυροβόλησε, και ή σφαίρα τρύπησε τó σακκάκι μου και μού έξυσε τó δέρμα.

Τον άρπαξα και πέσαμε στο λιθόστρωτο τού αρχαίου δρόμου. Μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα, κατάλαβα, πώς ο Ιταλός, αν και μικρόσωμος, ήταν σέ πολύ καλύτερη φόρμα από μένα. Μού κατάφερε ένα γερό κτύπημα στο κεφάλι με τó περίστροφο και τότε παράτησα τόν άγώνα. Για μία στιγμή, έμεινα άκίνητος και συλλογίζομουν, πώς αυτή ήταν μία πολύ κακή στιγμή της ζωής μου.

Μού ζήτησε τó σμαράγδι και τού τó δωσα.

— Ευχαριστώ, γρύλλισε. Και τώρα, θα πληρώσεις και για δλη αυτή τη φασαρία, που μού δημιούργησες.

Έγώ έκλεισα τά μάτια μου, αλλά ο πυροβολισμός δε ρίχτηκε.

— Πέταξε τó όπλο, γιατί θα πυροβολήσω! είπε μία άλλη φωνή.

Ήταν ένας απ' τούς φύλακες της Πομπηίας.

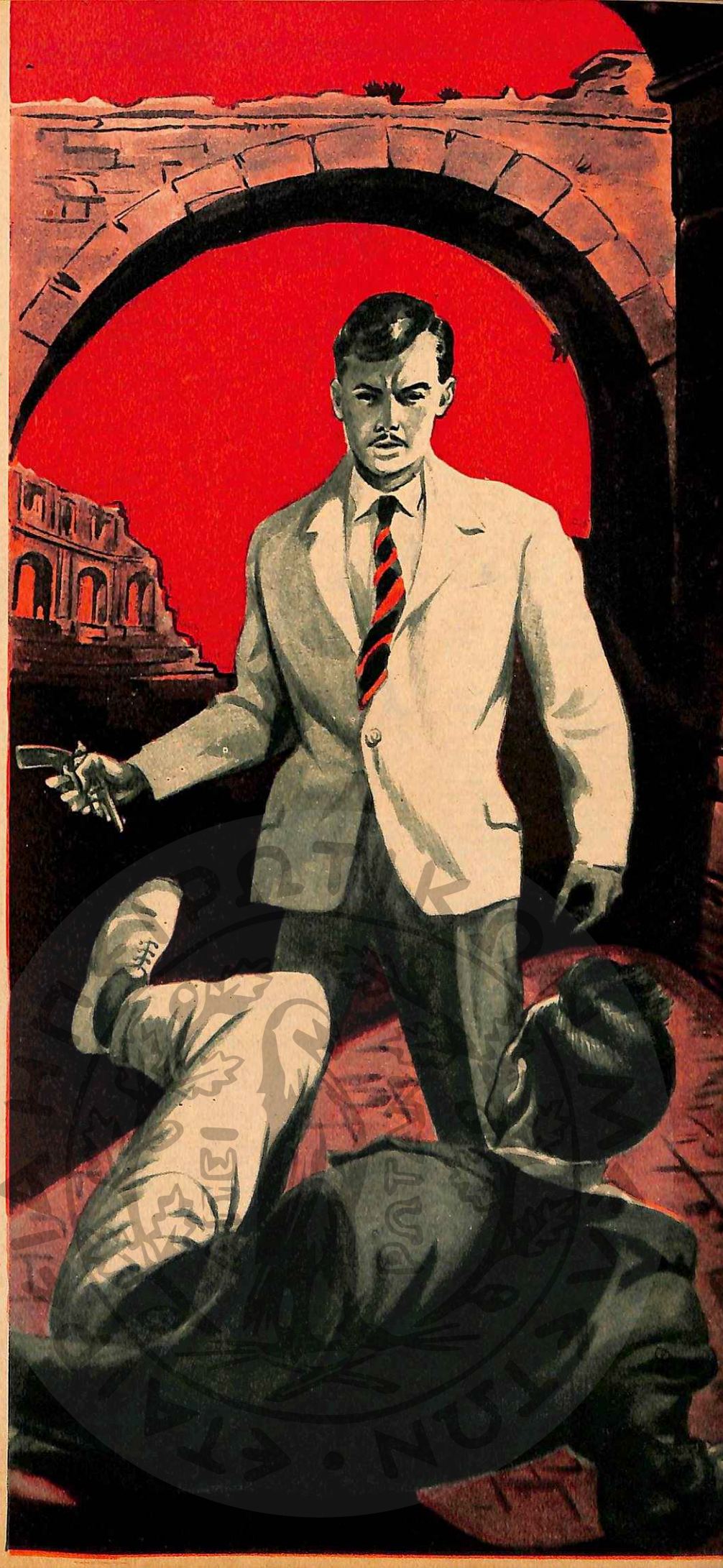
Ο Ρούμπιο, δίστασε, αλλά, όταν είδε κι' άλλους ένσπλους φύλακες να καταφθάνουν, πέταξε τó περίστροφο. Έτσι, πιάστηκε έπ' αυτοφώρω, έχοντας στην τσέπη του τó σμαράγδι.

Έπειδή έχω πολύ χιούμορ, έβαλα τά γέλια, καθώς ήμουνα ξαπλωμένος σ' α μάρμαρα.

ΒΕΒΑΙΑ, έγινα ο ήρωας της βραδιάς. Η κ. Ντόναλτσον δεν άμφέβαλε ούτε στιγμή, ότι είχα ριφοκινδυνεύσει τη ζωή μου για να σώσω τó σμαράγδι της. Θέλησε, μάλιστα, να μού δώση ένα μικρό δάρο ως άποζημίωσι για την τρύπα που έκανε ή σφαίρα στο κοστούμι μου. Στην αρχή, άρνήθηκα. Εκείνη έπέμενε, και σ' τó τέλος δέχτηκε. Χίλια δολάρια, που τά τσέπωσα με τρόπο, για να μη με δή η Έμμη...

Όταν γυρίσαμε στο ξενοδοχείο, η κ. Ντόναλτσον, πήγε άμέσως να κοιμηθή. Παρακάλεσα την Έμμη να μού κρατήσει λι-

— Και τώρα, θα πληρώσης και για δλη τη φασαρία, που μού δημιούργησες! είπε ο Ρούμπιο.

Η ΠΑΤΑΤΑ

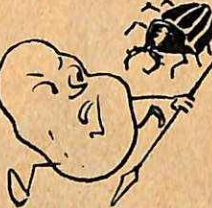
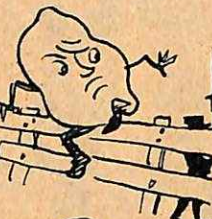
Με γνωρίζετε, ασφαλώς, αλλά δε με έκτιμάτε όσο πρέπει. Είμαι η πατάτα. Κατάγομαι απ' την παλιά και πολυμελή οικογένεια των Στυριανών, πολλά μέλη της οποίας, όπως η τομάτα, η μελιτζάνα και το κόκκινο πιπέρι, έχουν προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα. Δυστυχώς, άλλοι συγγενείς μου πήραν το στραβά δρόμο, και συγκαταλέγονται μεταξύ των έχθρων του ανθρώπου, όπως η μανθράδα, που απ' τον Μεσαίωνα ασχολείται με τη Μαύρη Μαγεία, και ο στρύχνος, που σπάζει φαρμάκι, τη στρυχνίνη.

Κατάγομαι από την Αμερική. Είμαι, μάλιστα, ένα απ' τα πρώτα δώρα της ηπειρου αυτής προς τους Ευρωπαίους. Ήρθε στα 1550 στην Ισπανία και στα 1565 στην Αγγλία, όπου με εισήγαγεν ο Χάκινς. Παρ' όλο που ερχόμουν με καλούς σκοπούς, οι Ευρωπαίοι δε δέχονταν με προθυμία τα αγαθά του πρώτου αυτού φυσικού σχεδίου Μάρσαλ, κι έτσι πέρασαν αιώνες ως που εγώ, ο εξαδέλφος μου ο καπνός, και η αδελφή μου, η τομάτα, να αποκτήσουμε δικαιώματα ιθαγενείας στη νέα μας πατρίδα.

Τη μεγαλύτερη αντίδραση έναντιον του πρώτου αυτού «Σχεδίου Μάρσαλ», την επέδειξαν — ποιος άλλος; — οι Ρώσοι, που δε με δέχτηκαν παρά στα 1844.

Στην Ελλάδα μ' έφερε ο Καποδίστριας, ο οποίος, για να καταβάλει την αντίδραση των Έλλήνων, που δεν έννοουσάν να με δοκιμάσουν, κατέφυγε σ' ένα ψυχολογικό εκόλπο». Ξεφόρτωσε στο Ναύπιο μερικά σακιά από πατάτες και έβαλε ενόπλους να τις φρουρούν, αφού τους διέταξε, όμως, να κάνουν τα στραβά μάτια σε περιπτώσεις απόπειρας κλοπής. Ή φρούρηση αυτή έβαλε σε πειρασμό τούς Ρωμιούς, κι' έτσι μπήκα στην Ελλάδα παρανόμως.

Κι' όμως, είχαν άδικο οι Έλληνες, που δεν ήθελαν αρχικά να με δεχθούν. Γιατί είμαι ένα από τα

ωφελιμώτερα γεωργικά προϊόντα. Δεν προβάλλω καμιά αξίωση σχεδόν ούτε στο χόμα όπου φύμαι ούτε στο κλίμα. Ευδοκίμω και στους πάγους της Σουηδίας και στα άμυδα έδαφη της Ολλανδίας και στα κατσάβραχα των Μεσογειακών χωρών. Είμαι σε πολλές χώρες ή φημιώτερη τροφή, κι' έχω σώσει πολλούς λαούς, τους Ιρλανδούς π.χ. από το χρόνιο υποσιτισμό που τους έμιάστιζε άλλοτε.

Δίκαια με έχουν επωνομάσει «Το ψωμί του λαούτζίκου». «Όσο υπάρχει πατάτα οι λαοί δεν πεινάν», λένε οι Βέλγοι. Κι' ο μεγάλος Ολλανδός ζωγράφος Βαν Γκόγκ, μου έχει αφιερώσει πολλούς πίνακες τους, μεταξύ των οποίων είναι και οι «Πατατοφάγοι».

Χιλιάδες είναι οι τρόποι της παρασκευής μου. Είμαι ή θρεπτικώτερη απ' τις φθηνές τροφές. Περιέχω 92 τοις εκατόν υδατάνθρακες, που αφομοιώνονται έντελώς από τον οργανισμό. Περιέχω πολυτιμους βιταμίνες. Γι' αυτό πρέπει να με τρώτε ενυμένως, δηλαδή χωρίς να κόψετε βαθειά τη φλούδα. Συγχρόνως περιέχω λίπη και πρωτεΐνες, και μπορώ, εν μέρει να αντικαταστήσω ακόμη και τις ζωικές τροφές, ιδίως όταν με τηγανίσουν με δούτυρο...

Όταν πρωτοήλθα στην Εύρωπη, οι παλαιοί μου έχθροι δε με ακολουθούσαν στη νέα μου πατρίδα. Κι' έτσι, δεν είχα εδώ άλλον έχθρο, από τον άνθρωπο, που δεν ήξερε τον χαρακτήρα μου, και, αποθηκευόντας με σε υγρά μέρη, με έκανε να πασινίζω από το κακό μου και να σχηματίζω τη δηλητηριώδη «εσολανίνη» για να εκδικηθώ. Τελευταία, όμως, ο χειρότερος απ' τους έχθρους μου, ο κάνθαρος ο «δουροφόρος», με ανέκαλυψε στην Εύρωπη, όπου ήρθε... αεροπορικώς κατά τη διάρκεια του πολέμου και με κυνηγάει, όπου με βρή. Εύτυχώς, που μαζί με το «δουροφόρο», ήρθε απ' την παλαιά μου πατρίδα και το D.D.T., αλλιώς θα πήγαινα ίσως χαμένη...

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

γη ώρα συντροφιά και της πρότεινα να φάμε μαζί, την άλλη μέρα, το μεσημέρι.

— Όχι, Χάρρυ.

— Γιατί;

— Δεν είδα τα ανάγλυφα, που μ' έστειλες να δώ, είπε.

— Εγώ, έμεινα με ανοιχτό το στόμα. Έκείνη χαμογέλασε μελαγχολικά και εξοκολούθησε:

— Όχι, δεν μπόρεσα να τα βρω και γύρισα. Σε είδα να παίρνεις το κολλιέ...

— Ακολούθησε δυσάρεστη σιωπή.

— Καί, όμως, είχες άρχισει, να μου άρεσες πάρα πολύ, Χάρρυ, είπε λυπημένα.

— Δε θέλεις ποτέ να με ξαναδής; ρώτησα.

— Δε θα μάς ωφέληση σε τίποτε.

— Έβγαλα κάτι απ' την τσέπη μου.

— Σε παρακαλώ, να πάρης, τουλάχιστον, αυτή την καρφίτσα.

— Καί ή αδελφή σου;

— Έχω δέκα χρόνια να δώ την αδελφή μου, είπα γελώντας. Πάρτην.

— Εκείνη δίσταζε.

— Σε παρακαλώ πολύ, εξακολούθησα. Αυτή είναι μια απ' τις λίγες καλές πράξεις που έχω κάνει στη ζωή μου. Αν δεν την πάρης, θα την πετάξω.

— Απλώσε το χέρι.

— Εύχαριστώ, Χάρρυ. Καληνύχτα και αντίο.

Καθώς γύριζα στο ξενοδοχείο μου, έκανα τον απολογισμό. Μου είχε στοιχίσει κάπου τριακόσια δολλάρια να δωροδοκήσω τον υπάλληλο του τελωνείου, να πληρώσω το γεύμα και ν' αγοράσω την καρφίτσα. Χάρης, όμως, στο μικρό δώρο της κ. Ντόναλντσον, μου έμεναν ως έφτακόσια δολλάρια κέρδος. Βέβαια, είχα χάσει το ωραίο πράσινο σμαράγδι και τα ωραία πράσινα μάτια της Έμμου.

Για το σμαράγδι δε μ' ένοιαζε και πολύ. Αλλά ή Έμμου!... Δε θαρμύσαι! Καλύτερα που είχαν έρθει, έτσι τα πράγματα. Ήταν επικίνδυνη ή δεσποινίς Έμμου. Λίγο ακόμα, και θα μου χαλούσε το μεγάλο ρομάντζο της ζωής μου: Τη γάμη μου για το Χάρρυ Λάιμ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

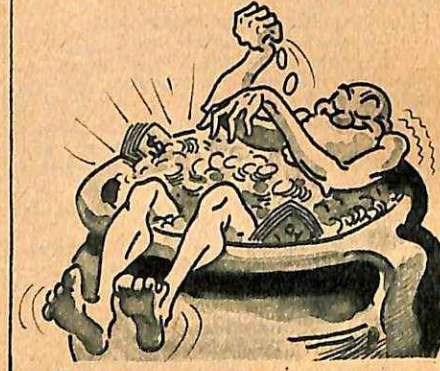
ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΓΓΕΡΗ

«Ο Χάρρυ Λάιμ θα βρή μια λαμπρή ευκαιρία στην Ταγγέρη!», έλεγε μια μυστηριώδης μικρή άγγελία στις εφημερίδες. Καί ο Τρίτος Άνθρωπος ξεκίνησε...

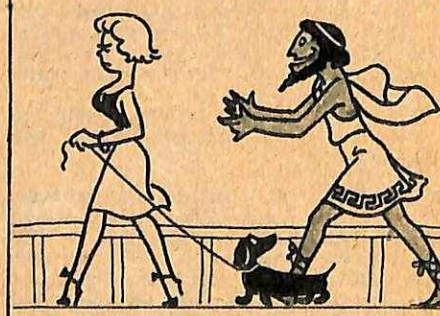
ΓΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Τα «έμπριμ» φορέματα δεν είναι έφευρεσις της εποχής μας. Τα φορούσαν και οι αρχαίοι Αθηναίοι. Ή μάλλον, οι Αθηναίοι έταίριζαν. Μάλιστα, γι' αυτές, ήταν κατά έναν τρόπο, υποχρεωτικά, για να ξεχωρίζουν από τις άλλες, τις τίμιες, να πω, γυναίκες. Τα φορέματα αυτά δεν ήταν, φυσικά, μηχανοπονητά, αλλά ζωγραφισμένα με το χέρι, και πολλές φορές με το χέρι ενός Απελλι ή ενός Παράσιου.

Όταν οι Σαβίνοι πολιορκούσαν τη Ρώμη, ή Ζαμμητία, ή κόρη του φρουράρχου, συνεννοήθηκε μαζί τους να τους άνοιξη κρυφά την πόλη και σ' αντάλλαγμα να της δώση ο κάθε Σαβίνος το χρυσό βραχιόλι, που φορούσε. Έτσι κι έγινε. Κάθε στρατιώτης, που περνούσε της έριχνης το βραχιόλι του και ή Ζαμμητία έφαγε κατα κεφαλή 2.000 χρυσά βραχιόλια.

Οι πλανόδιοι Δόν Ζουάν, που πειράζουν τις γυναίκες στο δρόμο, είναι παλιά πληγή της Αθήνας. Στο αρχαίο Άστυ, οι νεαροί Αθηναίοι έστησαν καρτέρα στην ξύλινη γέφυρα του Ίλισου και πειράζαν τις γυναίκες που περνούσαν. Για το λόγο αυτό, τους κορτάκκηδες εκείνης της εποχής τους «ελεγαν «γεφυρισταδες» και το ρήμα «γεφυρίζω», έσημαινε πειράζω τις γυναίκες στο δρόμο.

ΤΑ ΛΥΤΡΑ ΤΗΣ ΔΕΙΛΙΑΣ

ΠΡΙΝ από είκοσι περίπου χρόνια, στο γυμνάσιο της Δημητσάνας υπηρετούσε ένας καθηγητής των μαθηματικών, ονομαζόμενος Γεώργιος Σ...

Σ' όλο το διάστημα της σταδιοδρομίας του, ο άνθρωπος αυτός είχε δείξει απόλυτη έντιμότητα, συνέπεια και προσήλωσι στο καθήκον. Έπι πλέον, ήταν και πολύ καλός οικογενειάρχης. Άγαπούσε τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του και ή μόνη του έγνοια ήταν πως να τους κάνει τη ζωή πιο εύχρηστη.

Ποτέ, ωστόσο ο Γεώργιος Σ. δεν είχε σκεφθεί να εγκαταλείψει το δρόμο της έντιμότητας για να δελτιώσει τη θέσι του. Καί ούτε θα τον εγκατέλειπε ποτέ, αν δεν μεσολαβούσε μια έπισκεψίς του στο Λουτράκι.

Το γυμνάσιο της Δημητσάνας είχε οργανώσει έκδρομή στη λουτράκι. Άνάμεσα στους καθηγητές, που συνώδεψαν τους νεαρούς έκδρομους, ήταν και ο Γεώργιος Σ...

Στο Λουτράκι, ο ήρωάς μας, κινομένο από περιέργεια, πήγε στο Καζίνο. Είχε ακούσει πολλά πράγματα γι' αυτό, ότι παραδείγματος χάριν, μπορούσε κανείς να καταστραφή ή να γίνη πλούσιος μέσα σε μίαν ώρα. Όλη σχεδόν την ημέρα την πέρασε στην αίθουσα της ρουλέτας. Τον μαγνήτιζε ή μικρή κοκκάλινη μπίλια, που, αφού χοροπηδούσε σαν τρελή κάμπους στιγμές, στο τέλος έπεφτε σ' έναν αριθμό κι' έκανε άλλους να κερδίζουν και άλλους να χάνουν. Ο Σ. παρακολούθησε με προσοχή όλες τις φάσεις του παιχνιδιού. Όταν έφυγε από το καζίνο, ήταν πεπεισμένος, ότι δεν μπορούσε παρά να υπάρχει ένα αλάνθαστο σύστημα για να κερδίζει κανείς πάντοτε.

Αυτό το σύστημα θα το ανακαλύψω εγώ, συλλογίστηκε εαφίστα. «Και τότε, έξω πιά φτώχεια!».

ΑΠΟ κείνη τη στιγμή, ή σκέψις να ανακαλύψει το «αλάνθαστο σύστημα» του έγινε έμμονη ιδέα. Ο Γεώργιος Σ. ούτε έτρωγε ούτε κοιμόταν. Όσες ώρες δεν είχε μάθημα στο γυμνάσιο, καθόταν κι' έκανε συνδυασμούς. Στο τέλος, άδυνατίσκει και γύρω στα μιάτια του σχηματίστηκαν μαύροι κύκλοι. Ή γυναίκα του, ανήσυχη, τον παρακολούθησε και όταν διεπίστωσε την αττία της αλλαγής του, άρχισε να του κάνει ζωηρότατες σκηνές. Τότε ο Γ. Σ. έκανε την πρώτη κακή πράξη της ζωής του: άρχισε να βίησ τη γυναίκα του ναρκωτικά, για να μπορή αυτός, τη νύχτα, να επιδίδειται άνεμπόδιστα στις «μελέτες» του για την ανακάλυψη της «αλάνθαστης μεθόδου». Όπως ήταν φυσικό, ή υγεία της γυναίκας του έκλονίστηκε από αυτό το λόγο σοβαρά.

Κάποτε, τέλος, ο Γ. Σ. νόμισε, ότι ανέκαλυψε την «αλάνθαστη μέθοδο». Πήρε από το ταμείο του γυμνασίου — έκανε και χρέη ταμιά, έκείνη την εποχή — δέκα πέντε χιλιάδες δραχμές και τράβηξε για το Λουτράκι.

Όπως όλοι που ανακαλύπτουν «αλάνθαστες μεθόδους», έτσι και ο Σ., μέσα σε λίγες ώρες έχασε και τις δέκα πέντε χιλιάδες δραχμές. Κι' όταν βγήκε από το Καζίνο ήταν ένα ανθρωπινό ράκος. Τί να κάνει; Πώς να δικαιολογήσει το έλλειμμα από το ταμείο; Ο Σ. έξακαλούσε να είναι τίμιος άνθρωπος. Και μέσα του, ή συνείδησίς του του υπαγόρευε να αναλάβει θάρραλα την ευθύνη της πράξεώς του. Μά ο καθηγητής των μαθηματικών δεν έλαττωμα: Ήταν τρομερά δειλός. Φοβήθηκε τον εξευτελισμό, την ντροπή, την ταπείνωσι. Και στην απελπισία του, έσκέφθηκε να καταγγείλη στη δημοφιλία, ότι είχε πέσει θύμα ληστείας. Αυτό και έκανε.

γηση το έλλειμμα από το ταμείο; Ο Σ. έξακαλούσε να είναι τίμιος άνθρωπος. Και μέσα του, ή συνείδησίς του του υπαγόρευε να αναλάβει θάρραλα την ευθύνη της πράξεώς του. Μά ο καθηγητής των μαθηματικών δεν έλαττωμα: Ήταν τρομερά δειλός. Φοβήθηκε τον εξευτελισμό, την ντροπή, την ταπείνωσι. Και στην απελπισία του, έσκέφθηκε να καταγγείλη στη δημοφιλία, ότι είχε πέσει θύμα ληστείας. Αυτό και έκανε.

ΕΚΕΙΝΕΣ τις μέρες, κατά σύμπτωση, είχαν σημειωθεί στην περιφέρεια μερικές μικροληστείες και ή χωροφυλακή δεν έδυσκολευτήκε καθόλου να πιστέψη τον καθηγητή των μαθηματικών. Λόγω μάλιστα, της ιδιότητος του νέου μάρματος, έκινητοποιήσε μεγάλες δυνάμεις κι' έπειτα από λίγες μέρες συνελάμβανε ως ύποπτο έναν γυρολόγο, ονόματι Αντώνιο Μουστάκα. Έναντιον του γυρολόγου αυτού δεν υπήρχαν σοβαρά επιβαρυντικά στοιχεία και ασφαλώς θα τον άφηναν ελεύθερο, αν ο καθηγητής δεν έδεβαίωσε, ότι ανέγνωριζε τον άνθρωπο που τον είχε ληστέψει, ότι θυμόταν τη φωνή του και ώρισμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Κι' έπειδή συνέβαινε να μην είναι πολύ καθαρό το ποινικό μητρώο του γυρολόγου (είχε μια μικρή καταδίκη πρό έτών) το δικαστήριο τον καταδίκασε σε δώδεκα χρόνια πρόσκαιρα δεσμά.

Από τότε, όμως, άρχισε ένα αφάνταστο ψυχικό μαρτύριο για τον καθηγητή.

Άρχισαν να τον βασανίζουν οι τύψεις. Δεν κοιμόταν πάλι, και δεν έτρωγε. Άλλα και δεν άφεασιζε να πάη να πη την αλήθεια. Μέσα στην απόγνωση του, είχε μια μέρα την έμπνευσι να στείλη στο γυρολόγο ένα μικρό χρηματικό ποσό. Έτσι, θα εύρισκε ίσως, μίαν άνακούφισι στο μαρτύριό του.

Έστειλε, λοιπόν, με άλλο όνομα μια έπιταγή στο Μουστάκα στις φυλακές του Γεντί Κουλέ, όπου αυτός εξέτιε την ποινή του. Καί εξακολούθησε να του στέλνη τακτικά διάφορα χρηματικά ποσά. Ο γυρολόγος, στην αρχή, παραξενεύτηκε με τις έπιταγές και τον άγνωστο «ευεργέτη» του, αλλά, τύπος μοιρολατρικός καθώς ήταν, δεν κάθισε να βασανίση το μυαλό του, για να εξιχνιάση το μυστήριο. Ήταν, μάλιστα, πολύ εύχαριστημένος, γιατί μ' αυτόν τον τρόπο, είχε το χαρτζιλίκι του.

ΠΕΡΑΣΑΝ έτσι δυο χρόνια. Μία μέρα έφεραν στο θάλαμο, όπου έκρατείτο ο γυρολόγος, έναν καινούργιο κατάδικο. Τον έλεγαν Λουκά Παπαδόπουλο και ήταν τελειόφοιτος της φιλολογίας. Ο Παπαδόπουλος είχε καταδικαστή για κατάχρησι σε έξη έτών εϊρκτή. Ή

ταν ένας διαδολεμένος τύπος, που μόλις άκουσε από το Μουστάκα την ιστορία των έπιταγών, κατάλαβε, ότι κάτι το ύποπτο υπήρχε σ' αυτή την υπόθεσι και σκέφθηκε να την έκμεταλλευθή προς όφελός του. Δεν είπε, φυσικά, τίποτα στο γυρολόγο. Έγραψε στην έρωμένη του, μια γυναίκα του ύποκτου, και της άνέθεσε ν' ανακαλύψη την πραγματική ταυτότητα του αποστολέως των έπιταγών.

«Ή γνώμη μου είναι — της έλεγε στην έπιστολή — πως αυτός που έκαψε το Μουστάκα του στέλνει τώρα τα λεφτά...». Σε λίγο καιρό, ή άπάντησις της γυναίκας ήρθε να έπιβεβαιώση την ύποψία του.

Ο Γεώργιος Σ. είχε μετατεθή και υπηρετούσε τότε στη Ζάκυνθο. Χωρίς να χάση καιρό, ο Παπαδόπουλος έστειλε την έρωμένη του στο νησί, με την παραγγελία να αξίωση από τον καθηγητή να του στέλνη χίλιες δραχμές το μήνα. Διαφορετικά — τον άπειλούσε — θα ξεσκάλιζε την υπόθεσι των έπιταγών, πράγμα που δε θα τον συ-

Μπορείτε ν' απαντήσετε;

Ξέρουμε ότι το διαμάντι είναι σκληρότατο και δεν κόβεται, ούτε σπάει. Μπορούμε, όμως, να το λιώσουμε στη φωτιά;

Ξέρετε μήπως πόσα ηλεκτρόνια περνούν στο διάστημα ενός δευτερολέπτου από το σύρμα ενός ηλεκτρικού λαμπτήρος;

Αν αναμειχουμε 1 κιλό νερό θερμοκρασίας 10 βαθμών και 1 κιλό υδραργύρου 90 βαθμών, το μίγμα θα έχη θερμοκρασία 50 βαθμών;

Ξέρετε αν υπάρχουν θάλασσες — και ποιές — που το νερό τους να μην είναι αλμυρό, αλλά γλυκό; Αν ναι, για ποιά λόγα;

Ένα ρολόι με έκκρεμές, που πηγαίνει απόλυτως σωστά στην Αθήνα, θα πηγαίνει έξ ίσου σωστά, αν μεταφερθή στη Θεσσαλονίκη;

Έχουμε όλοι γλάστρες και τις ποτίζουμε. Μπορεί, όμως, το πότισμα, όσο τακτικό κι' αν είναι, ν' αντικαταστήση το νερό της βροχής;

Αν συγκριθ ή φακός του ματιού μας με το φακό μιας φωτογραφικής μηχανής, ποιά φωτεινότητι έχει;

Ή νικητινή είναι το δηλητηριώδες συστατικό του καπνού, που προκαλεί τις δυσάρεστες συνέπειες στον καπνιστή;

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ (ΤΗΣ ΓΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

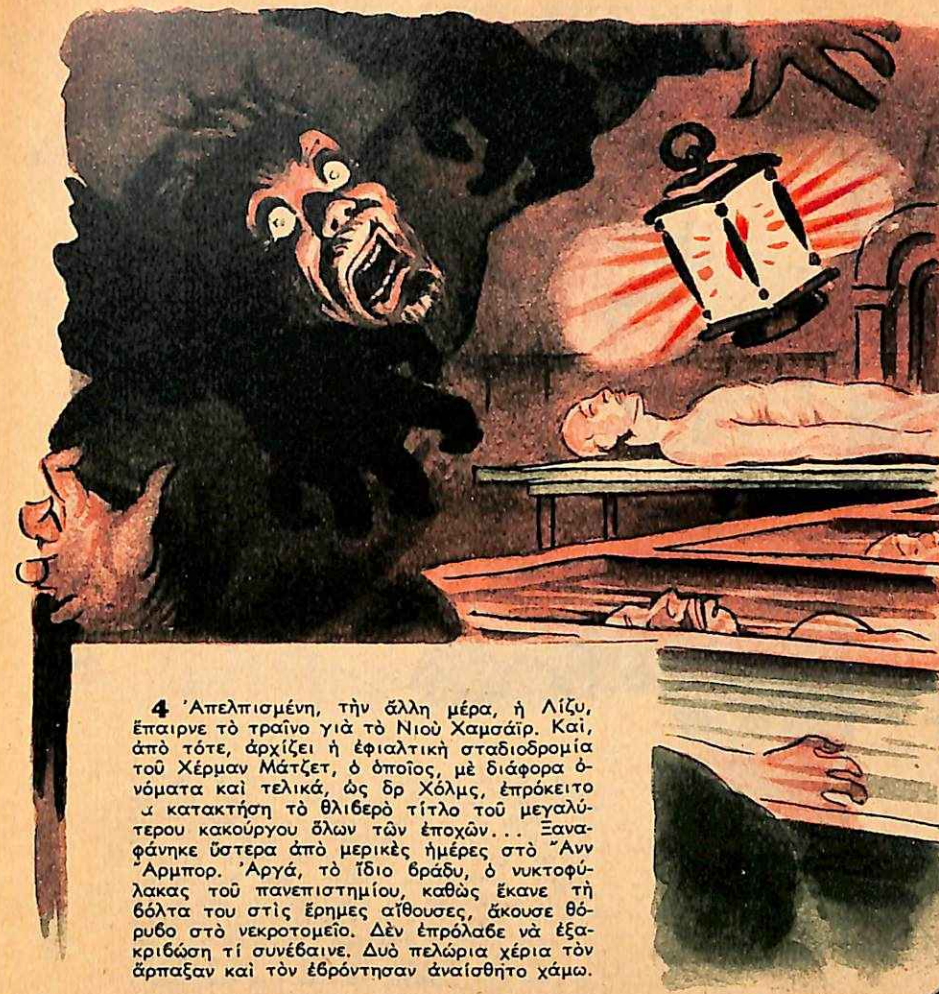
1880. Ο Χέρμαν Μάτζετ, που σπουδάζει Ιατρική στο πανεπιστήμιο του Μίτσιγκαν, κατέχει από το πάθος να ανακαλύψει το μυστικό της αθανασίας. Μια νύχτα, ύπνωζε το μαύρο κηπουρό του Μωύση, τον οποίο και πείθει έπειτα, ότι έβλασε τη λευκή καμαριέρα.

1 Ο μαύρος γίγαντας έπεσε στα πόδια του άφεντικού του: «Όχι! Μην το κάνης αυτό! Θα με κάψουν ζωντανό!». Ο Μάτζετ τον άρπαξε απ' το λαιμό: «Ορκίζεσαι να γίνης σκλάβος μου, ακόμη και να σκοτώσης αν σε διατάξω;». Ο μαύρος άποκρίθηκε: «Τ' ορκίζομαι!». «Γρήγορα θα χρειαστή να μου το αποδείξης αυτό», είπε ο Μάτζετ και τον έδιωξε. Έπειτα, έσκυψε πάνω από την κοιμισμένη Μαρία: «Ξεχάσε τα όλα και ζύπνα!» την πρόσταξε, πιέζοντας ελαφρά τους βολβούς των ματιών της. «Τί τρέχει, κύριε;», ρώτησε εκείνη, ξυπνώντας. «Παρακοιμάσαι! Σήκω να μου ψήσης καφέ», της είπε.

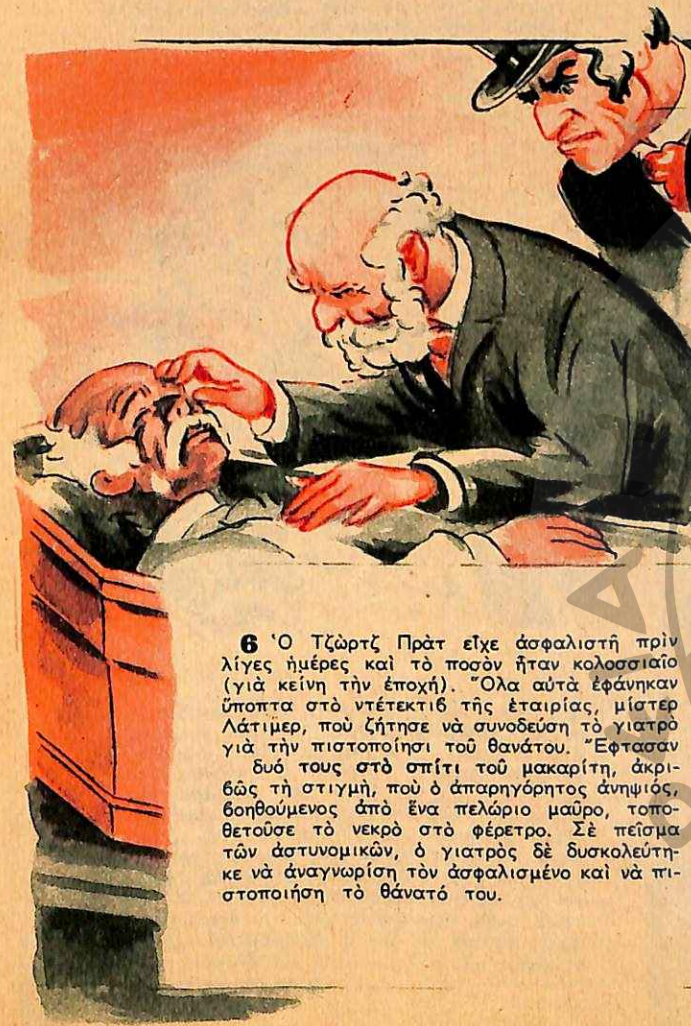

2 Άργότερα, ενώ προγευμάτιζαν, η Λίζυ είπε στον άντρα της: «Είδα ένα φοβερό έφιάλη την περασμένη νύχτα. Ότι κάποιος, με τη δική σου μορφή, με κούταζε άγρια και με πρόσταζε να κοιμηθώ. Ο Μάτζετ την παρηγόρησε: «Αυτά όλα οφείλονται στην έγκυμοσύνη... Νομίζω, αγάπη μου, ότι θάταν πολύ καλύτερα αν πήγαινες στο Νιού Χαρσάιρ, κοντά στους δικούς σου, για τον τοκετό. Έγώ, εν τώ μεταξύ, θα φροντίσω να μεταγραφώ σε άλλο πανεπιστήμιο. Οι θεωρίες μου είναι πολύ τολμηρές και το "Ανν Άρμπορ", δε με χωράει». Εκείνη είπε δειλά: «Δε θέλω να σ' αφήσω, Χέρμαν...».

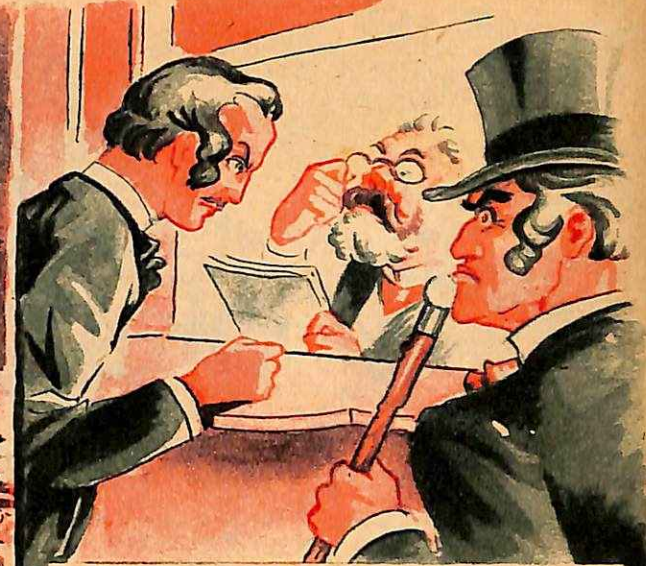
3 «Πώς; Δε θέλεις να κάνης αυτό που σου λέω;» ρώτησε εκείνος με αλλαγμένο ύφος. Η Λίζυ άποκρίθηκε: «Φοβάμαι μη σε χάσω, Χέρμαν. Ο δρόμος που τραβάς με τις θεωρίες σου είναι επικίνδυνος...» Εκείνος πετάχτηκε: «Ούτε σύ, λοιπόν, με πιστεύεις! Τότε φεύγω άμέσως και δε θα με ξαναδής, πριν ύποτάξω στην έξουσία μου το μυστικό της ζωής!». Η Λίζυ προσπάθησε να τον συγκρατήσει. «Έξαλλος, την έσπρωξε τόσο δύναστα, που την έριξε χάμω. Όλη την ημέρα δε φάνηκε στο σπίτι, ούτε το βράδυ γύρισε. Μαζί του εξαφανίστηκαν οι οικονομίες της Λίζυ, καθώς και ο νέγρος κηπουρός.

4 Άπελπισμένη, την άλλη μέρα, η Λίζυ, έπαιρνε το τραίνο για το Νιού Χαρσάιρ. Και, από τότε, αρχίζει η έφιαλτική σταδιοδρομία του Χέρμαν Μάτζετ, ο οποίος, με διάφορα όνόματα και τελικά, ως δρ Χόλμς, επρόκειτο να κατακτήσει το θλιβερό τίτλο του μεγαλύτερου κακούργου όλων των εποχών... Ξαφάνηκε ύστερα από μερικές ημέρες στο "Ανν Άρμπορ. Άργά, το ίδιο βράδυ, ο νυκτοφύλακας του πανεπιστημίου, καθώς έκανε τη βόλτα του στις έρημες αίθουσες, άκουσε θόρυβο στο νεκροτομείο. Δεν επρόλαβε να εξακριβώσει τί συνέβαινε. Δυο πελώρια χέρια τον άρπαξαν και τον έβρόντησαν ανάισθητο χάμω.

6 Ο Τζώρτζ Πράτ είχε ασφαλιστή πριν λίγες ημέρες και το ποσόν ήταν κολοσσιαίο (για κείνη την εποχή). Όλα αυτά ξάφνηκαν ύποπτα στο ντέκτεντ της εταιρίας, μίστερ Λάτιμερ, που ζήτησε να συνοδεύσει το γιατρό για την πιστοποίηση του θανάτου. Έφτασαν δυο τους στο σπίτι του μακαρίτη, ακριβώς τη στιγμή, που ο άπαρηγόρητος ανηψιός, βοηθούμενος από ένα πελώριο μαύρο, τοποθετούσε το νεκρό στο φέρετρο. Σε πείσμα των άστυνομικών, ο γιατρός δε δυσκολεύτηκε να αναγνωρίσει τον ασφαλισμένο και να πιστοποιήσει το θάνατό του.

5 Όταν συνήλθε, ένα ανδρικό πτώμα έλειπε από το θάλαμο. Το πρωί, ενώ όλοι στο πανεπιστήμιο άπορούσαν με το άκατανόητο αυτό έπεισόδιο, το τραίνο μετέφερε τον Χέρμαν Μάτζετ προς το Σικάγο. Τον συνόδευε ο νέγρος Μωύσης. Μέσα στο βαγόνι, ήταν άποσκευών, στο όνομα του Μάτζετ, ήταν ένα μεγάλο κιβώτιο καλά σφραγισμένο. Ένωρίς την άλλη μέρα, στο Σικάγο, παρουσιάστηκε στα γραφεία της ασφαλιστικής εταιρίας «Ζωή», κάποιος νεαρός κ. Ούλλιαμ Πράτ, για να αναγγείλη τον αϊφνίδιο θάνατο του θείου του Τζώρτζ Πράτ, ασφαλισμένου, επ' όνόματί του, για 20.000 δολάρια.

7 Όλα ήταν — ή τουλάχιστον έφαινανταν — νόμιμα και, το ίδιο απόγευμα, η εταιρία «Ζωή», δρέθηκε στην ανάγκη να μετρήσει στο νεαρό Πράτ, που δεν ήταν άλλος από τον Χέρμαν Μάτζετ, το ποσόν της ασφαλείας. Η συνέχεια της υποθέσεως αυτής, όπως άποκαλύφθηκε πολύ άργότερα, είναι εξωφρενικότερη. Ο καλός ανηψιός γύρισε στο σπίτι να ξευχτίσει το θείο του. Η ώρα ήταν προχωρημένη, όταν έξαφνα ο νέγρος, που καθόταν σ' ένα σεντούκι, δίπλα στο φέρετρο, έβγαλε μια κραυγή τρόμου, βλέποντας τον πεθαμένο να ανοίγει τα μάτια, να χαμουριέται και να ανακαθίζει.

ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΙΔΟΥΜΕ

«ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΕΙΝΑΙ ΓΑΛΑΖΙΟ». Μία νέα αμερικανική ταινία, που προκαλεί σάλο στις Ην. Πολιτείες, είναι το «Το φεγγάρι είναι γαλάζιο», του «Όττο Πρέμινγκερ, η οποία έχει γίνει ο στόχος των επίθεσων της «Καθολικής Λεγεώνας της Σεμνότητος», η δε λογοκρισία την ενέκρινε έπειτα από πολλούς διασταγμούς. Η ταινία αφηγείται την ιστορία μιας άγνης και άφελους κοπέλλας, η οποία συναντά τυχαία έναν ωραίο αρχιτέκτονα στο παρατηρητήριο του Έμπάιρ Στέιτ Μπίλντινγκ — του υψηλότερου κτίριου της Νέας Υόρκης — και τον ερωτεύεται άμεσα. Τον ακολουθεί χωρίς καμμιάν αντίρρηση στο διαμέρισμά του, γίνεται δική του, γιατί πιστεύει ότι βρήκε το σύντροφο της ζωής της και δείχνει σ' άλλες τις πράξεις της μίαν ελλεικρίνεια που αφοπλίζει. Ένας φίλος της προσπαθεί να την πείσει ότι η περιπέτειά της αυτή είναι επικίνδυνη, αφού δεν ξέρει ακόμα το χαρακτήρα και τις προθέσεις του ωραίου αρχιτέκτονα. Η νέα, όμως, έχει εμπιστοσύνη στο έρωτικό της ένστικτο και έπειτα από διάφορα επεισόδια δικαιώνεται. Η ερωτική περιπέτεια καταλήγει σε εύτυχισμένο γάμο και ο φίλος, όμολογεί ότι είχε άδικο και γίνεται προστάτης του νεαρού ζεύγους. Τους τρεις ρόλους παίζουν έξοχα η Μάγκι Μάκ Ναμάρα, ο Ντέιβιντ Νάϊντεν (ο φίλος) και ο Ουίλλιαμ Χόλντεν (ο αρχιτέκτονας).

«ΗΛΘΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ». Μία άλλη νέα αμερικανική ταινία που έκανε ζωνήν

εντύπωση στο κοινό, τιτλοφορείται «Ηλθαν από το διάστημα» και έχει ως θέμα μία κατά λάθος επίδρομη κατοίκων του «Αρεως στη Γη». Με σενάριο από ένα φανταστικό μυθιστόρημα του Ραίι Μπράντμπερ, αφηγείται πώς ένα διαπλανητικό αεροσκάφος από τον Άρη προσγειώνεται στην έρημο της Αριζόνας και πώς οι μακρυνοί αυτοί επισκέπτες προκαλούν αναστάσι πριν ξαναφύγουν. Οι Άρειοι αυτοί έχουν ανώτερη νοημοσύνη και είναι φιλειρηνικοί, προσγειώνονται δε στη Γη κατά λάθος, ενώ πήγαιναν σε άλλο πλανήτη. Το μόνο που θέλουν είναι να επισκευάσουν το διαπλανητικό αεροσκάφος τους που είχε πάθει βλάβη, και να φύγουν, για να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Δε θέλουν να συναντήσουν ανθρώπους, οι οποίοι δεν έχουν ακόμα φθάσει στο προηγμένο στάδιο πολιτισμού, που είναι ουσιαστικά για τέτοια συνάντησι. Η εμφάνισι των Άρειων — το πρόσωπό τους είναι μία γυνή, σαν έμβρυο, μάς, με ένα μάτι στη μέση — θα μπορούσε να τρομάξει τους ανθρώπους που — όπως λέγει ένα από τα πρόσωπα της ταινίας — «ό,τι δεν καταλαβαίνουν οι άνθρωποι, το καταστρέφουν». Γι' αυτό, για να μπορέσουν να επισκευάσουν το αεροσκάφος τους, οι Άρειοι μεταμφιέζονται σε ανθρώπους, παίρνοντας τη μορφή των ανδρών και των γυναικών, που είδαν από μακριά. Και στο τέλος, έπειτα από πολλές περιπέτειες, κατορθώνουν να φύγουν, αφού προκάλεσαν τρομερή αναστάσι ο' όλη τη Γη.

MITZI ΓΚΑΙΗΝΟΡ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΑΣ

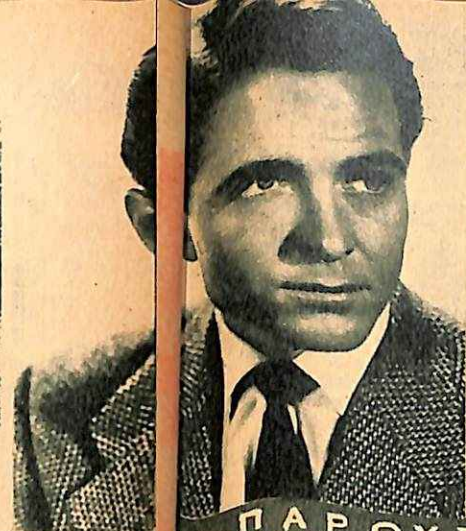
«Αφήστε να το πω από την πηγή». Αφήστε να το πω από την πηγή. Κατά τη γνώμη μου η Μωρήν Ο' Χάρα είναι μία από τις γοητευτικότερες γυναίκες που γνώρισα ποτέ μου. Δεν είναι τόσο ή όμορφη της — που σε σκλαβώνει και σε καθηλώνει απέναντί της — αλλά η χάρη και η θέρμη της προσωπικότητάς της, η απλότητά της, οι εύγενικοί της τρόποι κι' αυτό το «κάτι», το τόσο συμπαθητικό, που αναδύεται ο' όλη της την ύπαρξη συνθέτουν έναν άνθρωπο πολύ ωραιότερο από έναν άλλον που είναι εκτυφλωτικά ωραίος σ' τη φυσική μορφή του.

Δεν διατηρεί άδικαιολόγητη τη φήμη της «έξυπνης - ωραίας» του Λος Άντζελες. Η φήμη, ο θαυμασμός και η εκτίμησι έχουν δημιουργηθεί αθόρυγα γύρω απ' αυτή την απαλοκρινόμενη 'Ιρλανδέζα, με τα δελουδάτα πυρόσκουρα μαλλιά, που παρουσιάζουν έδω κι' εκεί χρυσές ανταύγειες. Όταν μιλάει, τ' αλήθεια παράξενα σε συνδυασμό χρωμάτων — γκριζό, καφέ και πράσινο — εκφραστικά της μάτια μιλάνε πιο πολύ κι' απ' τη φωνή της που είναι ώστόσο πλουσιώτατη σε τόνους, χαϊδευτικά επίβλητικα και επίβλητικώτατα χαδιάρικα!

Πώς δρέθηκε στο Χόλλυγουντ; — σπεύδει να απαντήσει στο πρώτο μου ερώτημα. «Η ιστορία δεν είναι τόσο απλή. Ποτέ δεν είχα σκεφθεί τον κινηματογράφο. Το θέατρο ήταν το ιδανικό μου. Πέντε χρονών είπα το πρώτο ποιηματάκι μου, πάνω σε μία σκηνούλα του Δουβλίνου και ντροπιασμένη απ' τὰ... χειροκροτήματα έτρεξα να κρυφτώ!»

Αυτό το ποιηματάκι ήταν η αρχή της σταδιοδρομίας της. «Από το σπίτι στο σχολείο κι' απ' το σχολείο στο σπίτι, η Μωρήν προετοιμάζει το φωτεινό της μέλλον. Αναβιάζει η ίδια έργα σχολικά και τα σκηνοθετεί και πρωταγωνιστεί σ' αυτά, ώσπου σαν γίνεται δώδεκα ετών, αρπάζεται από το ραβδί του Δουβλίνου για ένα νομμεράκι. «Ετσι κερδίζει και τα πρώτα επαγγελματικά της χρήματα. Δυό χρόνια αργότερα πηγαίνει στη δραματική σχολή του φημισμένου 'Ιρλανδικού θεάτρου 'Αμπεύ και από κει γίνεται μέλος του θιάσου του. Σύντομα, συντομώτατα, δρέπει τις πρώτες δάφνες...

— Μία κινηματογραφική έται-

ΚΡΑΙΓΚ ΚΙΛΓ

ΜΠΕΛΛΑ ΝΤΑΡΒΙ

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΑΡΤΟΝ

ΑΝΝ ΦΡΑΝΣΙΣ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΑΣ

«Ετσι η πρώτη μου ταινία, ήταν μαζί του. Το «Πανδοχείο της Τζαμάικα», μου άνοιξε το δρόμο του κινηματογράφου.»

Επηκολούθησε η «Παναγία των Παρισίων» με Κουασιμόδο τον Τσάρλυ Λάτον. Η επιτυχία της Μωρήν στο άριστούργημα αυτό του Ούγκο, στερώντας το δνομά της. Το Χόλλυγουντ ήταν πιά ωριμο να τη δεχθεί. Η πρόκληση ήλθε. Και η ωραία 'Ιρλανδέζα ξεκίνησε...

Και τώρα κάτι για το Χόλλυγουντ... αφού σ' αυτό άρξαμε. Το αγάπησε η Μωρήν Ο' Χάρα η νουταλγεί την 'Ιρλανδία πάντα;

ΜΩΡΗΝ Ο'ΧΑΡΑ

Η «ΕΞΥΠΝΗ ΓΟΗΣΣΑ» ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ ΑΛΕΚΟ ΛΙΔΩΡΙΚΗ

— Μή μου μιλάτε για την 'Ιρλανδία! — λέει. Είναι ο μεγάλος έρωτάς μου... Δεν την αλλάζω την 'Ιρλανδία μου με τίποτ' άλλο, ίσως γιατί γεννήθηκα εκεί... 'Αλλά δεν έχω και τίποτα εναντίον του Χόλλυγουντ, αφού ρωτάτε...

— Διάβασα κάπου ότι δεν σάς πολυαρέσει η ζωή του... — Δεν μου πολυαρέσει η κοσμική ζωή του, αυτό είναι σωστό. Δεν μου άρεσει η κάποια άτμόσφαιρα επιτηδεύσεως που την χαρακτηρίζει. Συχαίνομαι τὰ ναίτ Κλάμπς, πλήττω στα καμπαρέ. Μ' άρέσει η σπιτική ζωή και τὰ μικρά, τὰ φιλικά «πάρτυ» μεταξύ ανθρώπων που συνεννοούνται. Νομίζω ότι τὸ κέφι τὸ ἀληθινὸ γεννιέται μόνο όταν βρίσκεσαι σ' ένα αγαπημένο περιβάλλον. Τὸ ἄλλο κέφι — τῆς ἐξωτερικῆς νυκτερινῆς ζωῆς — εἶναι πλάστο συνήθως. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἐδὼ δὲν ξέρουν τί εἶναι... Δὲν ξέρουν οὔτε ἀκριβῶς τί θέλουν νὰ ἐπιδεικνύουν... Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τοὺς βρίσκω πάντοτε ἐνδιαφέροντες — σὲν κοσμικῇ ζωῇ των, τὸ ἐπαναλαμβάνω...»

Χαμογελάει με, νόημα: — Κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι χαριτωμένοι. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ τονίσετε!

Πλησίασα, τώρα, προχωρῶ στους ἐσωτερικοὺς της κόσμους:

— «Ἦλθε ἡ ὥρα ν' ἀποκαλυφθῇ!

— Ἀλήθεια;

— Ἡ ἀγάπη; Τί ρόλο ἔχει παίξει σὲ τὴν ζωὴ τῆς ἡ ἀγάπη;

— Τὸ ἐντονότερο, ἀπαντᾷ, μέσα σὲ ὅλα τὰ ἄλλα συναισθήματα... Λατρεύω τὸ παιδί μου...

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μητρικὴ ἀγάπη, φυσικὰ. Ἡ ἄλλη;

— Μὴν εἰσαστε ἀδιάκριτος! (Παρένθεσις: Ὁ γάμος τῆς μετὸν Οὐίλλιαμ Πράις δὲν φαίνεται νὰ ἦταν λουλουδιένιος — αὐτὸ τουλάχιστον μὰς λένε τὰ φληναφήματα τοῦ Χόλλυγουντ.)

— Ξέρετε ὅτι εἶμαι παντρεμένη... — προσθέτει — τὸ ξέρετε ἡ δχι;

— Τὸ ξέρω. Τί ποτα ἐπ' αὐτοῦ;

— Τί ποτα! Καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ γιατί, μὴ καὶ ζητᾶτε ἀπὸ τὰ... θύματά σας νὰ ἀποκαλύψουν τοὺς ἐαυτοὺς των! Ἡ κοσμοθεωρία μου εἶναι νὰ ζῇ ὁ καθένας ὅπως θέλει καὶ νὰ ἀφήνῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ζοῦνε σύμφωνα με τοὺς πόθους των... Νὰ ἀσχολεῖται ὁ καθένας μετὶ τῆς δικῆς του ὑποθέσεως καὶ νὰ μὴν ἐμπεδύνῃ σὲ «μυστικὴ» ζωὴ τοῦ ἄλλου. Ὁ φθόβος εἶναι ἡ πιὸ θλιθερὴ ἐκδήλωση σὲ ἄτομο καὶ ἡ ζήλεια — ἀκόμα καὶ ἡ ἐρωτικὴ — εἶναι πρωτοεξάδελφὸ τοῦ φθόνου. Ἀκόμα καὶ τὸ γελοιώδεστερο καὶ τὸ πιὸ ἀσθηρικό κακολόγημα μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη, τὴ σταδιοδρομίαν ἢ καθε εὐαίσθητου ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ ζῶ πιὸ πολὺ μονάχη. Με συντροφεῖ τὴν κόρη μου, τοὺς λίγους φίλους μου, τὰ διδλία πὺ ἀγαπῶ καὶ τὶς ζωγραφικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μου συλλογὰς. Κάποτε ἐξωγαρίζα καὶ ἡ ἴδια. Τώρα ὅμως σταμάτησα. Κάνω κατὶ ἄλλο, πιὸ κακὸ! Γράφω... Γράφω ποιήματα, μὰ μὴν τὸ πῆτε σὲ κανένα, γιατί θ' ἀρχίσουν νὰ γελάνε...»

Γελάει ἡ ἴδια τώρα: — Δὲν εἶναι ἀληθινὰ παράξενη «ιστορία» ἡ ζωὴ; Εἶμαι ὅτι εἶμαι καὶ ὅμως, ἂν ξέρετε τί θὰ ἤθελα νὰ ἔκανα, ἴσως θὰ σηκώνοσαστε αὐτό!...

...Φευγόντας ἀπ' τὸ θελκτικὸ της περιβάλλον, τῆς εὐχόμεν νὰ πραγματοποιήσῃ θριαμβευτικὰ κι' αὐτὴ τὴ νέα θετικὴ «τρέλλα» πὺ διανοήθηκα.

Μ' εὐχαρίστετε καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι μου, προσθέτει ζωηρά: — Δὲν θὰ εἶναι ἡ τελευταία, πιστέψτε με... Μὰ μὴν τὸ γράψετε αὐτό!...

Φωτογραφία τῆς Μωρήν Ο' Χάρα με ἰδιόχειρὴ ἀφιέρωσιν πρὸς τὴν «Οἰκογένειαν»

ψευχαναλυσή

Το πρόβλημα της ψυχικής υγείας είναι εξ ίσου σημαντικό με το πρόβλημα της σωματικής μας υγείας.

ΛΙΓΩΤΕΡΕΣ αυτοκτονίες, λιγώτερα εγκλήματα, λιγώτερα ατυχήματα αυτοκινητιστικά και, ασφαλώς, άλλα πολλά πλεονεκτήματα θα μπορούσαμε να εξασφαλίσουμε για την καμένη την ανθρωπότητα μας, αν καταφεύγαμε πιο συχνά στους ειδικούς νευροψυχιάτρους.

Η ψυχανάλυση δεν μπορεί, βέβαια, να διορθώσει και να ιατρέψει τους πάντες και τα πάντα — όπως υποστηρίζεται από μερικούς, που ισχυρίζονται πως και τις πολιτικές διαμάχες, αλλά και τους πολέμους ακόμα, θα μπορούσαμε να αποφύγουμε, εφαρμόζοντας τη μέθοδο αυτή! Όχι, δυστυχώς...

Είναι, όμως, γεγονός, ότι πολλά στραβά που γίνονται στον κόσμο μας, οι περισσότερες αυτοκτονίες, ένα μεγάλο μέρος των εγκλημάτων, πολλά δυστυχήματα αυτοκινητιστικά, αλλά και διάφορα άλλα δεινά, οφείλονται σε κάποια ψυχική ανωμαλία αυτών που τα διαπράττουν. Καί είναι επίσης γεγονός, ότι η κατάλληλη ψυχοθεραπεία ή άλλη θεραπευτική μέθοδος, που θα εφαρμόζονταν εγκαίρως, θα μπορούσε να προλάβει πολλά κακά.

Οι περισσότεροι, αν όχι όλοι όσοι αυτοκτονούν, πάσχουν από ψυχικές ανωμαλίες. Συχνότατα πρόκειται περί «μελαγχολίας»: Τής άρρώστειας «μελαγχολίας» κι' όχι αυτού που συνήθως εννοούμε με τη λέξη «μελαγχολία». Μερικά, όμως, ηλεκτροσόκ» θεραπεύουν συνήθιστα την παθία αυτή.

Εξ άλλου, από καιρό είναι παρατηρημένο, ότι πάρα πολλοί εγκληματίες κατατράφονται από τα διάφορα «συμπλέγματα», που τους οδηγούν στο έγκλημα.

Τέλος, στο Ντηρόιτ της 'Αμερικής, υποβάλλουν σε ψυχοθεραπεία όσους είναι υπαίτιοι αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων ή και παραβάσεων. Τα αποτελέσματα της πρωτοτυπίας αυτής υπήρξαν αξιόλογα: μέσα σε δέκα χρόνια τα θανατηφόρα δυστυχήματα ελαττώθηκαν στο ήμισυ.

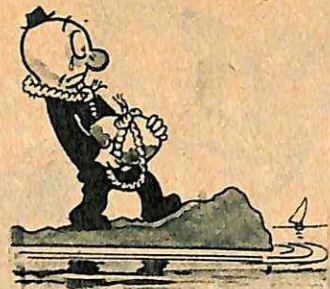
Συμπέρασμα: Ψυχαναλύστε! "Η μάλλον, για να ακριβολογούμε, μη διστάσετε να αποτανηθείτε στο νευροψυχίατρο της εμπιστοσύνης σας και ακολουθήστε τις οδηγίες του. "Ετσι, θάστε και σείς καλά και μεις καλύτερα... Γ. Κ.

Η ΑΛΛΕΡΓΙΑ

Υπολογίζεται ότι ένας στους εξή ή επτά ανθρώπους εμφανίζουν «άλλεργια» σε διάφορες ουσίες, — τροφές, μυρωδιές, σκόνη, φτέρια πουλιά, γουναρικά κλπ.

Και οι εκδηλώσεις της αλλεργικής αυτής καταστάσεως είναι πολλές: άσθμα, βήχας, συνάχι, πονοκέφαλος, διάρροια, εξάνθημα, φαγούρα, πρήξιμο, έκζεμα, έμετοι, πονόμαχος κλπ. κλπ.

Η επίσημη, σήμερα, διαθέτει μέσα για την εξακρίβωση και θεραπεία της αλλεργικής παθήσεως.

ΜΙΚΡΟΒΙΟΦΟΡΕΙΣ

Δεν είναι μόνον οι άρρωστοι που μπορούν να μεταδώσουν τις κολλητικές ασθένειες. Πολλοί υγιείς έχουν τα μικρόβια στο λαιμό τους, τη μύτη τους κλπ. και, ενώ τους ίδιους δεν τους πειράζουν, μπορούν να μεταδώσουν τα μικρόβια αυτά σε άλλους οι οποίοι θα αρρωστήσουν.

Στην επιστημονική γλώσσα ονομάζονται «μικροβιοφορείς». Καί το φαινόμενο αυτό δεν είναι σπάνιο.

Πριν πολλά χρόνια, μία γυναίκα μετέδιδε τον τύφο σε κάθε σπύτι που πήγαινε να εργαστή. Όταν η πηγή τότε ανεξηγήτων αυτών μολύνσεων αποκαλύφθηκε, η γυναίκα αυτή απέκλινθη «Τυφοειδής Μαίρη».

Παλαιότερα, επίσης, στη Βιέννη, ένας γαλατάς έμοιραζε κάθε πρωί με το γάλα μικρόβια τύφου, διότι ήταν μικροβιοφορέας τύφου, χωρίς, βέβαια, να το ξέρει.

Το παράξενο είναι πως αυτοί οι άνθρωποι ούτε έπασχον ποτέ, ούτε και πάσχουν από την άρρώστεια που σκορπούν γύρω τους.

Τί πειράζει τους «νευρικούς».

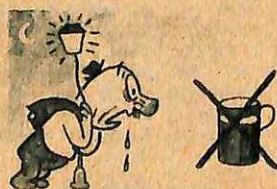
Ο ΚΑΦΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΣΑΪ

Περιέχουν την καφεΐνη που είναι διεγερτικό των νευρών. Πρέπει τουλάχιστον να αποφεύγουμε τις καταχρήσεις.

ΤΟ ΚΡΑΖΙ ΚΑΙ ΤΑ ΟΙ-ΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ ΠΟΤΑ

Είναι πολύ βλαβερά στα νεύρα, κυρίως όταν γίνεται τακτική χρήση, έστω και σε μικρές ποσότητες.

Τα σταφύλια είναι ένα από τα πολυτιμότερα φρούτα. Περιέχουν πολλά και διάφορα συστατικά, ωφέλιμα στον οργανισμό. Η χρημική τους σύσταση κατά μέσον όρον είναι: 70% νερό, 0,6% πρωτεΐνες, 15% σάκχαρο, 1,79% οργανικά όξεία και ανόργανα άλατα του καλίου, φωσφόρου, ασβεστίου, μαγνησίου, νατρίου κλπ. Η θρεπτική αξία των σταφυλιών οφείλεται κυρίως στο σάκχαρο με περιεκτικότητά του σακχάρου μέση στα σταφύλια εξαρτάται από το είδος του σταφυλιού. Τα ροζακία περιέχουν τη μεγαλύτερη αναλογία σακχάρου (20%), ενώ οι φρούδες τη μικρότερη (8% περίπου).

Από απόψεις θερμαντικής αξίας, τα σταφύλια προσφέρουν στον οργανισμό αρκετές θερμίδες. Τα 100 γραμμάρια νωπών σταφυλιών αποδίδουν 75 θερμίδες περίπου, δηλαδή όσες και ένα αυγό.

Μερικοί συνηθίζουν να καθαρίζουν τις ρόγες από τη λεπτή φλούδα τους. Αυτό αποτελεί μεγάλο σφάλμα, γιατί οι φλούδες παιζούν σπουδαίο ρόλο στη λειτουργία της θρέψεως.

Οι φλούδες τους περιέχουν πολύτιμα συστατικά, όπως είναι η χλωροφύλλη, η χρωστική ουσία, λίγο σάκχαρο, ανόργανα άλατα του καλίου, ασβεστίου κλπ.

Εξ άλλου, έχουν το πλεονέκτημα να διευκολύνουν τας κενώσεις. Αυτό συμβαίνει επειδή το μεγαλύτερο μέρος του φλοιού αποτελείται από κυτταρίνη και κηρό. Οι ουσίες αυτές δεν αφομοιώνονται από τον οργανισμό και προκαλούν περισταλτικές κινήσεις του εντέρου, με αποτέλεσμα ελαφρές διαρροϊκές κενώσεις.

Τά

Γι' αυτό πρέπει να επωφελούνται από τα σταφύλια ιδιαίτεροι όσοι πάσχουν από δυσκοιλιότητα και όσοι υποφέρουν από πεπτικές διαταραχές, εξ αιτίας καθιστικής ζωής. Ο πλούτος των συστατικών τους και οι τόσο ευεργετικές επιδράσεις τους τα κάνουν να είναι ένα απαραίτητο φρούτο, γιατί, εκτός της άμεσου θρεπτικής ωφέλειας, θεραπεύουν φυσιολογικά πολλές ανωμαλίες του οργανισμού.

Άλλο μέρος του σταφυλιού, που δεν αφομοιώνεται από τον οργανισμό, είναι τα κουκούτσια.

ΕΙΣΘΕ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΤΕ δίπλα σε κάθε ερώτησι, 0 εάν η απάντησις είναι Όχι, 1 εάν είναι Ίσως, Κάποτε, Μάλλον, 2 εάν είναι Ναι και 3 εάν είναι Πάρα πολύ, Συχνότατα.

Κάνετε το άθροισμα των 15 πρώτων ερωτήσεων και αφαιρέστε από αυτό το άθροισμα των 5 τελευταίων ερωτήσεων, αφού πολλαπλασιάσετε επί 2 το δεύτερο αυτό άθροισμα. Εάν ο τελικός αριθμός είναι:

Άρνητικός: Μπράβο σας! Γύρω στο μηδέν: Πάμε καλά...

Έως το δέκα: Προσέξτε! Δέκα έως τριάντα: Συμβουλευθείτε το γιατρό σας. Άνω του τριάντα: Απαραίτητως αποτανηθείτε σε γιατρό.

Τί τους ωφελεί

Η ΣΑΛΑΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΜΥΩΝ Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Δεν ξεκουράζουμε μόνο το σώμα αλλά κυρίως τα νεύρα. Μία φορά τη μέρα, τουλάχιστον πρέπει να πετυχαίνουμε πλήρη ανάπαυση του σώματος και του πνεύματος.

ΟΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Όταν είναι αντίθετες με την κυρία απασχόλησι, τότε μόνον ξεκουράζουν.

ΚΑΙ Ο ΥΠΝΟΣ

Είναι το μεγάλο φάρμακο των νευρικών.

Σταφύλια

Ο λόγος είναι, ότι τα υγρά της πέψης δεν προσβάλλουν το εξωτερικό περίδημά τους, ώστε να μπορούν να παραλάβουν τα πολύτιμα συστατικά που περιέχουν, όπως το λάδι, τις πρωτεΐνες, τους υδατάνθρακες, τις δεσικές ύλες κλπ.

Το υπόλοιπο μέρος, η ψίχα, όπως λέγεται, αφομοιώνεται καλά από τον οργανισμό και περιέχει, εκτός των άλλων βιταμινών Α και Β, πηκτικές ύλες και οργανικά όξεία — τρυγικά, κινικό και μηλικό — στα οποία οφείλεται η δροσιστική γεύσις των σταφυλιών.

Άμυλο δεν υπάρχει στις ρο-

γες. Αυτός είναι ο λόγος, που, όταν κόψουμε το σταφύλι άγουρο, είναι αδύνατο να γλυκάνει, όπως συμβαίνει με άλλους καρπούς, που περιέχουν άμυλο μετατρέπόμενο σε σάκχαρο. Η σύστασις και η ποιότης του σταφυλιού εξαρτάται από το κλίμα, το έδαφος, την καλλιέργεια κλπ.

Κ. ΖΕΡΒΟΣ, χημικός

ΨΥΧΙΚΩΣ ΥΓΙΕΙΣ:

Ο αυτοέλεγχος είναι ο καλύτερος τρόπος για να διορθώσει κανείς τα ελαττώματά του, για να ξέρη που θα δίδει, για να γνωρίζει τι χρειάζεται...

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΜΕ ΟΣΗΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑ, ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- Είστε συνήθως άπαισιόδοχοι;...
- Καταλαμβάνετε συχνά άπο ανεξήγητη μελαγχολία;...
- Έχετε την τάσι να γκρινιάζετε και στις πιο ευχάριστες στιγμές;...
- Όταν συγκινηθείτε, από χαρά ή λύπη, αισθάνεστε ένα σφίξιμο στο στομάχι ή την καρδιά σας να σταματά ή κάποια άλλη σωματική εκδήλωσι;...
- Κλαίτε εύκολα και κρυμιά φορά χωρίς λόγο;...
- Όταν σάς πούν κάτι που σάς δυσαρστέι, ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι σας;...
- Όταν θυμώσετε, αισθάνεστε την ανάγκη να σπάσετε κάτι, να κτυπήσετε μία πόρτα;...
- Όταν πάτε ένα γράμμα στο ταχυδρομείο, διαβάζετε πολλές φορές τη διεύθυνσι πριν το ταχυδρομήσετε;...
- Παραπονιέστε για τον ύπνο σας;...
- Έχετε εφιάλτες;...
- Σας ενοχλεί ο κλειστός χώρος: το ασανσέρ, ένα μικρό δωμάτιο κλπ;...
- Σας κατατρέχουν έμμονες ιδέες; (Τραγούδι που να μη ξεκολλά από το νου, ανάγκη μετρήματος των πάντων κ. ά.)
- Φοβάστε να είστε μόνος στο δρόμο ή σε πολυσύχναστο μέρος;...
- Φοβάστε τις άρρωστειες, το θάνατο;...
- Σας περνά από το νου ή η ιδέα της αυτοκτονίας;...
- Χαίρεστε πλήρως και ανεπιφύλακτα κάθε χαρά;...
- Βλέπετε την καλή πλευρά κάθε αναποδιάς;...
- Είπατε έτοιμοι να γελάσετε με ένα πάθημά σας;...
- Αισθάνεστε αγάπη για τους γύρω σας;...
- Είπατε Ικανοί να κατανοήσετε τα σφάλματα των άλλων και να τα συγχωρήσετε;...

Περισσότερο, πάντως, νομίζω, να τονίσουμε ότι αυτό είναι παιγνίδι και όχι ψυχιατρική εξέταση...

Μας έσασκε, κυρίως, στο να σκεπτόμαστε τις αντιδράσεις μας, να ελέγχουμε τη συμπεριφορά μας. Όσο για τα αποτελέσματα, που δίνουν οι αριθμοί, είναι, βέβαια, τελείως σχηματικά, δεν αποκλείεται, όμως, να χρησιμεύσουν κι' αυτά σε κάτι.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ

Η Μάργκαρετ και η Μαίρη Τζιμπ είναι αιματίες αδελφές ηλικίας 41 ετών. Είναι ενωμένες στο κάτω μέρος της σπονδυλικής τους στήλης.

Τελευταίως, η Μάργκαρετ έπρεπε να υποστή μια χειρουργική επέμβασι για να της αφαιρεθώ ένας ινώδης όγκος της μήτρας, κα-

λοήθους μορφής. Και για να γίνει η έγχειρσις έπρεπε να δοθώ νάρκωσις και στις δύο αδελφές.

Πράγματι, έτσι έγινε και η έλξη επέμβασις κράτησε δύο ώρες. Ο διάσημος χειρουργος Φράνκ Λάχευ, που έκανε την έγχειρσις, είναι απόλυτα Ικανοποιημένος και οι δύο αδελφές δέχθηκαν από το νοσοκομείο απόλυτας υγιείς.

Σήμερα θα μιλήσουμε για ένα φάρμακο που, δυστυχώς, πολλοί κόσμος μεταχειρίζεται αυτή την εποχή: την σουλφογκουανιδίνη.

Ας πούμε, όμως, πρώτα δυο λόγια γενικά για τις σουλφοναμίδες. Οι σουλφοναμίδες, όπως λέγονται επιστημονικά, υπήρξαν μία μεγάλη ανακάλυψις για την ιατρική.

Η εφαρμογή τους στη θεραπευτική απέτελεσε επανάστασις και άνοιξε νέους ορίζοντες. Αρρώστειες, μέχρι τότε θανατηφόρες ή ανίατες για πολλά χρόνια, μπόρεσαν να θεραπευθούν μέσα σε μέρες ή και ώρες.

Από τότε, άλλα θαυματουργά φάρμακα — η πενικιλίνη, η στρεπτομυκίνη, η χλωρομυκίνη, η χλωραμφενικόλη, η τετραμυκίνη και τα τόσα άλλα νεώτερα και παλαιότερα αντιβιοτικά — ήρθαν να συμπληρώσουν το έργο που άρχισαν οι σουλφοναμίδες και να θεραπεύσουν τα περισσότερα από τα λοιμώδη νοσήματα καθώς και άλλες πολλές παθήσεις.

Ετσι, οι σουλφοναμίδες μπήκαν σε δεύτερη μοίρα. Είναι, όμως, ακόμα πολλές οι περιπτώσεις που χρησιμοποιούνται μόνες τους ή σε συνδυασμό με τα άλλα αντιβιοτικά και σε ώριμες άρρωστειες μάλιστα δίνουν καλύτερα αποτελέσματα. Έξ άλλου είναι φθηνότερες και παίρνονται πιο εύκολα, έφ' όσον χορηγούνται από το στόμα.

Ιδιαίτερα, για τις συνηθισμένες, τις κοινές εντερικές λοιμώξεις, τις εντερίτιδες — που είναι τόσο συχνές ακόμα στον τόπο μας, κυρίως το καλοκαίρι — οι σουλφοναμίδες δίνουν πολύ καλά αποτελέσματα. Ορισμένα, μάλιστα, είδη αυτών, η σουλφοναμινιδίνη, η σουλφασουζιδίνη, ή φβαλνιλοσουλφασεζόλη κ. ά., έχουν εκλεκτική δράσι στα μικρόβια του εντέρου, διότι δεν απορροφώνται σχεδόν από τον οργανισμό και παραμένουν στο έντερο σε μεγάλες ποσότητες.

Το τελευταίο αυτό μέτρο, για να εξασφαλιστή ότι θα εξουδετερωθούν όλοι σχεδόν οι παθογόνοι μικροοργανισμοί, που υπάρχουν μέσα στο έντερο και να επιζήσουν και να εμφανίζονται άνωθεν, μετά, έναντι του φαρμάκου.

Μπορούν να προκαλέσουν δηλητηρίασι του οργανισμού — αν και τα περιστασιακά συγχρόνως λήψεις αυτών, λεμονίου κ. ά. είναι τελείως ανυπόστατα. Μπορούν, επίσης, να προκαλέσουν έντονες αλλεργικές αντιδράσεις, βλάβες στα νεφρά, σοβαρές βλάβες στο αίμα και άλλα πολλά, μέχρι και τον θάνατο.

Γι' αυτό, ποτέ, ΠΟΤΕ δεν πρέπει να παίρνουμε σουλφοναμίδες, χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερος και ειδικός λόγος, χωρίς να μας το πη γιατρός, χωρίς να εξασφαλίσουμε ιατρική παρακολούθησι.

Στο ζήτημα αυτό θα επανέλθουμε.

Γενικός, λοιπόν, κανόνας: Κανένα είδος σουλφοναμίδων, ούτε και οι σουλφοναμινιδίνες, δεν έχει θέσι στο πρόχειρο φαρμακείο του σπιτιού μας.

Υ. Κ.

Μπορούμε όταν μιλήσουμε για τις σουλφοναμίδες, όμως, και τα παρμόνια, ο κίνδυνος υπάρχει. Πολύ μικρότερος, βέβαια, αλλά όχι και μηδαμινός.

Όπως είπαμε, οι σουλφοναμινιδίνες και τα ανάλογα φάρμακα απορροφώνται ελάχιστα από τον οργανισμό. Η μεγαλύτερη ποσότης τους παραμένει στο έντερο. Οι κίνδυνοι, ως εκ τούτου, είναι πολύ ελαττωμένοι. Δεν αποκλείονται, όμως, οι επιπλοκές, που αναφέραμε πιο πάνω.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να τις παίρνουμε παρά μόνο όταν μας το πη γιατρός και στις δόσεις που πρέπει.

Σχετικά με το ζήτημα των δόσεων υπάρχουν επίσης μεγάλες σύγχυσις. Οι περισσότεροι που χρησιμοποιούν από μόνι τους τις σουλφοναμινιδίνες, παίρνουν ένα-δυο, το πολύ πέντε-έξι χάπια και σταματούν.

Σταματούν, συνηθώς, διότι σταματού και η διάρροια τους. Αλλά η διάρροια θα σταματούσε ασφαλώς και μόνη της... Κατά κανόνα οι καλοκαιρινές αυτές ελαφρές εντερίτιδες σταματούν μόνες τους σε μία, το πολύ δυο μέρες.

Εξ άλλου, οι μικρές δόσεις του φαρμάκου ελάχιστα επηρεάζουν τα μικρόβια. Όχι μόνον αυτό, αλλά μπορούν και να τα καταστήσουν ανθεκτικά έναντι της σουλφοναμινιδίνης, διότι και μικρές είναι οι δόσεις και πολύ σύντομα διακόπτεται η χορήγησις του φαρμάκου.

Μόνον, λοιπόν, αν η διάρροια συνεχίζεται πάνω από 24 ώρες, αν υπάρχει και πυρετός υψηλός, αν οι ακαθαρσίες έχουν θένες και αίμα, θα πάρουμε σουλφοναμινιδίνες. Καί, βέβαια, στις Ικανές δόσεις που θα μας πη ο γιατρός μας και τουλάχιστον για τρεις μέρες μετά την πτώσι του πυρετού.

Το τελευταίο αυτό μέτρο, για να εξασφαλιστή ότι θα εξουδετερωθούν όλοι σχεδόν οι παθογόνοι μικροοργανισμοί, που υπάρχουν μέσα στο έντερο και να επιζήσουν και να εμφανίζονται άνωθεν, μετά, έναντι του φαρμάκου.

Μπορούν να προκαλέσουν δηλητηρίασι του οργανισμού — αν και τα περιστασιακά συγχρόνως λήψεις αυτών, λεμονίου κ. ά. είναι τελείως ανυπόστατα. Μπορούν, επίσης, να προκαλέσουν έντονες αλλεργικές αντιδράσεις, βλάβες στα νεφρά, σοβαρές βλάβες στο αίμα και άλλα πολλά, μέχρι και τον θάνατο.

Γι' αυτό, ποτέ, ΠΟΤΕ δεν πρέπει να παίρνουμε σουλφοναμίδες, χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερος και ειδικός λόγος, χωρίς να μας το πη γιατρός, χωρίς να εξασφαλίσουμε ιατρική παρακολούθησι.

Στο ζήτημα αυτό θα επανέλθουμε.

Υ. Κ.

Αικατερίνη Βερώνη

Η ΣΑΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Η Σάρα Μπερνάρ της Ελλάδος». Έτσι αποκαλούσαν οι κριτικοί την Αικατερίνη Βερώνη τότε, την εποχή του θριάμβου της. Είκοσι εννέα χρόνια — από το 1884 έως το 1913 — το άστρο της μεσουρανήσ στην Έλληνική Σκηνή και οι θαυμαστές, οι χιλιάδες θαυμαστές της, λύνουν τ' άλογα από το άμάξι της και το σέρνουν οι ίδιοι κάθε δρόμο ως το σπίτι της. Ίουλιέττα, Όφελια, Φαύστα, Δεισδαίμονα. Μά η Αικατερίνη μένει πάντα η ίδια απλή κοπέλλα, η τρυφερή σύζυγος, η εύχαριστη συνάδελφος: Η καλλιτέχνης, που ξέρει πόσο μεγάλη είναι η ευθύνη της Τέχνης.

Όφελια στον Άμλετ του Σαίξπηρ. Ο πρώτος μεγάλος ρόλος, της νεαρής τότε — 1884 — Αικατερίνης Βερώνη, που έμφανίζεται στην Πόλη, με το θιάσο του Ν. Λεκατσά. Στόν Ίδιο θιάσο μετέχει και η Εύαγγελία Παρασκευοπούλου. Άλλα οι δυο μεγάλες καλλιτέχνιδες γρήγορα θα χωρισθούν, χωρίζοντας και τους θαυμαστές των σε δυο στρατόπεδα.

Στην «Καταίγδα» του Μπερνστέιν, στο έργο όπου αναδείχθηκε το μεγάλο δραματικό ταλέντο της Βερώνη και η ισχυρή καλλιτεχνική της προσωπικότητα. «Διέπλεσε έναν από τους πλέον ισχυρούς δραματικούς ρόλους», γράφουν με θαυμασμό οι κριτικοί της εποχής. Και το μικρό αλλά έκλεκτο αθηναϊκό κοινό την αποθέωνε πραγματικά.

Η Αικατερίνη Βερώνη με τον άνδρα της Γεώργιο Γενάδη, που, για χάρη της, εγκαταλείπει την επιστήμη του και θγαίνει στο θέατρο. Η αγάπη τους, που έμεινε παροιμιώδης, άρχισε από τα μαθητικά θρανία, και κράτησε όσο και η ζωή τους. Παντρεύτηκαν το 1895 στη Σμύρνη και απέχωρησαν μαζί από το θέατρο, το 1913.

Η φημισμένη Σάρα Μπερνάρ ή θρυλική Γαλλίδα πρωταγωνίστρια, προς την οποία συνέκριναν οι Έλληνες κριτικοί την Αικατερίνη Βερώνη. Όταν, στα 1893, η Σάρα Μπερνάρ άναστάωσε τους Αθηναίους με το πέρεσμά της από το Δημοτικό μας θέατρο, η Αικατερίνη Βερώνη εγκατέλειψε άμέσως το θιάσο της στο Βόλο και ήλθε στην Αθήνα για να παρακολουθήσει τις παραστάσεις της μεγάλης συναδέλφου της. Λέγεται, πως όταν η Αικατερίνη Βερώνη μετέβη στο Παρίσι, η Σάρα Μπερνάρ την έπεσκέφθη για να τη συγχωρήσει μερικούς του γαλλικού θεάτρου για τις επιτυχίες της σ' έργα του γαλλικού δραματολογίου.

Μικρή θεατρική έγκυκλοπαίδεια

ΚΟΜΕΝΤΙΑ ΝΤΕΛΛ' ΑΡΤΕ

Στα θεατρικά κείμενα, συχνά θα συναντήσουμε έναν όρο: Κομέντια ντέλλ' άρτε. Οι κριτικοί του θεάτρου μας, πολλές φορές, αναφέρουν ότι: «Το έργο παίχθηκε κατά τα πρότυπα της Κομέντια ντέλλ' άρτε», ή «ο συγγραφέας έπηρέασθη από την τεχνική της». Τελευταία, μάλιστα, γίνεται κατάχρησις του όρου από τους ειδικούς, που νοσταλγούν την επιστροφή της θεατρικής τέχνης στις γνήσιες λαϊκές της πηγές. Τί, όμως, να σημαίνει ο όρος;

Η σωστή μετάφρασις των Ιταλικών αυτών λέξεων θα άποδοθή στα ελληνικά ως: «Κωμωδία της τέχνης». Είναι, δηλαδή, η κωμωδία, που με την υποκριτική τέχνη τους έφτιαχναν κατά τον 15ον αιώνα οι Ιταλοί λαϊκοί ήθοιοι. Κωμωδία, που δεν έχει συγγραφέα και την τεχνουργούν αποκλειστικά οι ήθοιοι, οι Μίμοι. Ένας άπ' αυτούς, έπινοεί μίαν υπόθεσι, την άφηγείται στους συναδέλφους του και αυτοί θγαίνουν στη σκηνή και κατά τη διάρκεια της παραστάσεως αυτοσχεδιάζουν τους ρόλους τους, έφευρίσκουν λόγια, δράσι, φερσίματα. Μιά αυτοσχέδια ή έκ του προχείρου δηλαδή κωμωδία.

Στην αυτοσχέδια αυτήν, Ιταλική κωμωδία, τα εμφανιζόμενα πρόσωπα, είναι τυποποιημένα και πάντα τα ίδια. Το καθένα, από αυτά, αντιπροσωπεύει μία ιδιότητα, ένα ελάττωμα, ένα ή περισσότερα, ανθρώπινα πάθη. Γελοιογραφούνται και χαρακτηρίζονται από σκηνής, συνήθως από τον ίδιο ήθοιο, τον κατάλληλο από Ικανότητα και γνώσι του τύπου. Οι τύποι αυτοί, πάθησαν από τα διάφορα μέρη της Ιταλίας. Κάθε πόλις, ανάλογα με τις επικρατούσες κλίσεις της διαθέσεως των κατοίκων της, έδωσε και τον αντίπροσωπευτικό τύπο της. Έ-

τσι, η έμπορική Βενετία, έδωσε τον έρωτευμένο γεροτσιγκούνη Πανταλόνε, που τον κλέβει και τον άπατά ο Άρλεκίνος. Η Βολώνια, ή πόλις των επιστημών, το γελοίο σχολαστικό Δόκτορα. Η Νεάπολις, τον φανφαρόνο ψευδοπαλληκαρά, καυχήσιάρη Καπιτάνο Σπαδέντο, που άδιάκοπα έυλοκοπιέται επί σκηνής. Το Βέργαμο, τον έακουστο Άρλεκίνο. Η Φερράρα, τον Μπριγκέλλα, και άλλες πόλεις, διάφορους άλλους τύπους.

Οι τύποι αυτοί, μία και ήταν πάντα οι ίδιοι, για να κινούν το ένδιαφέρον, έπρεπε να αυτοσχεδιάζονται επί σκηνής, με αλήθειες και με πολλή ζωντάνια. Έτσι, διαμορφώθηκε μία υπόκρισις, που έτυποποιούσε πράξεις με έντονο ρυθμό, με κίνησι, με πλούσιο χρωματισμό. Η άλη αυτή ζωντάνια της Κομέντια ντέλλ' άρτε, όχι μόνον άνανέωσε το κωμικό στοιχείο, και γίνθηκε το προσφιλέστερο για το λαό άκρόαμα της εποχής της, αλλά και είχε μεγάλη επίδρασι στους μετέπειτα συγγραφείς.

Στόν τόπο μας ένα είδος Κομέντια ντέλλ' άρτε είναι ο Καραγκιόζης και η Έπιθεώρησις. Στα δυο αυτά είδη περιεσώθηκαν πολλά στοιχεία της αρχαίας Ιταλικής λαϊκής κωμωδίας. Π. Κ.

*

ΖΗΛΕΙΑ

Ο διευθυντής ενός θεάτρου του Μιλάνου επισκέφθηκε κάποιον θεάτρο ανδρικήλων και έθαύμασε την τέχνη του θιασάρχου, που κινούσε τα ανδρικήλα του με τα λεπτά νήματα από τα οποία έκρέμονταν. Μόλις έτελείωσε η παράστασις, έπήγε να τον συχαρή και ύστερα του έιπε:

— Σας ζηλεύω.
— Γιατί;
— Γιατί μπορείτε να κρεμάτε τους ήθοιους σας όποτε σας άρέσει!

Προβλήματα της καρδιάς

Άγαπητές φίλες,

Τα γράμματα έχουν κιόλας σχηματίσει ένα μικρό σωρό πάνω στο γραφείο μου. Άπαντώ με τη σειρά που τα παίρνω: Νά το πρόβλημα της «Μαργαρίτας», που παίζοντας ίσως με το ψευδώνυμό της μ' έρωτά: «Μ' αγαπά ή δε μ' αγαπά; Είναι συνομήλικος και συμφοιτητής μου, άφωτισμένος στόν έρωτά μας, όπως τουλάχιστον φαίνεται. Κι' όμως, όταν μιλά για αιώνια αγάπη, χαμογελά κάπως ειρωνικά, και για γάμο δεν έκαμε λόγο άκόμη. Είναι λογικός, μετρημένος κι' άναρωτιέμαι: Μπορούν να συνυπάρχουν ή λογική κι' ή αγάπη; Πώς να φερθώ; Μ' αγαπά ή δε μ' αγαπά;»

Άγαπητή Μαργαρίτα, το σφάλμα μας είναι, πως περιμένουμε από τους άλλους να έναρκαώσουν με σχολαστική ακρίβεια, το δνείρο που μας έθρεψε ή φαντασία. Ο μετρημένος νέος που έσύ συμπαθείς έχει χαρακτήρα δικό του. Ίσως να τον δίδαξε πείρα πικρή ν' αποδιώχνει τις πλάνες και να δυσπιστεί στα μεγάλα λόγια. Βαδίζει με μάτια άνοιχτά, δοκιμάζει και περιμένει. Δεν άποκλείεται, όμως, ν' αγαπά περισσότερο από κείνους που κάνουν εύκολα όρκους αιώνιας αγάπης. Πώς να φερθώ; Μά απλούστατα, με την ίδια ύπομονη κι' άνδιωτέλεια, άν φυσικά ή σύνεσις που κατηγορείς στόν άγαπημένο σου, συνοδεύει την κάθε έκδηλωσι της αγάπης του.

Πολύ δύσκολη ή περίπτωσις της «Λουίζας». Άγαπούσε κάποιον που έδειχνε πως την αγαπά κι' εκείνος. Μά έαφνου έφυγε για το μέτωπο της Κορέας, χωρίς να της κάμη την πολυπόθητη ερωτική έξομολόγησι, ούτε τη σπαρακτική ώρα του χωρισμού. Πικραμένη θαθεί και πείραγμα στην όλη γυναικεία έγωισμός της, δέβαιη πιά πως δεν την είχε ποτέ αγαπήσει, έδωσε ύποσχεσι σ' άλλον, που τη ζητούσε σε γάμο από καιρό. Ο άγαπημένος της, όμως, που όπως φαίνεται, ήταν δειλός — στόν έρωτά — δρήμε το θάρρος από μακριά και της έγραψε την αγάπη του. Και με ρωτά ή Λουίζα, τί να κάμη τώρα; Είναι ήθικα να πικράνη τον τίμιο και καλό μνηστήρα; Μά πάλι πως να θυθεί σ' άπελπισία το μακρινό πολυαγαπημένο που κάθε ώρα παλεύει με το θάνατο; Καλή μου Λουίζα, το σφάλμα σου έχει τις ρίζες του στόν έγωισμό σου. Άν είχες ύπομονη, άν δεν άφηνες να σε παρασύρη ή άδική, όπως βλέπεις, πικρία, δε θα χες τώρα διλήμματα: Δυστυχώς, όπως και να φερθής τώρα, τις τύψεις δεν μπορείς να τις άποφυγής. Έναν από τους δυο θα πικράνης και θα πληρώσης την επιπολαιότητά σου με διπλή ταπεινώσι. Μίλησε πρώτα στόν άρραδωνιστικό κι' άν σ' άφήσι έλευθερη — έλπίζω να το κάμη άν έχη και την έλπίσι — περηφάνεια — γράψε τότε και στόν άγαπημένο σου την αλήθεια, για να μην έχης τίποτε να φοβηθής. Θά μού πής, ίσως, πως έτσι κινδυνεύεις να τους χάσεις και τους δυο. Δέ νομίζω! Από την ελκρινεία πάντα θγαίνει κανείς κερδισμένος στό τέλος, κι' ο νικητής άλλωστε εύκολα συγχωρεί. Άθάρρος, λοιπόν, για να θυγής άπ' το δίλημμα. Καλή τύχη.

KOPINNA

ΣΥΝΟΚΟΡΙΤΕΙΑ ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

1

(Δυο φίλες παίρνουν το τσάι τους σε ένα κοσμικό ζαχαροπλαστείο. Ο κόσμος που περνά, τις κυτάζει με θαυμασμό, γιατί είναι πολύ όμορφες.)

Τζούλια: Κι' έτσι, είμαι πάντα χαρούμενη και πάντα γελαστή κοντά του... Νίνα: Άς μπορούσα να ήμουν κι' εγώ τόσο ήσυχη για την αγάπη του. Νάξες, Τζούλια, πως τον ζηλεύω! Άφου και μία μέρα να μην τον δω, θα τον τρελλάνω στην άνακρισι την έπομένη...

Τζούλια: Τι ώφελεί ή άνακρισις στην αγάπη; Όταν ένας άντρας θέλη να ξεσκάσει, τα καταφέρνει μια χαρά χωρίς να τον μωριαίνει καθόλου...

Νίνα: Γελήσαι, Τζούλια. Έχωνας τη διαίσθησι. Κι' εγώ έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη στη διαίσθησί μου.

Τζούλια: Έγώ δεν πιστεύω παρά σε ένα μόνο: Στην τυφή, τυφή έμπιστοσύνη άνάμεσα στα πρόσωπα που αγαπιούνται.

Νίνα: Κι' όμως, άκουσε κάτι παράξενο, που θα σαστίσης: Πέρσι ο Νότης ήταν καλεσμένος μόνος σ' ένα πάρτυ. Κάποιο σπότη συγγενικό του, όπου ήταν υποχρεωμένος να πάη.

Τζούλια: Έ, κι' ύστερα; Βρήκε καμμία ξανθούλα εκεί και φλέρταρε μαζί της;

Νίνα: Ναι, αλλά δεν ήταν ξανθούλα. Ήταν μία ψηλή κοπέλλα, μελαχροινή, με μαύρα μαλλιά και κόκκινο φόρεμα. Έκείνη τη νύχτα, δεν έκλεισα μάτι στο κρεβάτι μου, προσπαθώντας να μαντέψω τί κάνει.

Τζούλια: Άν θέλα να τον φανταστώ εκεί που βρίσκεται, να του μεταδώσω με τη σκέψι μου την αγάπη μου! Και, ξαφνικά, ήρθε στο μυαλό μου μία εικόνα. Τον είδα να κρατά στην άγκαλιά του μία κοπέλλα ψηλή, με μαύρα μαλλιά και κόκκινο φόρεμα, και να χορεύει...

Τζούλια: Και ύστερα ξύπνησε, σου λέω. Έτσι ξύπνησε το φανταστικό. Και την άλλη μέρα...

Τζούλια: Τον άρχισες στην άνακρισι.

Νίνα: Δέ χρειάστηκε. Του το είπα άμέσως. Και κείνος σάσισε, πέτρωσε. Γιατί ήταν αλήθεια! Άπό τότε με λέει μικρή μάγισσά του!

Τζούλια: Παπαπά, να μού λείπη τέτοια Ικανότης. Στα καλά καθούμενα να βλέπω πού είναι ο άλλος. Και τί κάνει! Άς κάνω το σταυρό μου, δε μού χρειάζεται...

Νίνα: Πως φαίνεται, ότι δε ζήλεψες ποτέ σου. Γι' αυτό μιλάς έτσι!

Τζούλια: Λοιπόν, θα σου πω κάτι μιά και με προκαλείς, Νίνα. Μιά παλιά ιστορία, που έγινε εδώ και τέσσερα χρόνια. Τότε που πρωτογνώρισα τον Πέτρο.

Νίνα: Σκέψου, πέρασαν κι' όλας τέσσερα χρόνια!

Τζούλια: Ναι, τέσσερα χρόνια. Κι' ο δεσμός μας κρατάει ως σήμερα στερεός κι' ωραίος. Κι' όμως τον πρώτο χρόνο,

3

παίχτηκε κορώνα ή γράμματα ή τύχη του, σ' ένα δευτερόλεπτο μέσα. Κι' άν σώθηκε, είναι γιατί συγκράτησα, μία ώρα ζήλειας, την ψυχή μου.

Νίνα: Άσφαλώς τον τσάκωσες με κάποιαν άλλη!

Τζούλια: Τον τσάκωσα; Δεν ξέρω! Πάντως, τον είδα με κάποιαν άλλη. Σ' ένα έρημικό καφεενάκι. Ήταν σούρουπο κι' είχα βγή να περπατήσω μονάχη, γιατί δε θα τον έβλεπα εκείνο το βράδυ. Και, ξαφνικά, νάτον μπροστά μου! Με την άλλη! Στάθηκα στό μισοσκόταδο μαρμαρωμένη. Και τους κυττώσα μισότρελλη άπό τον πόνο. Κάθονταν δίπλα δίπλα, εκείνος της κρατούσε τρυφερά το χέρι, της μιλούσε και, πού και πού, της χάιδευε τα μαλλιά!

Νίνα: Ώ, Θεέ μου! Κι' έσύ τί έκανες; Πές μου!

Τζούλια: Ένοιωσα να άναποδογυρίζω ο κόσμος. Μιά στιγμή μου ήρθε να όρμησω. Νά του πω πικρά λόγια, να τον προσβάλω μπροστά στην άλλη και να φύγω!

Νίνα: Δεν όρμησες όμως;

Τζούλια: Εύτυχώς, συγκρατήθηκα. Και γύρισα κλαίοντας στό σπίτι μου, άφάνταστα δυστυχισμένη...

Νίνα: Βλέπεις τί σου λέω; Γι' αυτό πρέπει κανείς να προσέχη.

Τζούλια: Το άλλο βράδυ πέρασε και μού σφύριζε. Βγήκα σάν πάντα, με ύφος άδιάφορο, για ν' άκούσω από το στόμα του το ψέμα.

4

Νίνα: Έλπίζω να ξέσπασες τότε! Τζούλια: Ναι, ξέσπασα! Σέ δάκρυα χαράς! Κι' άγνωμονόσα τη δύναμη που με συγκράτησε το άλλο βράδυ στό καφεενάκι...

Νίνα: Μά, επί τέλους, δε σε καταλαβαίνω!

Τζούλια: Ήταν ή αδελφή του, Νίνα! Που δεν τη γνώριζα άκόμη ούτε στην να! Είχε έρθει άπό τη Θεσσαλονίκη, όπου μένουν οι γονείς του Πέτρου. Σκέψου, άν είχα προβάλει μπροστά τους σε μαντάδα το προηγούμενο βράδυ, στό καφεενάκι, δε θα μού το συγχωρούσε ποτέ του! Ένώ σήμερα... (χαμογελάει στα δνείρα της...)

(Στο άπέναντι τραπέζι, δυο νεαροί κομψοέφοροι παρατηρούν τα κορίτσια με ένδιαφέρον.)

Ο ένας: Κυτάξέ τις, τσιμπάνε, σου λέω, μας χαμογελάνε!

Ο άλλος: Ποιά θέλεις τώρα, λέγε, την ξανθιά ή τη μελαχροινή;

Ο ένας: Βρέ, δε θα τα χαλάσουμε, μόνο σήκα, πληρώνουν... Πλήρωσε κι' έσύ και πάμε...

(Έκείνη τη στιγμή δυο άλλοι νέοι άνδρες προβάλλουν στην πόρτα του ζαχαροπλαστείου. Χαιρετούν τις κοπέλλες, τις παίρνουν σφιχτά στό μπράτσο τους και θγαίνουν στό όρκο. Οι δυο δόν Ζουάν έαυκάθονται άπογοητευμένοι στό τραπέζι τους.)

ΑΥΛΑΙΑ

Η Μόδα

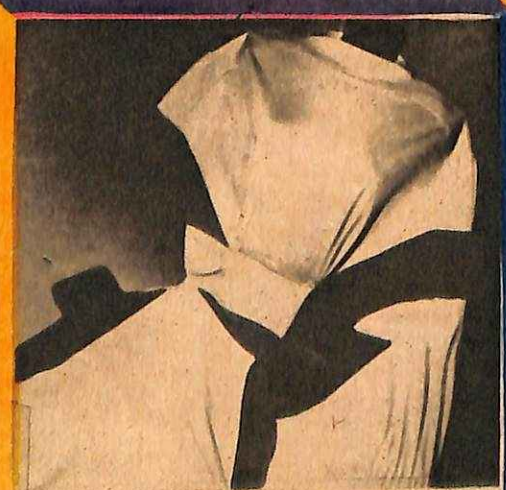
ΤΑ ΠΡΩΪΝΑ

Το θέμα του πρωινού ντυσίματος δεν είναι τόσο απλό όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Και τούτο, γιατί το πρωινό φόρεμα πρέπει συνήθως να προσαρμοσθή σε χίλιες σκοπιμότητες, που είναι άγνωστες στην απογευματινή τουαλέττα. Τα φορέματα που θα φορέση μία γυναίκα στο γραφείο της, στον περίπατο, στα μπάνια, στην έκδρομη, στα μαγαζιά ή στην κοσμική πρόσκληση για πρόγευμα, είναι ασφαλώς όλα πρωινά, αλλά πολύ διαφορετικού χαρακτήρος μεταξύ τους.

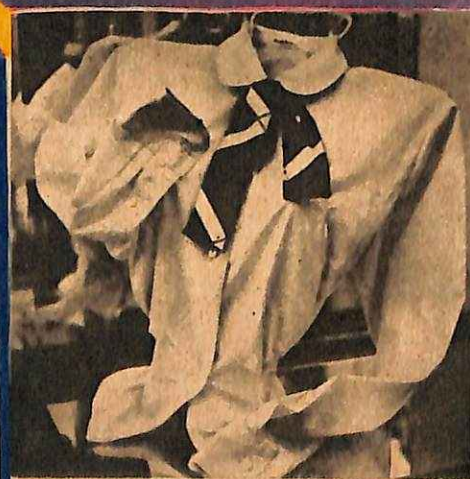
Θα μου πείτε, βέβαια, ότι δεν είναι τόσο εύκολο κάθε γυναίκα να έχει τόσα φορέματα, ώστε να ανταποκρίνεται με ακρίβεια σε όλες αυτές τις περιπτώσεις. Ασφαλώς, όχι. Γι' αυτό η φετινή μόδα των ντε πίες, της φούστας με το χωριστό κορσάκι μπολερό, εξυπηρετεί αφάνταστα τη γυναίκα πρωινή εμφάνισι, γιατί της άφησε μεγάλη ελευθερία για παραλλαγή και ποικιλία. Με δύο φούστες π. χ. διαφορετικού χρώματος, από τουάλ, ποπλίν, λινό, ένφρουσάμπλ, φαντό ή αλπαγά, και με λίγους ωραίους συνδυασμούς από μπλουζίστσες σεμιζιέ ή κορσάκ - μπολερό, κατορθώνει κανείς να δημιουργήσει ένα σεβαστό αριθμό εμφανίσεων, που να προσαρμόζονται με την ποικιλία τους σε όλες τις περιστάσεις. Φανταστήτε αν θέλετε τις δύο αυτές χαριτωμένες φούστες των ανσάμπλ, που σας παρουσιάζουμε (την πουαντιγιέ και τη ριγιέ) με διάφορα χρωματιστά ή αστρα μπλουζακία σεμιζιέ, και θα τις δείτε να μεταμορφώνονται σε χαριτωμένα πρωινά, για τον περίπατο ή για το γραφείο.

ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

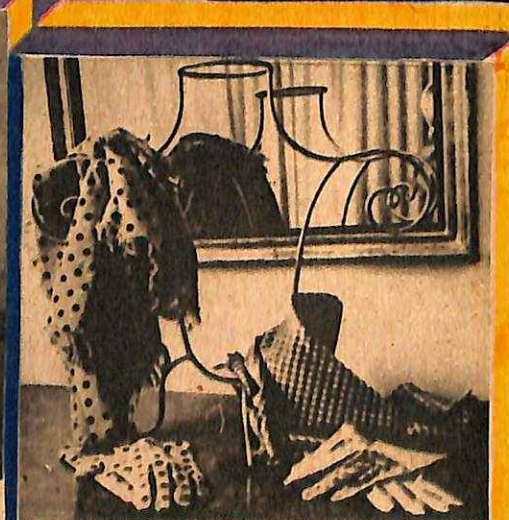
Τι διαλέξαμε για σάς

Μερικές από τις μπλουζίστσες ζέρσεϋ σε νέα σχέδια, που έφερε η «Ετάμ».

Ένα τέτοιο σκερτσόζικο γραβατάκι δίνει γυναίκα ελαφράδα στα πουκάμισα. Θα βρούμε σε διάφορα χρώματα στο Παπαγιάννη προς 22.000 δραχ.

Μαντήλια και γάντια της εποχής από ύφασμα άσορτί, του οίκου «Κανάσας».

ΤΙ ΜΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Το Παρίσι είναι η πόλις του φωτός, των τεχνών και της γυναικείας κομψότητας. Παρ' όλο τον ανταγωνισμό που βρήκαν μεταπολεμικώς οι παρισίνοι δημιουργοί της μόδας, κυρίως από τους Ιταλούς, εξακολουθούν πάντοτε να κρατούν τα σκήπτρα. Και θα τα κρατήσουν. Γιατί παράδοσις αιώνων ως και η φύσις του γαλλικού πνεύματος έχουν συνεργαστή για να βρουν αυτόν τον ιδιαίτερο τόνο, τον «άέρα», όπως λέμε κοινά, που αποτελούν το μυστικό της κομψότητας.

Το μυστικό αυτό, που και η πιο ταπεινή Γαλλίδα μινινετούλα το ξέρει από ένστικτο, οι μεγάλοι ραπτικοί παρισίνοι οίκοι το έχουν αναγάγει σε επιστήμη. Ανάμεσα τους ο Ζαν Ντεσσές διακρίνεται σαν φανατικός λάτρης της γυναικείας προσωπικότητας. Πάντοτε τα μοντέλα του ευνουούν την ανάδειξί της. Απλό κασέ, σε μαλακή γραμμή, με ιδιαίτερα φροντισμένες τις λεπτομέρειες της κόμπ, είναι τα χαρακτηριστικά των δημιουργιών του. Στη φετινή καλοκαιρινή μόδα είχε επιβάλει τις προτιμήσεις του, και τα προγνωστικά λένε πως αυτές θα καθορίσουν και τις γενικές γραμμές των φθινοπωρινών επιδείξεων στα παρισινά ατελιέ.

Jean Dessés

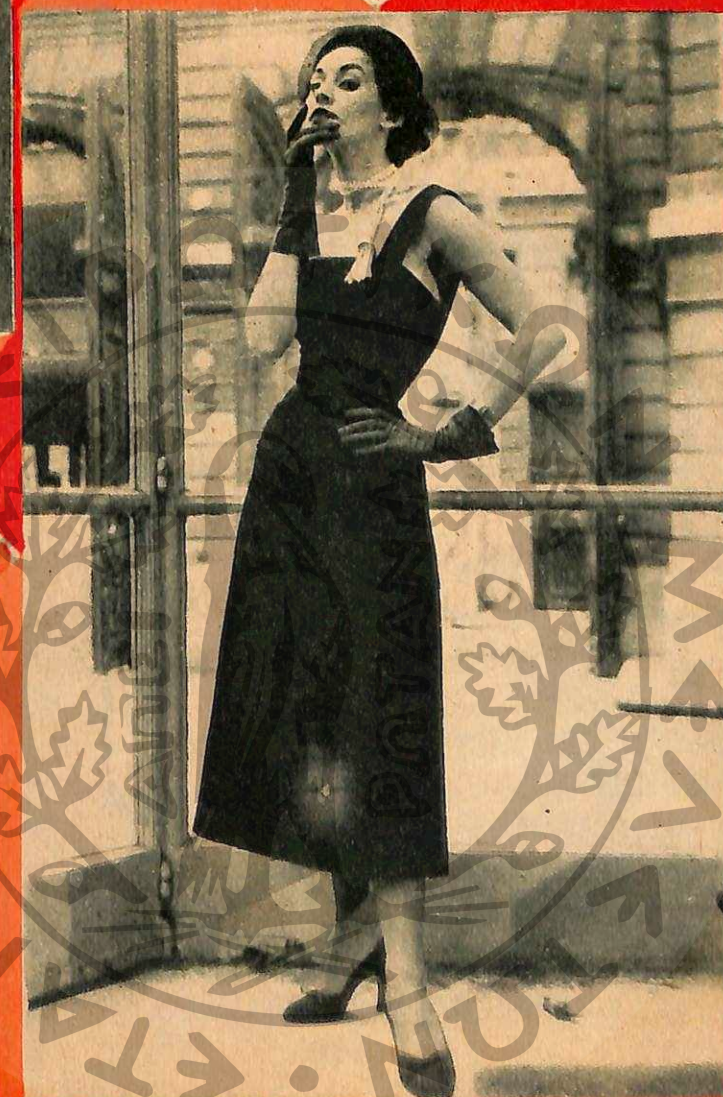
ΤΑ δύο μοντέλα, που παρουσιάζει για τις αναγνώστριές μας σήμερα ο Ζαν Ντεσσές, μπορούν να φορεθούν και τις πρώιμες φθινοπωρινές μέρες.

Το πρώτο, απογευματινό, από κρέπ σατρές, μπορεί να γίνει κι' από λεπτό μάλλινο, σε μαλακό τόνο γκρι ή μπέζ. Γαρνίρετε στα πλάγια της φούστας και στο μπουστό με πλισσέ.

Το άλλο, σε μαύρο φάιν, ποικίλλεται στη γραμμή του με οριζόντιες πιέττες στη φούστα και στην άρχη του κορσάκ. Συνοδεύεται με το χαριτωμένο αυτό καπελλάκι από μαύρο βελούδο και μπόρ από κρέν και μπορεί να φορεθῇ με ζακέτα ταγιέρ από το ίδιο ύφασμα.

Τα δύο αυτά μοντέλα, έχουν στην απλότητά τους αυτή την ιδιαίτερη γαλλική φινέτσα, που ο Έλληνας Γιάννης Ντεσσές αποδίδει με τη δημιουργική ιδιοφυΐα του.

Προσέξτε στο πρώτο την κόμπ του ντεκολτέ, πως πλουτίζει τη γυμνή δάσι του λαιμού και πως συμβαδίζει με την δλη γραμμή του φορέματος.

Εφθάρσαν.
ΑΙ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΑΙ
ΡΩΣΣΙΚΑΙ
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

Αί καμμίτεραι
του Κόσμου
ΑΣΤΕΡΟΣ

ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΥΠΟΥ

ΜΕ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΟΜΟΙΑ ΤΩΝ ΕΝ
 ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ & ΜΕ
 ΚΟΜΨΟΤΑΤΗ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΒΑΣΙ

•

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΧΑΜΗΛΟΤΕΡΕΣ
 ΤΙΜΕΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ ΜΕ
 ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΕΘΥΝΣΙΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΡ. ΛΑΔΑ 2
 ΟΘΩΛΗΣ, ΤΗΛ 24173 ΑΘΗΝΑΙ
 ΟΔΟΣ ΚΑΡΥΤΣΗ 6

ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΚΕΝΤΗ-
 ΜΑΤΟΣ ΔΩΡΕΑΝ
 ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ

Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΑΡΝΤΕΝ ΛΕΓΕΙ:

ΠΟΣΕΣ παλές παροιμίες έχει εμπνεύσει η όμορφιά! «Τό πρόσωπό σας είναι η περιουσία σας!» «Η όμορφιά βρίσκεται στο δέρμα» κλπ. κλπ. Γεμίζουν δόκλαιο. Και όσο κι αν επαναλαμβάνονται, οι περισσότερες δε χάνουν την αξία τους.

Τό πρόσωπό σας είναι αληθινά η περιουσία σας, η ατομική σας περιουσία. Ξέρω, ότι η απλή φυσική όμορφιά βρίσκεται μονάχα στο δέρμα, αλλά δεν ξεχνώ, ότι η αληθινή όμορφιά πηγάζει απ' τα μέσα και πρέπει να συνοδεύεται απ' την προσωπική γοητεία, αλλά και απ' την καθημερινή φροντίδα.

Πάντα έλεγα, και θα εξακολουθώ να το λέγω όσο ζω, ότι όλες οι γυναίκες πρέπει να είναι έλκυστικές. Τό χρυσάφι στον έαυτό σας και σ' όλο τον κόσμο, που σας βλέπει, να έχετε έλκυστική όψη. Δε με νοιάζει αν φορήτε το πιο ακριβό καπέλλο του κόσμου, τη στιγμή που κάτω απ' αυτό το καπέλλο, το πρόσωπό σας φαίνεται κουρασμένο. Είναι αγένεια από μέρους σας! «Αν το δικό σας φιλότιμο δε σας στρώχνει να δώσετε στο πρόσωπό σας την όμορφιά, τότε κάντε το για χάρη των άλλων που σας βλέπουν!»

Σήμερα δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία να μην είναι έλκυστική η γυναίκα. Πρέπει απλούστατα να είστε ωραίες. Και σας λέγω πως θα γίνετε ωραίες.

Τό έμβλημα της «Ελίζαμπεθ Αρντεν» είναι και θα είναι πάντα: ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ... ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ... ΜΑΛΑΚΩΜΑ...

Είναι απαραίτητο να έχετε κρέμα καθαρισμού, που πρέπει, όμως, να ταιριάζει απόλυτα με τον τύπο του δέρματός σας. Αφού τη διαλέξετε, να πάρετε και μία λοσιόν του δέρματος και μία μαλακτική κρέμα. Αυτά είναι τα τρία θαυμάσια μέσα που θα χρειαστήτε για την περιποίησι του προσώπου σας και που θα διατηρήσουν τό δέρμα σας νεανικά δροσερό και απαλό.

Λοιπόν δε καταπιστούμε με την περιποίησι του προσώπου σας. Πριν, όμως, αρχίσετε μην ξεχνάτε να δέσετε τα μαλλιά σας μ' ένα μαντήλι.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ. — Βρέστε ένα κομμάτι μπαμπάκι με κρύο νερό, στραγγίξτε το και βάλτε πάνω τη λοσιόν του δέρματος, που είναι στηπτική αλλά τόσο ελαφρά ώστε δε θα ξεράνει το δέρμα σας, όσο εύαισθητο κι' αν είναι. Ύστερα βουτήξτε το μπαμπάκι στην κρέμα του καθαρίσματος και αρχίστε να καθαρίζετε απ' τη βάση του λαιμού σας με σταθερές κυκλικές κινήσεις. Να καθαρίζετε με ιδιαίτερη επιμέλεια τις γωνίες των ρουβουνιών σας — και να μην ξεχνάτε ποτέ το πίσω μέρος του λαιμού σας.

ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ. — Μπορείτε μόνη σας, στο σπίτι, ν' αντικαταστήσετε τα επιδέξια δάχτυλα που ταμπονάρουν το δέρμα σας στο κουρείο. Κάντε ένα ταμπόν από δρεμμένο μπαμπάκι σε σχήμα κουταλιού. Βρέξτε το με λοσιόν του δέρματος και αρχίστε να δίνετε ζωηρά χτυπηματάκια στο πρόσωπό σας. Αρχίστε απ' το λαιμό, απ' τη μιάν άκρη ως την άλλη,

προχωρήστε στο πηγούνι, στα μάγουλα, στη μύτη, κάτω απ' τα μάτια και τέλος στο μέτωπο ως τη γραμμή των μαλλιών σας.

ΜΑΛΑΚΩΜΑ. — Τό δέρμα σας είναι καθαρώτατο και ολοζώντανο και πρέπει να το χτυπάτε απαλά — αλλά σταθερά με τα τρία δάχτυλα του χεριού σας. Να χτυπάτε πάντα προς τα πάνω, ακολουθώντας την ίδια φορά όπως και στο φρεσκάρισμα. Μαλακώστε τό πρόσωπό σας με μαλακτική κρέμα ως που να υαλίζη δόκλαιο. Ύστερα αφαιρείτε την κρέμα με χαρτί ντεμακιγιάζ. «Αν πρόκειται να κοιμηθίτε, αφήστε ένα λεπτό στρώμα κρέμας πάνω στο πρόσωπό σας τη νύχτα.

Ξέρω, ότι θα με ρωτήσετε διάφορα πράγματα για τό δέρμα σας και θα προσπαθήσω ν' απαντήσω στις κυριώτερες ερωτήσεις σας. Ερώτησις: Νομίζετε, ότι τό σαπούνι και τό ζεστό νερό ωφελούν;

Απάντησις: «Όχι, αναμφισβητήτως όχι. Τό δέρμα του προσώπου είναι πολύ πιο λεπτό και εύαισθητο απ' την άλλη επιφάνεια του σώματος και χρειάζεται πολύ πιο απαλό καθαρίσμα. Τα σαπούνια, όσο κι' αν είναι αγνά, είναι συνήθως αλκαλικά. Επίσης, τό ζεστό νερό ξεραίνει τα φυσικά λίπη. Και τό ξερό δέρμα πάντα σχηματίζει εύκολότερα ρυτίδες.

Ερώτησις: Μας συμβουλεύετε να χρησιμοποιούμε άτμό στο πρόσωπό μας;

Απάντησις: «Ασφαλώς όχι! Ο άτμος ξεραίνει τα φυσικά λίπη και κάνει τό δέρμα άδρό. Επίσης χαλαρώνει τό δέρμα και τό κάνει πλαστικό.

Elizabet Arden

Η λεύκη:

Αρκετά συχνή πάθηση του δέρματος, η λεύκη, είναι περισσότερο — μπορεί να τη κανείς — ελάττωμα, παρά πραγματική άρρώστεια.

Όσοι έχουν, πράγματι, τους χαρακτηριστικούς «άσπρους λεκέδες» στο δέρμα τους, δεν εμφανίζουν άλλα ένοχλήματα — πόνους, φαγούρα κλπ. — ούτε κινδυνεύουν η πάθησι τους να χειροτερεύη ή να εξελιχθί σε κάτι άλλο... Για λόγους, όμως, αισθητικούς και έμφανιστους, όταν οι αποχρωματισμένες περιοχές της επιδερμίδος εντοπίζονται στο πρόσωπο, τό λαιμό, τό στήθος ή τα χέρια και, γενικά, σε άκάλυπτα μέρη του σώματος, ένοχλούν πολύ αυτούς που έχουν λεύκη. Κι' ακόμα πιο πολύ, αν ό πάσχωιν είναι έκπρωτος του, λεγομένου, «άδυνάτου φύλου».

Τώρα τό καλοκαίρι, η λεύκη προκαλεί πιο έντονα τη δυσανεξία των πασχόντων.

Πρώτον, διότι με τόν ήλιο χρωματίζεται περισσότερο τό γύρω δέρμα και, η περιοχή της επιδερμίδος, που στερείται χρωστικής, φαίνεται πιο άσπρη.

Και δεύτερον, διότι τα άκάλυπτα μέρη του σώματος είναι

ΚΑΛΟΝΗ ΥΓΕΙΑ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΓΥΜΝΑΖΕΣΘΕ!

Η καλή γυμναστική εξασφαλίζει υγεία και όμορφιά. Η «Οικογένεια», από τό τεύχος αυτό, άρχίζει μία σειρά μαθημάτων γυμναστικής. Τα μαθήματα αυτά αποτελούνται από εύκολες και ώφελιμώτερες ασκήσεις, που σας τις υποδεικνύει η Άγγλις ήθοποιος Ύδων Μάρς.

- 1 — Για να είναι λεπτή η μέση σας: Τεντωθήτε προς τα πάνω όσο μπορείτε. Ένώστε τα χέρια ψηλά πάνω από τό κεφάλι. Σκύψτε προς τη μία πλευρά, πάντα τεντώνοντας τό σώμα. Επανέλθετε στην αρχική θέση και σκύψτε προς την άλλη πλευρά.
- 2 — Για τό σφυρά... Πάνω - κάτω. Ένα - δύο. Όσο μπορείτε πιά ψηλά.
- 3 — Για να ελαττώσετε τό πάχος στους γοφούς και να αποκτήσετε ώραιες γραμμές... Όμοι, ράχης, κολλητά στο δάπεδο. Τα χέρια προς τα έξω. Τα γόνατα λυγισμένα προς τα δεξιά. Γυρνάτε με τη μέση μόνο και περιγράφετε ένα ήμικύκλιο προς τα αριστερά, κρατώντας τα γόνατα πάντα λυγισμένα.

ΕΝ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΑΣ ΔΙΔΕΙ Η ΗΘΟΠΙΟΣ ΎΔΩΝ ΜΑΡΣ

ΚΑΛΗ η γυμναστική, αλλά όποιος ή ποτε γυμναστική δεν είναι ώφελιμη...

Τα παλαιά γυμναστικά τινάγματα — πρέπει να έγκαταλειφθούν: διογκώνουν τούς μύς, κάνουν αντίαισθητικές γραμμές και κουράζουν πολύ.

Πηδήξτε από τό κρεβάτι σας, τεντώστε τό σώμα σας σιγά-σιγά και, έπειτα, χαλαρώστε τό πάλι σιγά - σιγά.

Δέκα λεπτά, πριν τό πρωινό σας ρόφημα, διαθεσάτε τα για μερικές από τις ασκήσεις που θα σας υποδείξουμε.

Η καλύτερη άσκηση, για να αρχίσετε τη μέρα σας, είναι αυτή που βλέπετε στην εικόνα και που έκτελει η Άγγλις ήθοποιος Ύδων Μάρς.

Η άσκηση αυτή θα σας εξασφαλίση σβελλάδα στο σώμα και καλλιγραμμία στους μύς και τις γάμπες.

Δοκιμάστε την: Ζυγισθήτε στο άριστερό πόδι, με τό δεξί τεντωμένο προς τα πίσω και τα δύο χέρια προς τα πλάγια. Σηκώστε, έπειτα, τό δεξί πόδι και φέρτε τό όσο μπορείτε προς τα μπρος. Επανέλθετε στην αρχική θέση και ταλαντευθήτε προς τα πίσω και τα μπρος.

Επαναλάβετε τις κινήσεις αυτές, σπριζόμενες στο άριστερό πόδι.

μία πάθησις του δέρματος

Πιο πολλά τό καλοκαίρι... Πού και σε τί, ακριβώς, όφείλεται ό τοπικός αυτός αποχρωματισμός του δέρματος δε γνωρίζουμε. Πιθανόν να είναι γενικώτερης άνωμα- έκδηλως γενικώτερης άνωμα- λίας του οργανισμού. Ίσως συνδέεται με όρμονικές ή άλλες διαταραχές. Δεν αποκλείεται να έχη σχέση με νευρικούς, άκόμα και ψυχικούς λόγους.

Πολλές φορές συνυπάρχει με άλλες άρρώστειες, του δέρματος ή γενικές. Γι' αυτό, πρέπει απαραίτητα να συμβουλευθώμε το γιατρό μας, αν παρηγήσουμε τη λεύκη, διότι δεν αποκλείεται, να μάς βρή κάποια άρρώστεια, που ίσως άγνοούμε.

Η λεύκη, σπάνια, περνά μόνη της ή περιορίζεται σημαντικά. Μπορεί, όμως, και να ξανασυμφανισθί και, συνήθως, οι άσπρες κηλίδες που παρουσιάζονται, κυρίως, σε νέα άτομα, διαρκούν πολλά χρόνια και, συχνά, σιγά - σιγά αυξάνουν.

Η θεραπεία της μέχρι τώρα, μάς επεφύλασσε, κατά κανόνα, απογοητεύσεις. Διάφορα και πολλά έσωτερικά και έξωτερικά φάρμακα, που είχαν δοκιμάστη δεν έδιναν, συνήθως, κανένα αποτέλεσμα.

Τώρα, όμως, διαθέτουμε ειδικό φάρμακο. Πρόκειται για ένα φυτό της Αιγύπτου, τό «Άμνι Μάγιους». Από τό φυτό αυτό παρασκευάζονται, τελευταίως, χάπια και ύγρό, τα όποια βοηθούν αποτελεσματικά στην εξαφάνισι των αντίαισθητικών κηλίδων.

Τα χάπια χορηγούνται από τό στόμα και τό ύγρό εφαρμόζεται τοπικώς στην αποχρωματισμένη περιοχή. Γίνεται, άκολούθως, έκθεσις της περιοχής σε τεχνητές υπεριώδεις ακτίνες ή καλύτερα στον ήλιο. Τα αποτελέσματα που δίνει τό νέο φάρμακο φαίνεται να είναι πολύ ικανοποιητικά και οι αντίαισθητικές κηλίδες εξαφανίζονται ταχέως.

Πρέπει, τέλος, να ξέρούμε, ότι πολλές φορές, ύστερα από έγκαυμα, τό δέρμα χάνει τόν όμοιομορφο χρωματισμό του. Παρουσιάζει, άνάμικτα, κηλίδες άσπρες και πιο χρωματισμένες από τό φυσιολογικό. Αυτό δεν είναι λεύκη, και δε γιαιτρεύεται με τα νέα φάρμακα. Διορθώνεται σιγά - σιγά με τό χρόνο, τόσο εύκολώτερα όσο είναι ελαφρότερη μορφή.

Δρ ΑΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
 Ιατρός — δερματολόγος

Η Ύδων Μάρς, για να διατηρή τη καλλιγραμμία της, την εύλυγσία της και τη σφύρα της, έκτελει καθημερινώς τις ασκήσεις, που θα σας υποδείξη η «Οικογένεια» σε ό συνεχή μαθήματα.

Μάδελε νά μαγειρεύετε

ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

ΠΕΜΠΤΗ

ΟΙ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΠΙΠΕΡΙΕΣ, φαγητό όρεκτικότατο και σχετικά οικονομικό, ιδίως εάν χρησιμοποιήσετε στη γέμιση το λίγο θραστό ή ψητό κρέας που σας έχει μείνει από προηγούμενο γεύμα. Διαλέγετε ώριμες και μεγάλες πιπεριές και τις χωρίζετε στα δύο. Αφαιρείτε τους σπόρους και τις ζεματίζετε. Κατόπιν ετοιμάζετε τη γέμιση: Φιλοκόβετε το κρέας και το ανακατεύετε με λίγο ψωμί μουσκεμένο, με 1 έως 2 αυγά θρασμένα και φιλοκομμένα και με 1 κρεμμύδι φιλοκομμένο και ψημένο σε βούτυρο. Γεμίζετε τις πιπεριές, τις δάδετε σε ταψάκι, στη σειρά και ρίχνετε επάνω μια πηχτή σάλτσα από τομάτες. Τις ψήνετε στο φούρνο 20 έως 25 λεπτά.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ ΜΕ ΚΙΜΑ «ΣΟΡ-ΠΡΑ-Ι-Σ». Περνάτε τον κιμά από μηχανή 2 φορές και προσθέτετε λίγη ψίχα ψωμιού, αφού τη μουσκεψετε με νερό και τη στίψετε, ανάλογο αλάτι και πιπέρι και λίγη ρίγανη. Για κάθε μερίδα: πλάθετε ένα μεγάλο πλατύ μπιφτέκι, απλώνετε επάνω λίγο τριμμένο τυρί και κρεμμύδι και τα σκεπάζετε με ένα δεύτερο μπιφτέκι στο ίδιο με το πρώτο σχήμα. Ετοιμάζετε όλα τα μπιφτέκια κατά τον ίδιο τρόπο και τα ψήνετε στη σχάρα ή στο τηγάνι.

ΣΑΒΒΑΤΟ

ΜΠΑΜΙΕΣ ΜΕ ΛΑΔΙ. Καθαρίζετε τις μπάμιες, τις πλένετε, τις ραντίζετε με αρκετό ξύδι και τις πασπαλίζετε με αλάτι. Κατόπιν τις απλώνετε μέσα σε ταψί και αφήνετε να σταθούν στον ήλιο επί 1 ώρα, ενώ τις ανακατεύετε συχνά. Σωτάρουμε το κρεμμύδι, προσθέτετε τις τομάτες καθαρισμένες και φιλοκομμένες και, όταν η σάλτσα αρχίσει να βράζει, ρίχνετε τις μπάμιες, αφού τις ξεπλύνετε σε άβρονο νερό. Τις βράζετε σε μέτρια φωτιά 45 λεπτά περίπου.

Για 1 οκά μπάμιες θα χρειασθείτε: 300 γράμια τομάτες ώριμες, 2 έως 3 μέτρια κρεμμύδια και 75 έως 100 γράμια λάδι.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΓΡΑΝΙΤΑ ΛΕΜΟΝΙ. Αναμιγνύετε 3 φλυτζ. τσαγιού νερό, 3/4 φλυτζ. τσαγιού γλυκόζη, 1 1/4 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη και 1 κουταλιά σούπας

φλοιό λεμονιού. Βάζετε το μίγμα σε χαμηλή φωτιά και το ανακατεύετε έως ότου λυώσει η ζάχαρη. Το βράζετε επί 5 λεπτά χωρίς να το ανακατεύετε. Κατόπιν το κρύνετε και προσθέτετε 2/3 φλυτζ. τσαγιού χυμό λεμονιού. Στραγγίζετε το μίγμα από σουρωτήρι και το παγώνετε σε μηχανή παγωτού, ως συνήθως, χρησιμοποιώντας 5 μέρη κοπανισμένο πάγο και 1 μέρος χοντρό αλάτι.

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΑΝ ΣΑΣ ΠΕΡΙΣΣΕΥΗ ΒΡΑΣΤΟ ΚΡΕΑΣ. Με λίγο θραστό από προηγούμενο γεύμα, 2 έως 3 τομάτες, λίγο μαϊντανό, λάδι, σκόρδο και ρίγανη γίνεται ένα όρεκτικότατο πιάτο χωρίς πολύ κόπο και έξοδο. Ρίχνετε μέσα σε ταψάκι λίγο λάδι, μαϊντανό φιλοκομμένο ελάχιστα σκόρδο και ρίγανη. Κατόπιν βάζετε μέσα μερικές τομάτες, χωρίς φλοιό και σπόρους, φιλοκομμένες και επάνω σ' αυτές τοποθετείτε σε μια σειρά τις φέτες το κρέατος. Σκεπάζετε το κρέας με λίγο μαϊντανό, σκόρδο, τομάτες, λάδι και ρίγανη, πασπαλίζετε την επιφάνεια με λίγο αλάτι και πιπέρι και βάζετε το ταψάκι στο φούρνο επί 1 1/2 ώρα.

ΤΡΙΤΗ

ΑΥΓΑ ΜΕ ΑΝΤΖΟΥΓΙΑ (όρεκτικό). Χτυπάτε ελαφρά δύο αυγά και προσθέτετε 1 κουταλιά σούπας γάλα εβαντορέ αδιάλυτο. Ζεσταίνετε μέσα σε τηγανάκι, σε χαμηλή φωτιά, λίγο βούτυρο και ρίχνετε τ' αυγά. Τα ανακατεύετε ελαφρά και, λίγο πριν τ' αποσύρουμε από τη φωτιά, προσθέτετε μια αντζούγια λυωμένη και ελάχιστα χυμό λεμονιού και κρεμμυδιού. Τα σερβίρετε επάνω σε φετάνια ψωμιού ψημένα και βουτυρωμένα.

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΨΑΡΙ ΣΧΑΡΑΣ ΣΠΕΤΣΙΩΤΙΚΟ. Διαλέγετε ώριμες και γερές τομάτες και τις ψήνετε στη σχάρα σε φωτιά από κάρβουνα ή σε ηλεκτρικό φούρνο. Κατόπιν αφαιρείτε το φλοιό και πετάτε το μέρος του κοστανιού που είναι σκληρό. Τις λιώνετε για να γίνουν πολλὰς λείας. (Εάν οι τομάτες βγάλουν πολύ υγρό, το χύνετε πριν τις λυώσετε). Τότε προσθέτετε αρκετό λάδι, αλάτι, πιπέρι και ρίγανη τριμμένη και ανακατεύετε καλά τη σάλτσα. Έν τώ μεταξύ, ψήνετε το ψάρι στη σχάρα και το βάζετε μέσα στη σάλτσα. Γαρνίρετε το πιάτο με μαϊντανό.

ΟΙ ΑΡΧΙΜΑΓΗΡΟΙ ΜΑΣ ΔΕΝ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΤΕ

«Γαρίδες σπεσιαλά» και «Πιτσούνια ατζέμ πιλάφι», όπως μαγειρεύονται στην κοσμηκή ταβέρνα «Παλά» Αθήνας, όπου αρχιμαγείρους είναι ο κ. Αθανάσιος Μισοδινίτης.

«Γαρίδες σπεσιαλά»: Καθαρίζετε τις γαρίδες — χωρίς να τις βράσετε — και τις ραντίζετε με ξύδι, τις πασπαλίζετε με αλάτι και πιπέρι, τις αλευρώνετε και τις θυβίζετε σε αυγό χτυπημένο. Τις τηγανίζετε σε πολύ λάδι. «Πιτσούνια ατζέμ πιλάφι»: Ετοιμάζετε τα πιτσούνια και τα σωτάρετε σε βούτυρο μαζί με λίγο φιλοκομμένο κρεμμύδι. Προσθέτετε ανάλογες τομάτες ξεφλουδισμένες και φιλοκομμένες και τα σιγοβράζετε. Τα σερβίρετε επάνω σε ρύζι θρασμένο και περιχυμένο με βούτυρο.

ΤΑ ΑΝΑΡΡΙΧΩΜΕΝΑ

Πολλοί έχουν τη συνήθεια να στολίζουν τους κήπους τους με γεράνια και μπιγκόνιες. Υπάρχουν όμως και ένα σωρό αναρριχώμενα φυτά, που χωρίς να είναι περισσότερο διαπανηρά, είναι εξ' ίσου διακοσμητικά και διατηρούνται πολύ καιρό.

Οι αναρριχώμενες τριανταφυλλίες, λόγω χάρι, παρουσιάζουν υπέροχους διακόσμους σε στύλους ή σε πέργκολες. Οι πιο θαυμάσιες ποικιλίες είναι οι Μπαζάνες, η Αμερικαν Πίλαρ, η Πώλ Σκάρλετ, η Μαρσεάλ Νιέλ και άλλες.

Φυτεύετε πολλές, αλλά κατ' αρχαία διαστήματα και προσέχετε τα στηρίγματα να φαίνονται όσο το δυνατόν λιγώτερο.

Άλλο αναρριχώμενο φυτό είναι το κίτρινο γίαιεμι. Φυτεύοντας γίαιεμι θα έχετε ωραία λουλούδια τις μελαγχολικές μέρες του Δεκεμβρίου.

Από τα μέσα Μαΐου και πέρα, μπορείτε με γλυτσίβιες να παρουσιάσετε μεγάλες και προτιμάει τους μεσημβρινούς τοίχους.

Άλλα αναρριχώμενα διακοσμητικά φυτά είναι η μολύβδαινα, ο κισσός, τα χωνάκια και πολλά άλλα.

Α. ΑΓΑΛΛΙΩΤΗΣ

Αβιταμίνωσις των ζώων

— Οι αβιταμίνωσις στα ζώα είναι αρκετά συχνή και παρατηρούνται όταν τα ζώα δεν τρέφονται κανονικά.

— Προκαλούν διάφορες και συχνά πολύ βαρείες εκδηλώσεις:

— Στα μωσχάρια, η αβιταμίνωσις, μπορεί να προκαλέσει τυφλότητα.

— Στα πουλερικά, «περρόρροια». Να τα κνή, δηλαδή, να χάσουν τα φτερά τους.

— Στις αγελάδες, οστεομαλάκυνση και ραχίτιδα.

— Τα σκυλιά, που έχουν αβιταμίνωσις, δεν αναπτύσσονται κανονικά, δε μεγαλώνουν, μένουν ραχίτικα.

— Ενώ οι γάτες πολύ σπάνια παθαίνουν αβιταμίνωσις. Είναι προφανές ότι ο οργανισμός τους ευρίσκει τρόπο να αντιμετωπίζει τις σχετικές ελλείψεις. Και εδώ, δηλαδή, «εφτάψυχες».

— Η κοκκιδίωση είναι πολύ

συχνή πάθηση, που προσβάλλει τα πουλερικά και τα κουνέλια.

— Είναι παρασιτική νόσος. Οφείλεται, δηλαδή, σε ένα παράσιτο, το κοκκίδιο, που εγκαθίσταται στο πεπτικό σύστημα του ζώου.

— Εκδηλώνεται με διάρροια στα πουλερικά και υδρωπικία στα κουνέλια.

— Μέχρι τώρα προκαλούσε συχνά το θάνατο των άρρωστων ζώων και, κυρίως, των κουνελιών.

— Σήμερα, όμως, εύκολα θεραπεύεται με τη χορήγηση σουλφοναμιδίων ή νιτροφουραζόνης στις πρόπουλες δόσεις.

— Το έκζεμα του σκύλου, που μπορεί να παρουσιασθεί σε διάφορα μέρη του σώματός του, οφείλεται, σχεδόν πάντα, στον κακό τρόπο της διατροφής του ζώου (ποιοτικό ή ποστικό).

— Ο τυμπανισμός του ίππου και γενικά των ιπποειδών — το «φούσκωμα», δηλαδή, από δυσπεψία ή δηλητηρίαση — υποχωρεί τις περισσότερες φορές με κρύες κομπρέσες στην κοιλιά τους.

— Μην ξεχνάμε ότι τα ζώα αυτά δεν έχουν την ικανότητα να κάνουν έμετο όταν βαρυστομαχιάσουν. Γι' αυτό, μια απλή βαρυστομαχιά, μπορεί να τους προκαλέσει το θάνατο, αν δεν την προλάβουμε.

— Από τις φαρνιούχες τροφές το αραβοσιτάλευρο είναι πλουσιώτερο σε υδατάνθρακες.

— Τα ιχθυάλευρα είναι ζωοτροφές πλούσιες σε φωσφορικά άλατα που αποτελούν σημαντικά στοιχεία της διατροφής.

— Τα σβωλισμένα πίτουρα δημιουργούν σοβαρές διαταραχές και δηλητηριάσεις, καμιά φορά, θανατηφόρες.

Το Ευχαριστο Λοίμ

ΣΤΑ εξοχικά σπιτία, η επίπλωση είναι φυσικά, ολόκληρα διαφορετική από των σπιτιών της πόλεως. Τα έπιπλα πρέπει να είναι ελαφρά, εύκολομετακίνητα και συγχρόνως να έχουν άντοχη στον ήλιο και στην υγρασία. Καλό είναι, βέβαια, να τα προφυλάγουμε και πάλι όσο είναι δυνατό, γιατί κανένα υλικό δεν αντέχει στις μεταβολές αυτές του καιρού. Για τις συχνές μεταφορές, πολύ κατάλληλες είναι οι πλιάν καρέκλες. Έξ' άλλου, και στις κανονικές, πρέπει να μπορούμε κάθε στιγμή να αφαιρούμε τα καλύμνά τους, μαξιλάρια κλπ. Αλλά τη λύση αυτή των αδρών υλικών, που μεταχειζόμαστε για την επίπλωση του εξοχικού σπιτιού δεν την επιβάλλουν μόνο πρακτικοί λόγοι. Στην εξοχή θέλουμε να ξεκουραστούμε σωματικά και ψυχικά. Και την ψυχική μας ξεκούραση θα τη βρούμε μόνο στην απλότητα και τη γνησιότητα. Η φύσις δε δέχεται φτιασίδια. Πόσο καλύτερα ταιριάζει, κάτω από τη σκιά ενός δένδρου, το ξύλο στο φυσικό του χρώμα, το ύφασμα με την άδρη ύφανση, το σχέδιο του έπιπλου με τη φανερά κατασκευή. Και πόσο, όμως, πρέπει να είναι διαμορφωμένη ή αισθητική καλλιέργειά μας για να βρούμε το σωστό μέτρο, που χωρίζει το ύψος του αυδάρητου και του φυσικού, από το ακατέργαστο και το τυχαίο. Κυττάζετε αυτά τα έπιπλα της εικόνας μας και προσέξτε πως, ενώ φαινομενικά είναι απλά, η γραμμή τους ακολουθεί στο σύνολο μίαν αρμονία, και κάθε μέρος τους είναι μελετημένο έτσι, ώστε, να προσδίδει στην ολοκλήρωσι της αρμονίας αυτής. Τη βασική ευθεία γραμμή τους, τη σπάνουν μερικές μαλακές καμπύλες που αυτές συμπληρώνουν με το αίσθημα της ανέσεως την αίσθησι της στερεότητας τους.

Μην αμελήτε να δίνετε σημασία στα εξοχικά σας έπιπλα. Μη νομίζετε ότι η απλότητα δε θέλει μεγαλύτερη ίσως προσοχή για να δώσει μια πραγματικά ευχάριστη ατμόσφαιρα. Μη συγχέετε το απλό με το πρόχειρο.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΛΟ
(Εικονογράφος Γ. ΒΑΚΑΛΟ)

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΓΝΩΡΙΖΗ Η ΚΑΛΗ

Για να καθαρίσετε μια φανέλα ή ένα πλεκτό από μελάνι, καφέ ή τσάι, τρίψτε το λεκέ με κολώνια ή με λευκό οινόπνευμα, έχοντας κάτω από το λεκέ ένα καθαρό, στεγνό πανί.

Όταν ο λεκές είναι από χυμό φρούτων, θα τον πλύνετε με χλιαρό νερό, στο οποίο θα έχετε προσθέσει μερικές σταγόνες αμμωνίας.

Αν ο λεκές είναι από αίμα, θα χρησιμοποιήσετε πάλι χλιαρό νερό με αμμωνία: δέκα σταγόνες σ' ένα ποτήρι του κρασιού.

Μην πλένετε ποτέ τα πλεκτά σας με κρύο νερό, αλλά ούτε και με πολύ ζεστό. Το νερό, που θα ξεπλένετε, πρέπει να έχει την ίδια

δια θερμοκρασία, που είχε το νερό που τα πλύνετε. Τα πλεκτά δεν πρέπει ούτε να θουρτίζονται ούτε να στίβονται. Τα απλώνετε σε μια πετσέτα και τ' αφήνετε να στεγνώσουν έτσι.

Για να βγάλετε εύκολα από τη φόρμα ένα ψημένο γλυκό, αφήστε τη φόρμα τρία-τέσσερα λεπτά πάνω στην κρύα πέτρα του νεροχύτη ή πάνω σ' ένα κρύο μάρμαρο. Έπειτα το γλυκό θα βγει χωρίς να χαλάσει.

Όταν έχετε ανάγκη από τριμμένη γαλέττα και δεν έχετε, πάρτε κομμάτια από κόρα ψωμιού, βάλτε τα να ξεραθούν στο φούρνο ή πάνω στη φωτιά και κατόπιν μέσα σ' ένα καθαρό πανί, τα

τρίβετε μ' ένα μπουκάλι ή μ' ένα ξύλινο κύλινδρο.

Όταν έχετε ένα ραγισμένο αυγό και θέλετε να το βράσετε σκληρό, τρίψτε το μέρος όπου είναι το ράγισμα, με λεμόνι, βάλτε το αυγό σ' ένα μεγάλο κουτάλι, βουτήξτε το σε ζεστό νερό και κρατήστε το μέσα στο νερό 10' λεπτά, αφού αρχίσει να βράζει.

Για να καθαρίσετε λεκέδες σε βερνικωμένο ξύλο, βουτήξτε ένα καθαρό πανί σε γάλα ζεστό και τρίψτε ελαφρά τους λεκέδες. Έπειτα περάστε από πάνω ένα κομμάτι μαλλί λαδομένο και τέλος βερνικώστε και γυαλίστε με κεριό και νεφτί.

Τὰ ἐκλεκτά μας
εἶδη ἐβραβεύθη-
σαν μὲ διπλώματα
τιμῆς καὶ χρυσοῦν με-
τάλλιον

Διότι τὰ
διακρίνει ἡ ἐξαιρετικὴ
ποιότης ὑφασμάτων τοῦ τέλει-
ον, ράψιμο ἡ τελεῖα ἐξάρμο-
γή καὶ ἡ χαμηλὴ τιμὴ

Κ. Μαρουνίσης
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 8, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 62

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΠΕΡΝΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

“Όπως βλέπετε, στους αυτοκινητιστικούς αυτούς αγώνες δεν έχουν απομείνει παρά τρία αυτοκίνητα: μία «Μπουϊκ», μία «Φόρντ» καὶ ἐμιά «Σίτροεν».

Οἱ ὁδηγοὶ τους λέγονται (δχι κατὰ τὴν ἴδια σειρά) Πάρκ, Κλάρκ καὶ Χάρτ.

Ἡ «Μπουϊκ» χτύπησε πάνω στὸ φράχτη...

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Πάρκ εἶναι καινούργιο καὶ παίρνει πρώτη φορά μέρος σὲ ἀγώνες.

Ὁ Κλάρκ ὁδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ εἶναι δαμμένο μὲ μικρὰ

τετράγωνα. Ἡ Φόρντ ἔχει ἤδη στὸ ἐνεργητικὸ της ὀκτὼ νίκες! Ὁ Χάρτ ἠττήθηκε, μολονότι λίγο ἤθελε ἀκόμα νὰ κερδίσει. Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ νίκησε εἶναι δαμμένο μαῦρο.

Μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα, μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τὸ ὄνομα τοῦ νικητοῦ καὶ τὴ μάρκα τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ ὠδήγησε;

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Η ΑΝΤΙΦΑΣΙΣ

Ὁ Γεώργιος Χριστόπουλος, κάτοικος Ἑλληνικοῦ, ἀνυπανδρός, δρέθηκε νεκρὸς μέσα στὴ βιβλιοθήκη του, στὴς 8 Ἰουλίου, στὴς 10.30 τὸ βράδυ. Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸ φύλακα καὶ κηπουρὸ τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Ἰδοὺ ἡ κατάθεσις τοῦ κηπουροῦ:

Ἀστυνόμος: Πῶς ἀνεκάλυψες, ὅτι ὁ Χριστόπουλος ἦταν νεκρός;

Κηπουρὸς: Τ' ἀφεντικά μου λείπουν. Εἶχα γῆ στὴ βεράντα, γιὰ νὰ πάρω ἀέρα. Εἶχα ἀπέναντί μου τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς βιβλιοθήκης τοῦ μακαρίτη. Ἦταν καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐξαφνα, τὸν εἶδα νὰ παίρνῃ ἕνα πιστόλι καὶ νὰ τινάζῃ τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα.

Ἀστυνόμος: Τί ἔκανες τότε;

Κηπουρὸς: Ὁρμησα στὸν κήπο τοῦ Χριστόπουλου, ἔτρεξα στὴν πόρτα, χτύπησα τὸ κουδούνι, μὰ κανένας δὲ μοῦ ἀνοίξε.

Ἀστυνόμος: Πῶς τότε τὰ κατάρφερες νὰ μῆς στὸ σπίτι;

Κηπουρὸς: Τὸ παράθυρο τῆς βιβλιοθήκης εἶναι ψηλά. Ἐκίνα τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, γυρεύοντας ἄλλο τρόπο νὰ μῶ. Τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας, πίσω, δὲν ἦταν κλεισμένο ἐντελῶς. Τὸ ἀνοίξα, τὸ δρασκέλισα καὶ πέρασα μέσα στὸ σπίτι.

Ἀστυνόμος: Ξανάκλεισες τὸ παράθυρο;

Κηπουρὸς: Ὁχι, τὸ ἀφήσα ἀνοιχτό.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 72

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Ὁ πίναξ τῶν τετραγώνων χωρίζεται σὲ δύο τμήματα: Α καὶ Β. Τὸ κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ τμήματα περιλαμβάνει καὶ μία στήλη, ποὺ προσδιορίζεται μὲ ἔντονες γραμμές (α καὶ β). Στὸ κέντρο τοῦ πίνακος, μεταξύ τῶν δύο τμημάτων, ὑπάρχει καὶ τρίτη στήλη (γ). Συμπληρώστε μὲ τίς ζητούμενες λέξεις, πρῶτα τὰ τετράγωνα τοῦ τμήματος Α καὶ ἔπειτα τὰ τετράγωνα τοῦ τμήματος Β. Τέλος, τοποθετώντας τὸ μοναδικὸ κοινὸ γράμμα τῶν δύο λέξεων (Α καὶ Β) κάθε ὀριζοντίας σειράς τοῦ πίνακος μέσα στὴν κεντρικὴ στήλη (γ), ποὺ ἔχει μείνει κενή, θὰ διαβάσετε τίς τρεῖς στήλες, α, γ καὶ β, ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, ἕνα λαϊκὸ γινώμικο.

Οἱ ζητούμενες λέξεις εἶναι:

Τμήμα Α:

1: Τὸ συλλαμβάνει ὁ νοῦς.— 2: Ἀντίγραφο.— 3: Ἐνίκησε τὸν Κροῖσο.— 4: Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπ' αὐτό, δταν ἀνήκῃ σὲ

Τμήμα Β:

1: Βρίσκεται στὴ Β. Ἀφρική.— 2: Μεγάλῃ στήλῃ ὕδατος, ποὺ ἀνυψώνεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.— 3: Ρωμαῖος στωϊκὸς φιλόσοφος, ἀντίπαλος τοῦ Καίσαρος.— 4: Ἀπὸ ἐκεῖ περνᾷ τὸ σιτάρι.— 5: Μᾶς χάρισε τὴν «Εὐθυμὴ Χήρα».—

	α	γ	β
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			

6: Στὸν ἦχο του χορεύει καὶ τὸ ἀρκούδι.— 7: Ἡ διαγωγή της εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ καλή.— 8: Ἐκεῖ ἐπερίμενε μιὰ πιστὴ σύζυγος ἕνα πολυμήχανο ἥρωα τοῦ Ὁμήρου.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥ ΛΕΠΤΟΥ

1. ΟΙ ΠΕΡΔΙΚΕΣ

Δυὸ πατέρες καὶ δυὸ γιοὶ σκοτώνουν ὁ καθένας ἀπὸ μιὰ πέρδικα. Δὲ χτυποῦν τίς ἴδιες πέρδικες καί, ὅμως, δὲν ἔχουν παρὰ τρεῖς. Γιατί;

2. ΤΟ ΚΛΑΣΜΑ

Ὑπάρχει ἕνα κλάσμα, ποὺ δὲν ἀλλάζει ἂμα τὸ ἀναποδογυρίσου-με. Ποῖο εἶναι;

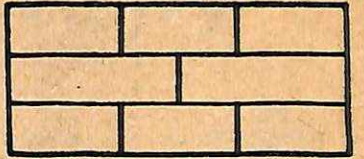
3. ΤΙ ΩΡΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ;

Ἐνα ρολοὶ δείχνει δώδεκα παρὰ τέταρτο. Ἄν ἡ πλάκα γυρί-σῃ λίγο δεξιὰ, ὅση εἶναι ἡ ἀπό-στασις πέντε λεπτῶν, τί ὥρα θὰ δείχνουν οἱ δελόνες;

4. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα ἔχουν τέσσερες κόρες παντρεμέ-νες. Κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἔχει τέσσερα παιδιά. Ἀπὸ πόσα μέ-λη ἀποτελεῖται ὅλη ἡ οἰκογένεια; Ἀπαντήστε σὲ μισὸ λεπτό.

ΤΑ ΟΡΘΟΓΩΝΙΑ

Τὸ ὀρθογώνιο αὐτὸ ὑποδιαιρεῖται σὲ ὀκτὼ πῖο μικρὰ ὀρθογώ-νια. Ὅλο τὸ σχέδιο ἀποτελεῖται ἀπὸ 23 γραμμῆς. Μπορεῖτε μὲ μιὰ μονοκονδυλιά νὰ περάσετε, ἀλλὰ μόνο μιὰ φορά, ἀπ' ὅλες τίς πλευρὲς τῶν ὀρθογωνίων;

Ο ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΟΣ

Ἐνας ἄνδρας ἔχει 5 σακκάκια, 6 γιλέκα καὶ 8 πανταλόνια. Μὲ πόσα διαφορετικὰ κοστούμια μπο-ρεῖ νὰ ἐμφανισθῇ;

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

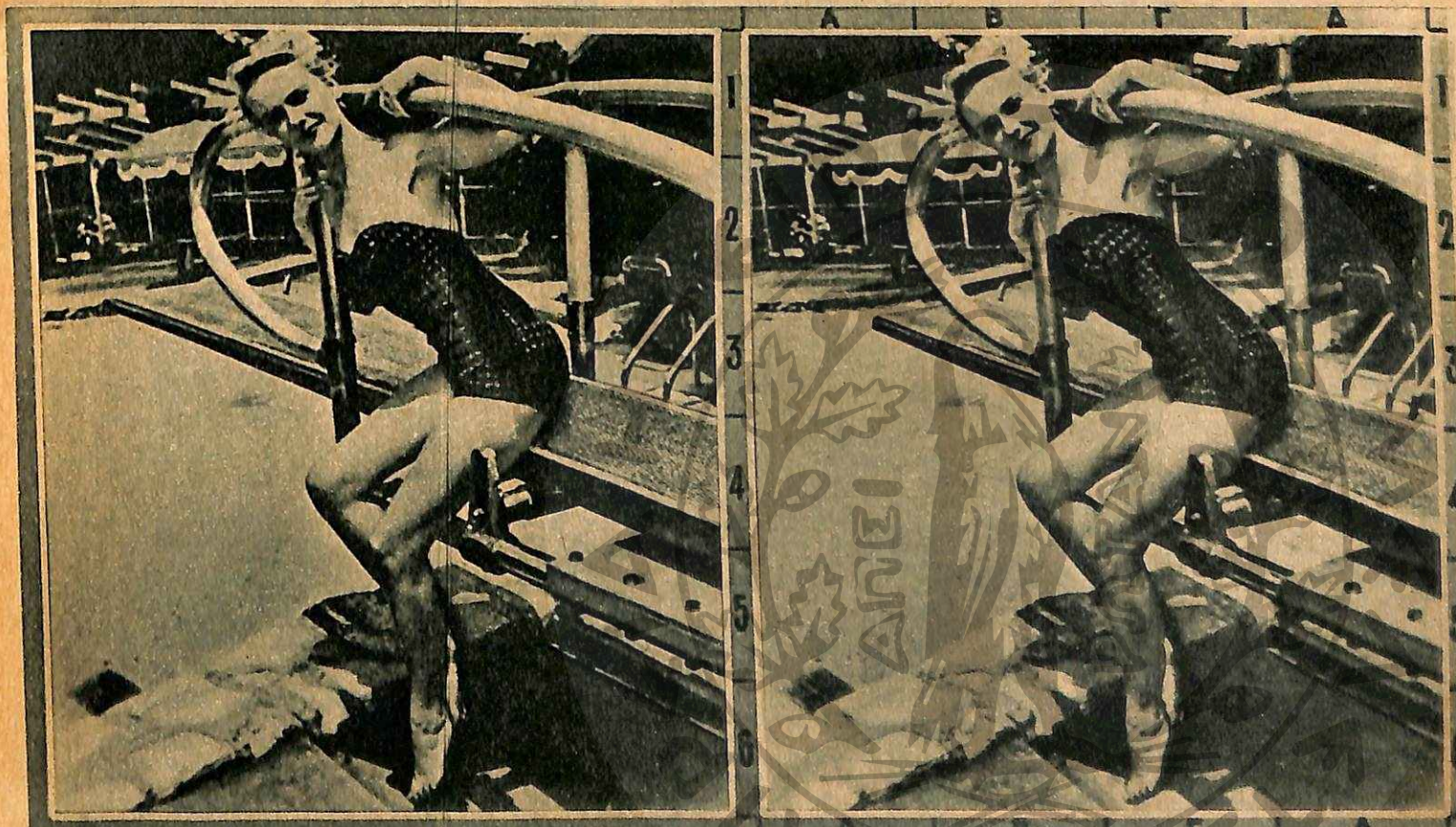
Ρώτησαν ἕνα βοσκὸ πόσα πρό-βατα εἶχε τὸ κοπάδι του κι' ἐκεῖ-νος ἀποκρίθηκε: «Ἄν εἶχα ἄλλα τόσα καὶ τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα ἔχω κι' ἀκόμα 7, θὰ εἶχα ἀκριβῶς 32».

ΠΟΣΕΣ ΨΗΦΟΥΣ ΠΗΡΕ;

Σὲ μιὰν ἐκλογή μετρήθηκαν 12.420 ψηφοδέλτια. Ὁ ἀποτυχὼν ὑποψήφιος πήρε 210 ψήφους λι-γότερες ἀπὸ τὸν νικητὴ; Πόσες ψήφους πήρε ὁ καθένας;

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οἱ δυὸ φωτογραφίες, ποὺ βλέπετε κάτω, φαίνονται ὅμοιες. Ἄν, ὅμως, τίς παρατηρήσετε μὲ προσοχή, θὰ ἀνακαλύψετε 10 μικρὲς διαφορὲς, ποὺ ὑπάρχουν στὴ δεύτερη φωτογραφία, δεξιὰ. Προσπαθήστε νὰ τίς βρεῖτε, χρησιμοποιοῦντας, γιὰ εὐκολία σας, τὰ ἰδεατὰ τετράγωνα, ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ γράμματα, ποὺ περιβάλλουν τὴ δεύτερη φωτογραφία. Ἔτσι, τὴν κάθε διαφορὰ μπορεῖτε νὰ τὴν ἐντοπίσετε ἀπὸ κάθε τετράγωνο.

TOY ZAN ZIP QNT OY

— Τί παιδί πού είσαι! Έκανε. Ἀφήνεις νά

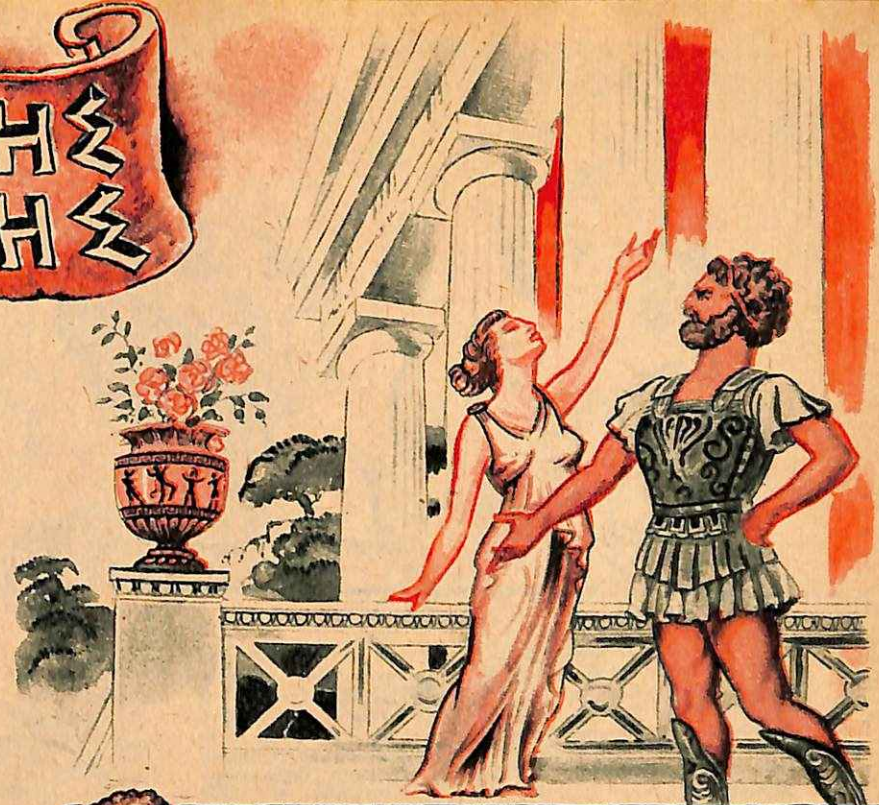
— Αὐτό, ἔκανα, μὲ φωνὴ πού θὰ ἤθελα νὰ

— Γκαρσόν, φώναξα. Πού στο διάολο έχεις κρυφτή! Μιά ώρα σέ φωνάξω! Φέρε σαμπά-

★★

A color illustration depicting a scene from a story. In the foreground, a man with dark hair, wearing a white toga, is shown from the waist up, looking upwards with an expression of awe or contemplation. He is holding a long spear or staff. In the background, a Roman soldier in full armor, including a helmet and a plumed crest, is walking towards the right. The soldier is also holding a spear. The background features a dark, stylized tree on the left and a bright, hazy sky. The overall style is that of a classic children's book illustration.

Η ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ σώπασε για λίγο, συγκινημένη από τον τρυφερό τόνο της φωνής του. Μά τέτοιες στιγμές δέ δαστούσαν πολύ σ' ένα χαρακτήρα σάν τον δικό της: «Όχι, Φίλιππε», είπε, «ας μη γελιόμαστε. Θυμάσαι την άπιαστα έκεινη, την πρώτη νύχτα του γάμου μας;». «Ο Φίλιππος άναψε με μιάς: «Έπαψε, φαντασιόπληκτη», είπε, «σταμάτα αυτές τις ανήλικες διαδόσεις, που γελαιοποιούν και τους δυό μας. Τι θές, δηλαδή, να πής; Πώς δέν είναι δικό μου παιδί ό «Άλέξανδρος;». Ή θασιόπληστα κούνησε το κεφάλι: «Ποιός έξερει», άπάντησε, «ό μεγάλος Δίας δέ συνηθίζει να παίρνει την άδεια των θνητών, όταν βάζει στο νου του να πλάσει έναν ήμθεο...». «Μ' αυτά με ψυχράνεις», τής είπε: «Πότε κοιμάσαι με δράκοντες, πότε με φωτιές. Έχω την άποψη, πως υπάρχει ανάμεσά μας κάτι που μάς χωρίζει». Ή Όλυμπιαδα συμφώνησε με κακία: «Ναι, κάτι υπάρχει ανάμεσά μας. Ξεχάς, πως στο πρόσωπό σου αγάπησα το Διόνυσο;». «Ο θασιλής τινάχτηκε θρβιος: «Λοιπόν, μείνε με τους θεούς σου! Έγώ πάω να βρώ μία γυναίκα θνητη σάν κι' έμένας.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ, ωστόσο, στο πρώτο σκαλί. "Ένας δού-
λπος έμπαινε στην αυλή. Ένας φρουρός ώδηγού-
σε τον ξένο: «Ο 'Αριστοτέλης του Νικομάχου, από τα Στά-
γειρα!» φώναξε, χαιρετώντας το βασιλιά του. Ο Φίλιπ-
πος κατέβηκε τότε τα σκαλιά καί, παίρνοντας απ' το
χέρι τόν επισκέπτη, τόν έφερε στον έσωτο: «Καλώς
ώριστες, ύπατε των φιλοσόφων», τού είπε, καί τόν ώδη-
γησε στ θρόνι ανάπαυτικό. Η βασίλισσα έφερε η ίδια έ-
να σκαμνί, να πάθη τα πόδια του καί φιλόσοφος. Ο
Φίλιππος συνέχισε: «Έλπίζω ο έρχομός σου, μεγάλο με-
Σταγειρίτη, νάυαι η απάντησις στην επιστολή, πού σου
έγραψα πριν από δεκατρία χρόνια. Θυμάμαι λέξι προς
λέξι το περιεχόμενό της: Ο Φίλιππος στόν 'Αριστοτέ-
λη, χαιρε: Μάθε, πώς μας γεννήθηκες γιός. Ευχχαριστώ τούς
θεούς, γιατί πού τόν χάρισαν στίς δικές σου μέρες. 'Ελ-
πίζω, άν μορφοθή από σένα, να γίνη αντάξιος του θρό-
νου της Μακεδονίας!... Αυτά είχα γράψει, μα δέν απάν-
τησες τότε». Ο φιλόσοφος είπε: «Δέν ήμουν παραμύνα.
Η ώρα μου είναι τώρα, άλλα καί πάλι με θρουν...».

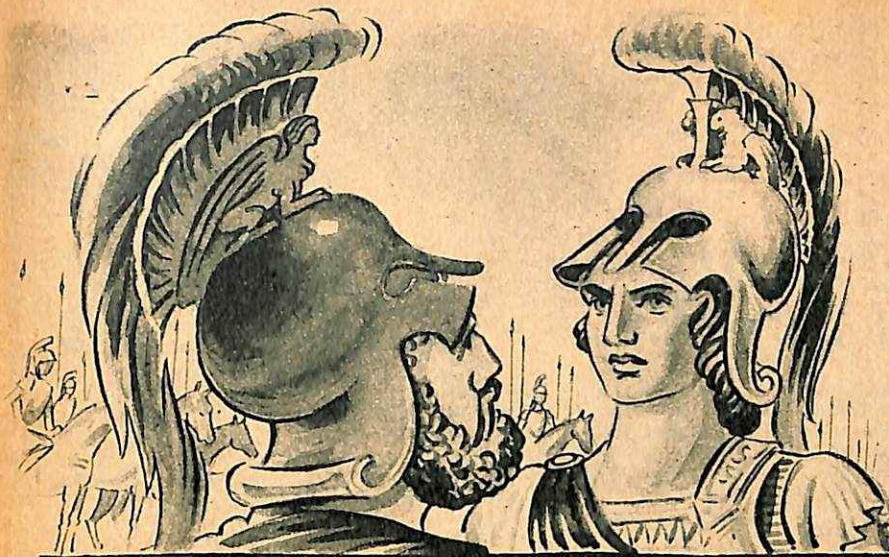
Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ χαμογέλασε ευχαριστημένος: «Οί ὄροι σου θάναι νόμος γιά μάς», αποκρίθηκε. «Λέγε τί ζητάς;». Ο φιλόσοφος είπε: «Ζητώ τόν 'Αλέξανδρο, τίποτε άλλο. Μά θάναι μονάχα δικός μου, τὰ τρία χρόνια τῆς ἀγωγῆς του. Θά μ' ἀκολουθῇ, ὅπου θά πηγαίνω». Δίστασε λίγο ὁ βασιλιάς τῆς Μακεδονίας, μά τέλος συμφώνησε: «Ὁ 'Αλέξανδρος θάναι ἀπό σήμερα ἡ σκιά σου. Πάρε τον στά Στάγειρα, τήν πατρίδα σου, ἀν τὸ προτιμάς. Κάποτε ἔπεσε πάνω τῆς καταστρεπτικῆς ὁ θυμός μου, γιὰτί εἶχε σηκώσει κεφάλι. Μά, γιά χάρι σου, θά τὴν ξαναχτίσω λαμπρότερη. Θά φύγουν μαζί σας, μηχανικοί, ἀρχιτέκτονες καί λογῆς καλλιτέχνες, ν' ἀναστηλώσουν τὰ ἑρείπια καί νὰ καλλωπίσουν τὴν πόλι». Ἡ Ὀλυμπιάδα πρόβαλε ξανά στὸν ἐξώστη, μαζί μὲ τὸν 'Αλέξανδρο. Τὸ ἀγόρι χαϊρέτισε τὸ φιλόσοφο, καρφώνοντας ἐπάνω του τὰ μεγάλα του μάτια. Μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα, τὸ θαυμαστό ἐκείνου παιδί ἐνοίωσε τὴν ἀξία τοῦ δασκάλου. «Μάθε τον», εἶπε ὁ Φίλιππος, «νὰ εἶναι βασιλιάς. Ἐλπίζω ν' ἀποφύγῃ αὐτός, ὅσα ἀτοπα ἔχω κάνει ἐγὼ ἀπὸ ἀγνοια».

«Τί θές νὰ σοῦ μάθω, μικρέ;» ρώτησε ὁ 'Αριστοτέλης τὸ ἀγόρι. «Νὰ γίνω ἄξιος μαθητῆς σου», ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος ἀδίστακτα. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγαν γιὰ τὰ Στάγειρα, πού σὲ λίγο καιρὸ ἐγίναν ἀγνώριστα. Στὸ Νύμφαιο, μιά ἐξοχικὴ γραφικὴ τοποθεσία, μέσα σὲ ἄλση βαθυσκιάτα καί μυροβόλους κήπους, περνοῦσαν τὶς μέρες τοὺς ὁ 'Αριστοτέλης κι' ὁ μαθητῆς του. Ἀγάλματα φιλοσόφων καί ποιητῶν στόλιζαν τοὺς δρόμους καί τὶς πλατείες. Τὰ Στάγειρα εἶχαν γίνει, δλόκληρα, ἕνα σπουδαστῆριο γιὰ τὸ γιό τοῦ Φιλίππου καί τὸ μεγάλο του δάσκαλο. Ὁ 'Αριστοτέλης, πού δὲν τὸν ὠνόμασαν ἄδικα «ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος», ὠδηγοῦσε τὸ μαθητῆ του σὲ μακρινές ἐκδρομές, πού τοῦ ἔδιναν εὐκαιρία νὰ τοῦ μιλή γιὰ τὴ φύσι, τοὺς νόμους τῆς καί τὶς μουσικὲς τῆς δυνάμεις, νὰ τὸν μὴ στὴν εὐσέβεια καί στὴν ἀρετῇ. Ἔτσι πέρασαν τὰ τρία χρόνια. Κι' ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ χωρίσουν, ὁ δάσκαλος τοῦ προσέφερε ἕναν πάπυρο, μέσα σὲ θήκη ἀπὸ καλάμι: Ἦταν ἡ 'Ιλιάδα πού εἶχε ὁ ἴδιος καλλιγραφήσει, δουλεύοντας νύχτες πολλές.

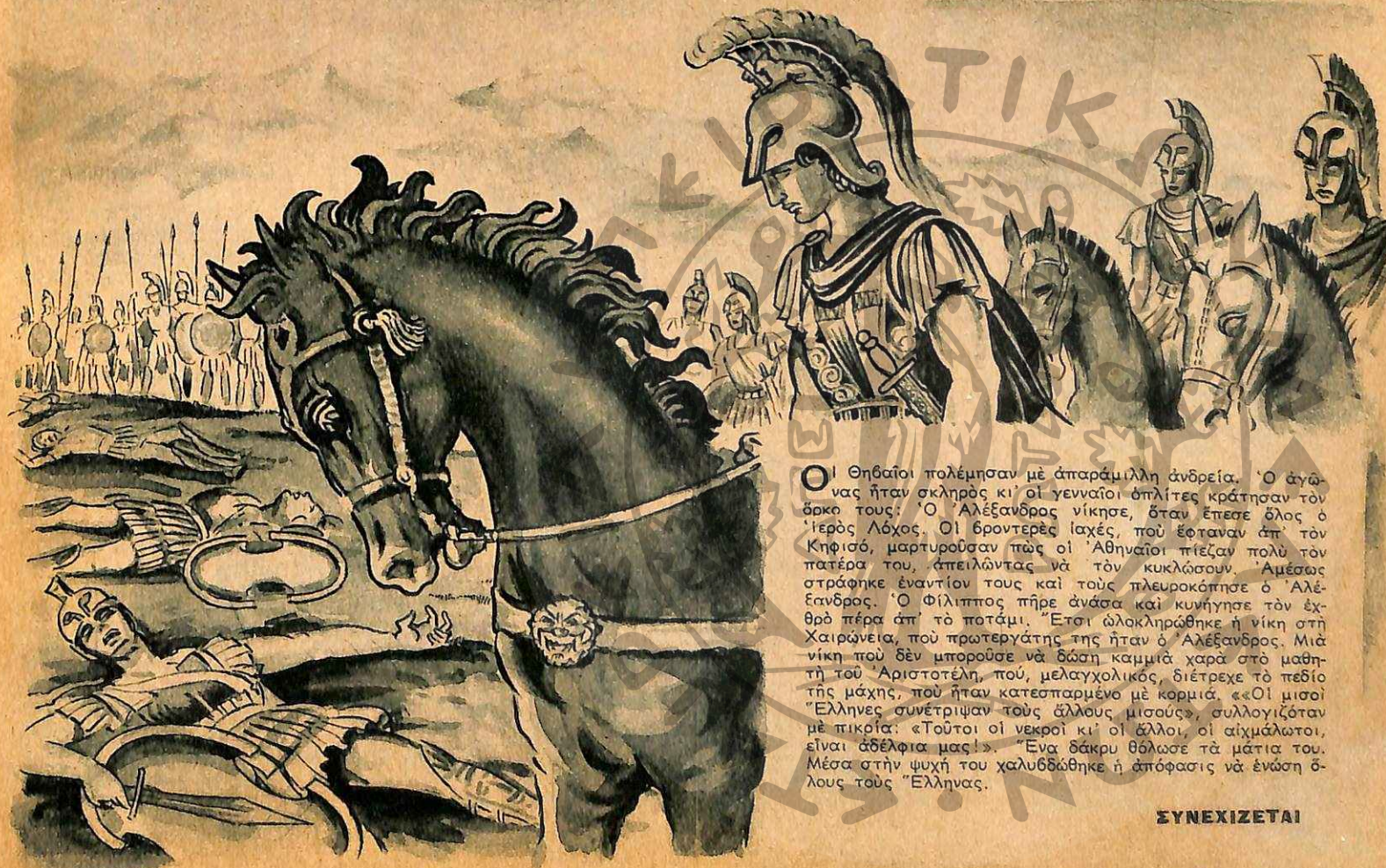
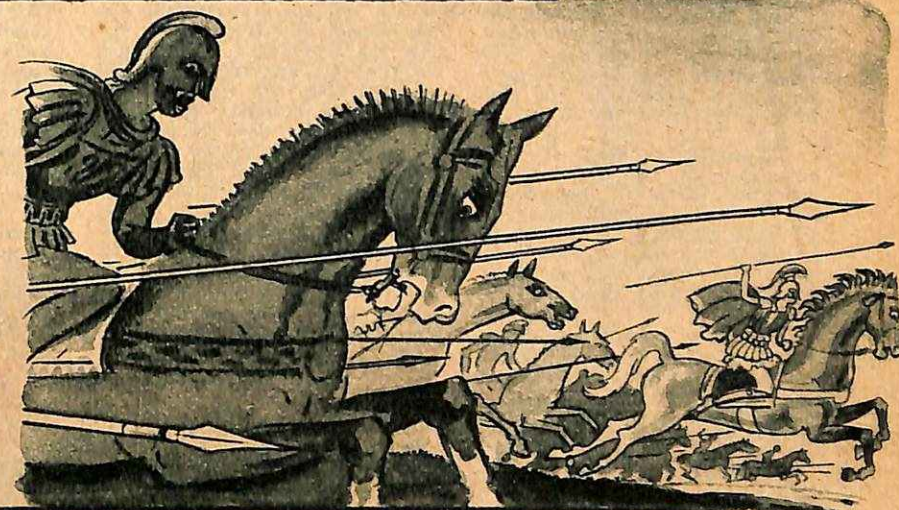
«ΠΑΡΕ τὸ δῶρο μου», εἶπε, «καί μὴν τ' ἀποχωριστῆς ποτέ. Ἐδῶ μέσα βρίσκεται ὁ,τι γενναῖο κι' εὐγενικό. Οἱ ἥρωες τοῦ Ὀμήρου ἀς γίνουν τὰ πρότυπά σου. Καί τώρα, χαίρε, 'Αλέξανδρε, καί μὴ μὲ ξεχνᾷς». Ὁ 'Αλέξανδρος τὸν ἀγκάλιασε κι' ἀποκρίθηκε μὲ συγκίνησι: «ὦ, δάσκαλε, πὼς θά μπορούσα νὰ σὲ ξεχάσω; Στὸν πατέρα μου χρωστῶ τὴ ζωῇ, μά σὲ σένα χρωστῶ τὴν εὐτυχία!». Ἐκείνη τὴν 'Ιλιάδα «τὴν ἀπὸ νὰ ῥθ η κ ο ς», ὅπως ἔμεινε στὴν ἱστορία, ἀπ' τὴν καλαμμένα τῆς θήκης, ὁ 'Αλέξανδρος δὲν τὴν ἀποχωρίστηκε ποτέ σ' ὅλη τὴ ζωῇ του... Ἦταν δεκάξι χρονῶν, ὅταν ὁ πατέρας του, φεύγοντας σὲ μιά ἐκστρατεία, τὸν ἄφησε ἀπόλυτο κύριο: «Πάρε τὴ σφραγίδα μου» τοῦπε, «καί δεῖξε μου, ἀν προῶδευες στὴ βασιλικὴ τέχνη». Κι' ἀλήθεια δὲν ἄργησε νὰ τὸ δεῖξῃ ὁ μαθητῆς τοῦ 'Αριστοτέλη, πὼς ἦταν πιά ὥριμος γιὰ τὴν ἐξουσία: Οἱ Μαῖδαροι, θρακικὸς λαός, πέρασαν τὰ σύνορα καί κυθῆκαν λεηλατῶντας τὴ χώρα. Ὁ 'Αλέξανδρος κέρδισε τότε τὴν πρώτη του νίκη. Τoὺς πήγε στὴ χώρα τοὺς πίσω, κι' ἔκτισε πόλι μὲ τ' ὄνομά του, τὴν 'Αλεξανδρούπολι.

ΣΤΟ μεταξύ, εἶχε συμπληρώσει κι' ὁ Φίλιππος τὴν κατάκτησι τῆς Ἰλλυρίας καί τῆς Θράκης κι' εἶχε ἐπιβάλει τὴν ἐξουσία του στὴν Ἑλλάδα. Μά τὰ σχέδιά του δὲ σταματοῦσαν στὴν Εὐρώπη. Τ' ὄνειρό του πῆγαινε μακρὰ, στὴν Ἀσία, ὅπου ἤθελε νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Ἕλληνες, σὰν ἐκδικητῆς κατὰ τὸν Περσῶν καί τὸν Μήδων. Ἐτοίμαζε κιόλας τὴν ἐκστρατεία, ὅταν τοῦ ἦρθε ἡ εἰδησις πὼς οἱ Θηβαῖοι κι' οἱ Ἀθηναῖοι σηκώναν πάλι κεφάλι. Ὁ Φίλιππος εἶχε ἕνα μεγάλο ἔκθρο στὴν Ἀθῆνα, τὸ ρήτορα Δημοσθένη. Ἐκεῖνος, ξεσῆκωνε τοὺς πολῖτες μὲ τοὺς ἀντιφιλιππικoὺς λόγους του. Ἐλεγε τὸ βασιλιά τῆς Μακεδονίας ὑπολοῦς καί φιλόδοξο τύραννο. «Θά χτυπήσω τὴν ἀνταρσία στὶς ρίζες τῆς», ἀποφάσισε ὁ Φίλιππος. Καί στὶς ἀρχὲς τοῦ 338, κίνησε μὲ 30.000 στρατό. Οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τοὺς Θηβαίους εἶχαν στρατοπεδεύσει στὴ Χαίρωνεια. Σ' ἐκείνη τὴ μάχη, θά πολεμοῦσε, πρώτη φορά δίπλα στὸν πατέρα του, κι' ὁ 'Αλέξανδρος.

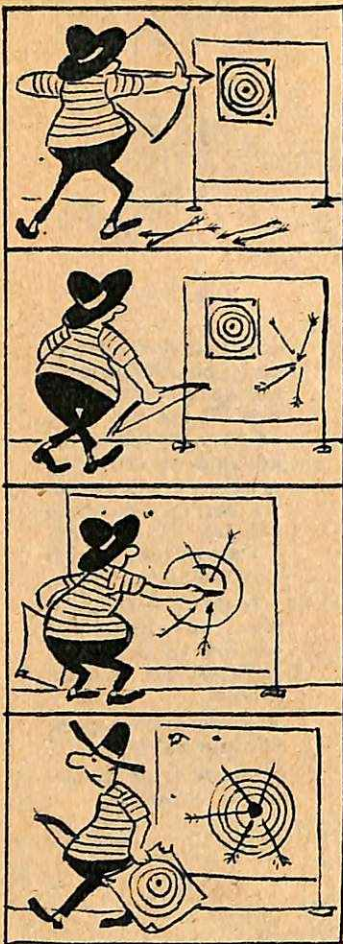

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ τῆς Μακεδονίας ἦταν τότε δεκαοχτὼ μόλις χρονῶν. Ὡστόσο, ὅπως εἶχε ἀποδειχτῇ στὴν ἐκστρατεία κατὰ τὸν Μαιδάρων τῆς Θράκης, εἶχε τὴν ὁρμή καί τὴ συνέσι δοκιμασμένον πολεμάρχου. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴ σύγκρουσι, πατέρας καί γιὸς συνωμιλοῦσαν. «Ποῦ θά τάξης τὸ ἱππικὸ σου, 'Αλέξανδρε;», ρώτησε ὁ βασιλιάς τῆς Μακεδονίας. Ὁ νέος, κύτταξε συλλογισμένον τὴν παράταξι τὸν ἀντιπάλων, πού εἶχαν στρατοπεδεύσει στὶς ὄχθες τοῦ Βοιωτικoῦ Κηφισοῦ. Τoὺς ὠραίους ὀπλίτες τῆς Ἀττικῆς, τὰ χρυσὰ νιάτα τῆς Ἀθῆνας, πού εἶχαν ἄλλοτε συντρίψει τοὺς Πέρσες στὸ Μαραθῶνα. Τoὺς περήφανους νέους τὸν Θηδῶν, πού εἶχαν ἰδρύσει τὸν Ἱερὸ Λόχο, μὲ τὴν πνοὴ τοῦ γενναίου Πελοπίδα. Ἦξερε τὸν ὄρκο τοὺς: Νὰ νικῇσουν ἢ νὰ πεθάνουν ὡς τὸν τελευταῖο ὀπλίτη! Ἀπὸ τὰ παλληκάρια αὐτά, κανένα δὲ θά γύριζε στὶς Θῆδες!... «Μά εἶναι ἀνάγκη, πατέρα, νὰ χτυπηθοῦμε Ἕλληνες μ' Ἕλληνες;», ρώτησε λυπημένος.

ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ ὁ Φίλιππος, φανερά στενοχωρημένος: «Ἐκείνοι τὸ θέλησαν. Πόσα δὲν ἔκανα γιὰ νὰ τοὺς πείσω μὲ τὸ καλὸ. Προτίμησαν ν' ἀκούσουν τὸ Δημοσθένη. Μά ἀν ἐσύ δὲ συμφωνῆς μαζί μου, καλύτερα νὰ μὴ λάβῃς μέρος στὴ μάχη...». Ὁ 'Αλέξανδρος εἶδε πὼς πίκρανε τὸν πατέρα του. «Μὴ φοβάσαι, θά πολεμήσω, ξεχνώντας τοὺς ἔχω ἀντιπάλους. Θά ταχτῶ ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Ἱερὸ Λόχο. Ὑπόσχομαι νὰ χτυπήσω μὲ γενναιότητα, ὀχι, ὅμως, μὲ μίσος!». Ὁ Φίλιππος χαμογέλασε: «Ἐγὼ θά ταχθῶ ἀντιμέτωπος μὲ τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Δημοσθένη. Κι' ὅταν τοὺς νικήσω, θά θυμῶ, πὼς εἶναι Ἕλληνες καί θά φανῶ, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, μεγαλόψυχος». Ὑστερα ἀπὸ λίγο, μὲ τὸν ἥχο τῆς σάλπιγγας, ἡ μάχη ἄρχισε πεισματικῇ. Σάν τὴ θυελλα, ἔπεσε μὲ τὸ ἱππικὸ του ἐπάνω στοὺς ἀντιπάλους τοῦ καταπληκτικὸς ἔφηβος τῆς Μακεδονίας, ἀνοίγοντας βαθὺ ρῆγμα στὴν παράταξι τὸν Θηβαίων. Γιά πρώτη φορά στὴν ἱστορία τὸν Ἑλλήνων, γινόταν μὲ τόση δεξιότητι, χρησιμοποίησις τοῦ ἱππικοῦ σὲ μάχη.

Οἱ Θηβαῖοι πολέμησαν μὲ ἀπαράμιλλη ἀνδρεία. Ὁ ἀγῶνας ἦταν σκληρὸς κι' οἱ γενναῖοι ὀπλίτες κράτησαν τὸν ὄρκο τοὺς: Ὁ 'Αλέξανδρος νίκησε, ὅταν ἔπεσε ὄλος ὁ Ἱερὸς Λόχος. Οἱ βροντερὲς ἰαχές, πού ἔοταναν ἀπ' τὸν Κηφισό, μαρτυροῦσαν πὼς οἱ Ἀθηναῖοι πῆζαν πολὺ τὸν πατέρα του, ἀπειλώντας νὰ τὸν κυκλώσουν. Ἀμέσως στράφηκε ἐναντίον τοὺς καί τοὺς πλευροκόπησε ὁ Ἀλέξανδρος. Ὁ Φίλιππος πῆρε ἀνάσα καί κυνήγησε τὸν ἐκθρο πέρα ἀπ' τὸ ποτάμι. Ἔτσι ὠλοκληρώθηκε ἡ νίκη στὴ Χαίρωνεια, πού πρωτεργάτης τῆς ἦταν ὁ 'Αλέξανδρος. Μιά νίκη πού δὲν μπορούσε νὰ δάσῃ καμμιὰ χαρά στὸ μαθητῆ τοῦ Ἀριστοτέλη, πού, μελαγχολικὸς, διέτρεχε τὸ πεδίο τῆς μάχης, πού ἦταν κατεσπαρμένο μὲ κορμιά. «Οἱ μισοὶ Ἕλληνες συντρίψαν τοὺς ἄλλους μισούς», συλλογιζόταν μὲ πικρία: «Τοῦτοι οἱ νεκροὶ κι' οἱ ἄλλοι, οἱ αἰχμάλωτοι, εἶναι ἀδελφία μας!». Ἐνα δάκρυ θάλωσε τὰ μάτια του. Μέσα στὴν ψυχὴ του χαλυδῶθηκε ἡ ἀπόφασις νὰ ἐνώσῃ ὁλους τοὺς Ἕλληνες.

ΑΔΕΛCO Chlorophyll

έκτος από την
Χλωροφύλλη
δού εξαεραλίζει
τόμο αομον
φεριέχει και
φ-δ-όριον
τό όδοιον άρο-
χαμβάνει την
Τερηδόνα

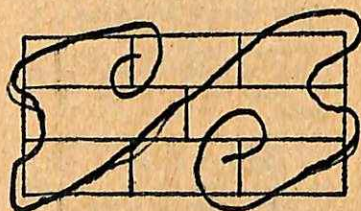
ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Από τις σελίδες 47 — 64 — 65

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ ;

- 1 "Οχι. Γιατί πριν λύση, το διαμάντι μετατρέπεται σε γραφίτη και καίεται.
- 2 "Αν ο λαμπτήρ είναι 100 κηρίων, ο αριθμός των ηλεκτρονίων θα είναι 5.5 δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων, δηλαδή 5.500.000.000.000.000.000.
- 3 "Οχι. Θα έχω θερμοκρασία μόνο 13 βαθμών. Το νερό θέλει πολύ περισσότερη θερμότητα για να ζεσταθεί από όση δίνει ο υδράργυρος όταν κρύνει.
- 4 "Υπάρχουν. Και είναι αυτές μερικές θάλασσες του Βορρά: η Λευκή Θάλασσα και η Βαλτική, στις οποίες χύνονται πολλοί ποταμοί. Έξ' άλλου, η εξάτμιση των είναι πολύ μικρή. Έτσι το νερό τους είναι σχεδόν άναλατο.
- 5 "Οχι. Η διαφορά της βαρύτητας στις δυο αυτές πόλεις είναι αρκετά αισθητή, ώστε να χρειάζεται αναπροσαρμογή του μήκους του εκκρεμούς, για να λειτουργήσει με την ίδια ακρίβεια το ρολόι.
- 6 "Οχι. Γιατί το νερό της βροχής, προ πάντων όταν αυτή συνοδεύεται από κεραυνούς, περιέχει άζωτούχες ουσίες, που αποτελούν φυσικό λίπασμα.
- 7 Είναι από τους καλύτερους φακούς αστιγματικού τύπου, φωτεινότητας 1:2,8 περίπου. Με την αυξομειώση, όμως, της κόρης, η φωτεινότητά της μεταβάλλεται ανάλογα με τις συνθήκες φωτισμού.
- 8 "Οχι. Μόνον η νικατομή. Κατά την καύση του καπνού σχηματίζονται πολλές άλλες δηλητηριώδεις ουσίες, όπως το υξείδιο του άνθρακα, το υδρόθειο, το κυανιούχο οξυγόνο, η πυριδίνη κλπ. Συχνά ένας καπνός που περιέχει λίγη νικατομή είναι περισσότερο βλαβερός, λόγω της παρουσίας μεγάλης ποσότητας των άλλων δηλητηρίων.

ΤΑ ΟΡΘΟΓΩΝΙΑ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ο Κλάρκ δεν μπορεί να είναι ο νικητής, αφού οδηγεί το αυτοκίνητο με τα τετραγώνια. Ούτε κινεί με τα τετραγώνια. Ούτε και ο Χάρτ, αφού ήττηθηκε. Νικητής επομένως δεν μπορεί παρά να είναι ο Πάρκ.

Η «Μπουίκα» έπαθε ατύχημα. Η «Φόρντ» δεν μπορεί να είναι το αυτοκίνητο που ώδηγούσε ο Πάρκ, αφού είπαμε, πως το αυτοκίνητο αυτό τρέχει για πρώτη φορά.

Επομένως ο Πάρκ ώδηγούσε τη «Σιτρώνα».

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥ ΛΕΠΤΟΥ

1. ΟΙ ΠΕΡΙΔΙΚΕΣ

Κυνηγι έπληγαν ένας παπάς με το γυιό του και τον έγγονό του. Δοθέντος, ότι ο γυιός ήταν και πατέρας και γυιός, οι κυνηγοί ήταν μόνο τρεις.

2. ΤΟ ΚΛΑΣΜΑ

Τά έξη ένατα. Γράψτε το με αριθμούς για να το διαπιστώσετε.

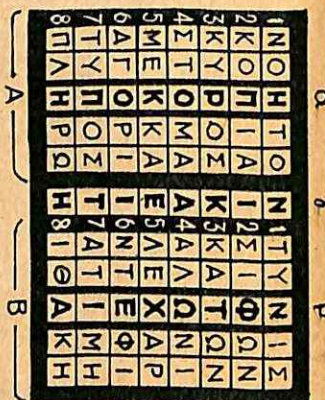
3. ΤΙ ΩΡΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ;

Θά είναι ένδεκα παρά είκοσι.

4. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η οικογένεια αποτελείται από 22 άτομα.

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

"Αν ο κηπουρός είχε δη πραγματικά το Χριστόπουλο ν' αυτοκτονή μέσα στη βιβλιοθήκη του το βράδυ εκείνο, το φως έπρεπε να είναι άναμμένο. Ο κηπουρός, όμως, στην κατάθεσή του, είπε, πως, όταν μπήκε στη βιβλιοθήκη, γύρισε το διακόπτη του ηλεκτρικού και άναψε το φως.

ΠΟΣΕΣ ΨΗΦΟΥΣ ΠΗΡΕ;

Ο νικητής 6.315.
Ο ήττημένος 6.150.

Ο ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΟΣ

Η λύσις είναι 240.

ΤΟ ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Στη δεύτερη φωτογραφία υπάρχουν οι έξης διαφορές:

A1: Ένα από τα δοκάρια της πέργκολας χάθηκε. — AB2: Η όμπρέλλα απέκτησε μαύρη σκούρα μπορντούρα. — A3: Η σανίδα των καταδύσεων κόντηνε. — BF2: Το μαγιά έγινε πιο κλειστό στο στήθος. — Γ3: Ένα από τα κάγκελλα εξαφανίστηκε. — Γ4: Έξαφανίστηκε επίσης η σωλήνωσις ανάμεσα στα πόδια. — Γ6: Δεν υπάρχει πια η σκιά του ποδιού. — Δ1: Ο κάβενος σωλήνας ψήλωσε. — Δ3: Προσετέθη ένα κάγκελλο. — Δ4: Έγινε άφαιρέσις μιάς δίτας.

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

Ο βοσκός είχε 10 πρόβατα (10+10+5+7 = 32).

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΧΗΡΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 40)

— Όμολογώ και παλαμίζω εύ-αγγέλιο, έδήλωσε ο Μπαλαφούρας. Ο Καραπίπερος άναστήναξε με άνακούφισι. Η υπόθεσις δεν ήταν, φαίνεται, και τόσο τραγική όσο είχε νομίσει. "Άξαφνα, όμως, του ήρθε μία σκέψις και το μούτρο του σκοτείνιασε πάλι.

— Καλά, τους λέει, και στο νεκροταφείο... Τί κάνατε δλη τη νύχτα;

— Εγώ έκλαιγα το μακαρίτη, του λέει η χήρα.

Ο Καραπίπερος έρευνήσε επί-σταμένως το πρόσωπό της. Πραγματικά, γύρω - γύρω απ' τα μάτια της υπήρχε ένας σκούρος κύκλος — απ' τα πολλά δάκρυα, προφανώς. "Έλεγε, άρα, την αλήθεια. Γύρισε, λοιπόν, προς τον Μπαλαφούρα.

— Και σύ; του λέει.

— Και γώ, το μακαρίτη έκλαιγα κυρ - άστυνόμε μου, του είπε εκείνος.

Ο Καραπίπερος άνοιξε το στόμα του κι έπαιξε πολλές φορές τα δλέφαρά του προσπαθώντας να στριμώξει μέσα στο μυαλό του την άπάντησι του Μπαλαφούρα. "Από πού κι ως πού τον πήρε τώρα ο πόνος αυτόν τον Πειραιώτη μάγκα ν' άνεβη στο Κοντοχώρι και να κλάψη το μακαρίτη της "Αλέξαινας; «Κάποιο λάκκο έχει ή φάδα», είπε από μέσα του, έτσι όπως συνήθιζε να λή πάντοτε όταν βρισκότανε μπροστά σε πολύ μυστηριώδεις υποθέσεις. Μισόκλεισε λοιπόν άνακριτικώς τα δλέφαρά του κι έχωσε τη μούρη του κάτω σχεδόν απ' τη μύτη του Μπαλαφούρα.

— Και δε μου λές... Πού τον έ-ξερες του λόγου σου το μακαρίτη, κύριε Μπαλαφούρα; "Ιδού το μυστήριον που θέλω να μου εξηγήσης.

— Μα δεν σου είπα εγώ πως έκλαιγα το μακαρίτη της κυρίας χήρας από δώ.

— Άλλά

— Έκλαιγα το δικό μου μα-

καρίτη.

— Πώς; Ποιός είναι αυτός;

— Ο νουνός μου.

— Είναι θαμμένος έδώ; Στο

Κοντοχώρι;

— Όχι στην Κωνσταντινού-

πολη.

— Και ήρθες στο Κοντοχώρι

να τον κλάψης;

— Τί ήθελες να κάνω κυρ - ά-

στυνόμε; Να δγάλω διαβατήριο

για να πάω να τον κλάψω στην

Τουρκία; Μιά και δρέθηκα έδώ κι

έτυχε χθές νάχουμε ψυχροάββατο...

ας πάω, λέω να του άνάψω ένα

κερί του φουκαρά. "Όπου και να τ' άνάψης το κεράκι κυρ - άστυνόμε μου, τον πιάνει τόν πεθαμένο σου. Γιατί, στον άλλο κόσμο βλέπεις, δεν υπάρχουνε ούτε άποστάσεις, ούτε κράτη, πρεσβείες, προξενεία και σούπα — μούπες. Μ' έννοεις;

Ο Καραπίπερος όμως ούτε τον έννοούσε, ούτε τον άκούγε. Στο μυαλό του, είχε σφηνωθεί μονάχα μία λέξις απ' όσα είπε ο Μπαλαφούρας: Τό ψυχροάββατο! "Αν, κατόπιν σχετικής έρεύνης, αποδειχθή ότι όντως χθές το βράδυ ήτανε ψυχροάββατο θ' άνεπτερώ-νταν τόσο οι δικές του έλπί-δες, όσον και ή τιμή της χήρας "Αλέξαινας.

Διέταξε λοιπόν το Φουσάρα να τρέξη άμέσως στον παπά και να τον ρωτήση αν πράγματι χθές το βράδυ ήτανε ψυχροάββατο. Σε λίγο, ο Φουσάρας ξαναγύρισε και, όπως άνέφερε, αφού άνέκρινε τον παπά έπιτηδείως και έξουχιστι-κώς, του άπέσπασε την όμολογία ότι όντως χθές το βράδυ ήτανε ψυχροάββατο.

Κατόπιν αυτού, οι κατηγορού-μενοι άφέθησαν έλευθερίοι.

Προηγούμενως όμως, ο Καρα-πίπερος έδήλωσε στον Μπαλαφού-ρα ότι τον άπελάωνε στο Σουρπί και τον διέταξε ν' αναχωρήση από το Κοντοχώρι έντός δύο άρών. Ο Μπαλαφούρας έπικαλέσθηκε την ιδιότητά του ως προπονητού και ά-πέλησε ότι αν πήγαινε εκεί θα προπονούσε τόσο έξοχα τον Πα-ναθηναϊκό Σουρπίου και τον Κώ-στα Κωστούρο ή Στραγγαλιστή, ώστε ο μόν «Όλυμπιακός» Κοντο-χωρίου θάτρωγε έξη γκόλ και θ' ά-φηνε επί του πεδίου της μάλλας δύο νεκρούς, ο δε Κокκαλοθραύ-στις θά γινότανε κιμάς.

Ο Καραπίπερος όμως, δεν έ-κάμθη. Κι' όταν ο Μπαλαφούρας έφυγε, γύρισε κατά τη χήρα και ά-φου της έρριξε μία ματιά τρυφε-ρής και πονεμένης βλοσυρότητος, της είπε:

— Όσον τώρα δι' έσάς, κυρία "Αλέξαινα...

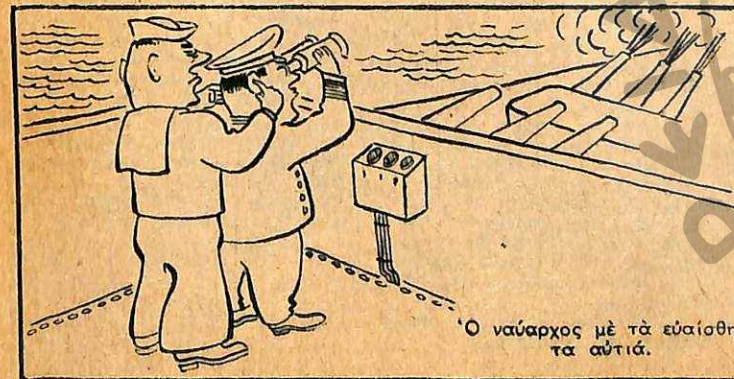
Κόμπιασε μία στιγμή και ύ-στερα πέρνοντας μία βαθείά ανά-σα έπρόσθεσε:

— Σέ... Σέ διατάσσω, δσάκις έρχεται ψυχροάββατο, να είδοποι-ήτε την άστυνομικήν άρχην είκοσι-τέσσερας ώρας ένωρίτερον.

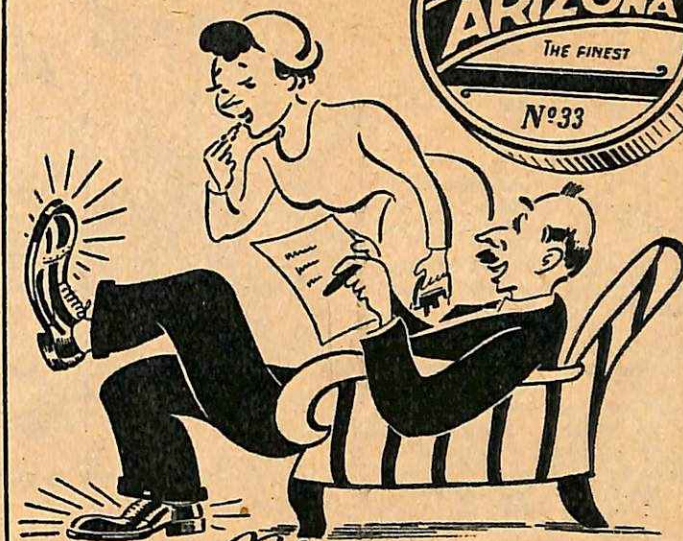
Τέλος, γυρίζοντας προς το Φουσάρα που φαίνότανε να τάχη χαμένα με την άναπάντεχη άπόλυ-σι των κατηγορουμένων, του είπε άγρια:

— Είχανε το έλλοβι του ψυχο-σάββατου, θρέ ζωντόβολο!

★★

Ο ναύαρχος με τα εύαισθη-τα αυτιά.

Πέ συχωρείτε κύριε,
αλλά έέχασα τόν καθρέπτη μου
και μία και έχετε χυαλίσει τά
παπούτσια σας μέ :

ARIZONA...

ΔΙΑΝΑ

ΝΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ!
ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ
ΕΞΟΝΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

κατεργό

άοσμον — άνευστον
ΔΕΝ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΑΣ ΥΠΟΨΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ
ΤΟΥΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΕΙ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ

Η έπιτυχία του RATERO έγκειται εις το ότι τουτο είναι θραδείας ένε-ργείας προκαλούν τόν θάνατον μετά πάροδον ήμερών, άνωδυνως, δι' έσωτερικής αίμοραγίας. Τά άμέσου δράσεως ποντικόκτόνα άποτυγχάνουσι διότι προκαλούν τās ύποψίας των ποντικών.

ΤΟ RATERO ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ABBOTT UNIVERSAL LIMITED

PHARMACEUTICAL AND CHEMICAL PRODUCTS
ΕΑ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 35-741

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

— Μου είπε ο άφεντικός μου να μη ξαναγυρίσω στο γραφείο αν δεν του πιάω τα χρήματα που του χρωστάτε.
— Ήραίο τρόπο βρήκε για να σου κοινοποιήσει την απόλυσή σου.

Μεταξύ φιλενάδων:
— Ο άρραβωνιαστικός μου λέει παντού, ότι πρόκειται να παντρευτεί το πιό όμορφο κορίτσι του κόσμου!
— Τόν πρόστυχο! Νά σε παρατήρησα ύστερα από δεκά μηνών άρραβώνα!!

Κάποιος κυττάζει επίμονα ένα συνεπιβάτη του στο λεωφορείο:
— Γιατί με κυττάζεις;
— Συγγνώμην... Άλλά αν δεν ήταν το μουστάκι, θα έμοιαζες καταπληκτικά της γυναίκας μου.
— Μά εγώ δεν έχω μουστάκι.
— Τό βλέπω. Έχει, όμως, η γυναίκα μου.

Έλένη: Διερωτώμαι τί λένε οι άνδρες όταν βρίσκονται μόνοι τους.
Καίτη: Ό,τι λέμε κι' εμείς, φαντάζομαι.
Έλένη: Τους πρόστυχους!

Ένας φίλος στον άλλο:
— Οφείλω την εργατικότητα μου στη γυναίκα μου.
— Πώς γίνεται αυτό;
— Έχω τη φωτογραφία της πάνω στο γραφείο μου, την κυττάζω και αποφασίζω να παραμείνω στο γραφείο εργαζόμενος μέχρι των πρώτων ωρών!

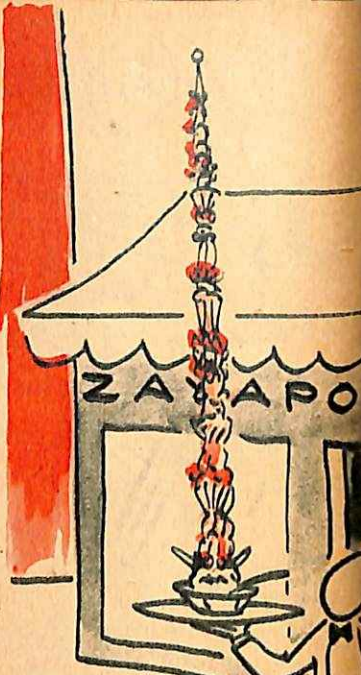
— Πώς σε δέχτηκε η γυναίκα σου την περασμένη νύχτα, μετά τό γλέντι μας;
— Μου έριξε λουλούδια...
— Κι' αυτό τό μαύρισμα στο μάτι;
— Είναι από τό δάξο.

— Άχ! Πότε θάρη η Δευτέρα να ξεκουραστούμε λιγάκι στο γραφείο...
(Του Π. ΠΑΥΛΙΔΗ)

Τό μοντέλο και ο πίνακας.
(Του Β. ΣΗΣΗ)

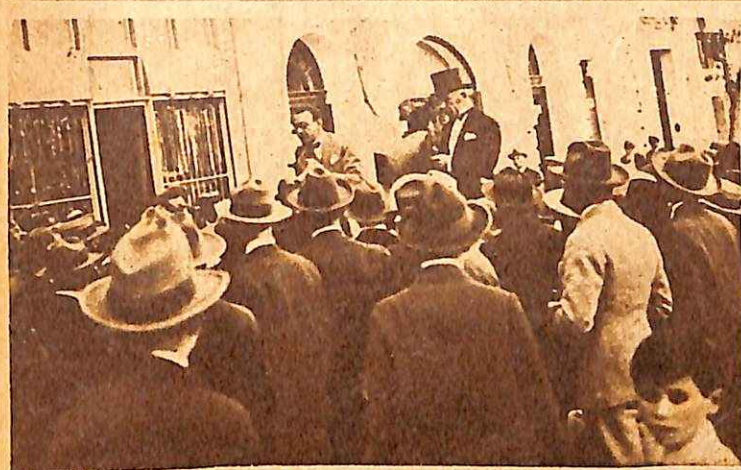

— Έδώ, που λές, φτιάχνουνε ένα παγωτό σπέσιαλ καταπληκτικό.
(Του Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

ΕΦΕΜΕΡΙΔΑ

Μία ολόκληρη δεκαετία πολέμων έσθλησε από τη μνήμη μας ένα παρελθόν που δεν είναι και τόσο μακρινό. Η σελίδα αυτή θα μάς βοηθήσει να ξαναθυμηθούμε όλα

έκείνα τα γεγονότα και περιστατικά, που ήταν έλλογα ετά φλέγοντα ζητήματα της ημέρας ή έδιναν στην καθημερινή μας ζωή τόν τόνο, που τη χαρακτήριζε.

1920 : Παλαιοί τύποι των Άθηνών, που δεν υπάρχουν πλέον σήμερα. Ένας από τους γνωστότερους ήταν ο πλανόδιος οδοντοίατρος, με τό ψηλό καπέλλο και τό επίσημο ένδυμα, που διεφήμιζε, ανεξασμένος σε ένα μόνιππο, τά αλάνθαστα φάρμακά του, ενώ γύρω του υπήρχε πάντοτε μία συγκέντρωση περιέργων.

1922 : Άπό τό δράμα των προσφύγων άμέσως μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή. Οι πρόσφυγες δεν είχαν τίποτε και όλα έπρεπε να τους τα προμηθευή τό κράτος, άκόμα και τά κάρβουνα για τό μαγειρείο. Γυναίκες και άνδρες κάνουν ούρά για τό διανομή καρβουνών έξω από τόν προσωρινό καταυλισμό τους.

1923 : Η τελετή της εγκαταστάσεως της Άστυνομίας Πόλεων, εις τό προπύλαια των Παλαιών Ανακτόρων. Ό άστυνομός Κ. Κασσιμάτης — ό όποιος έχει αποθάνει — προσφωνεί τους επίσημους, μεταξύ των όποιων διακρίνονται ό Γ. Κονδύλης, ό δήμαρχος Λάτσης, ό πρώτος οργανωτής της Άστυνομίας Χαλλινταίη και άλλοι.

1925 : Οι προϊστάμενες άδελφές του Έρυθρού Σταυρού, που ή δράσις των υπήρξεν, έως σήμερα, μία αδιάκοπη αφοσίωσις για την ανακούφιση των άσθενών. Στη μέση ό πρόεδρος του Έρυθρού Σταυρού κ. Ι. Άθανασάκης, που εξακολουθεί να προϊσταται ακόμη του Ι. δρύματος, αν και είναι ηλικίας 101 ετών.

Όσα Ρόδινα

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

— Γιατί αυτή ή μούρη, Πολυχρόνι; Ντροπή σου! Πέντε ήμερών γαμπρός κι' αντί να πετάς από τη χαρά σου, μου έβαλες αυτή την πένιμη φάτσα; Ντροπή σου!...
— Δεν ήταν γάμος ό δικός μου. Κομπολόι από αναποδιές ήταν.
— Σε καλό θα θυγούν όλα.
— Έμένα μου λές; Ξέρεις τί έγινε στο γάμο μου;
— Πού νά ξέρω; Δέ μ' εκάλεσες, Πολυχρόνι.
— Αν σε καλούσα, θα μου χες κόψει και σ' την καλημέρα, όπως όλοι εκείνοι που εκάλεσα.
— Τί συνέβη, δηλαδή, στο γάμο σου, Πολυχρόνι;
— Πάρε μολύβι και γράφε αναποδιές... Πρώτον! Όσα τυπογραφικά λάθη έχουν γίνει από τό καιρό που ανακάλυψε ό Γουετμέριγγος την τυπογραφία, έγιναν στα δικά μας προσκλητήρια.

— Δηλαδή...
— Έμένα, αντί «Πολυχρόνη» μ' έγράψανε «Πολυθρόνη», τη νύφη αντί «Μαριάννα» την τυπώσανε «Ματζουράνα», και τά πεθερικά μου αντί ό «Κος και ή Κα Γρουμούζη», έγιναν ό «Κος και ή Κα Γρουσουζή».
— Συμβαίνουν αυτά, Πολυχρόνι. Δυό τρία λαθάκια δεν αλλάζουν την ούσια. Έσύ είτε «Πολυχρόνης» είτε «Πολυθρόνης», ό ίδιος θά είσαι! Επειτα τη «Μαριάννα» παντρεύτηκες, δεν παντρεύτηκες τη «Ματζουράνα», και τά πεθερικά σου, είτε «Γρουμούζη» είτε «Γρουσουζή» τά πήξ, δεν πρόκειται ν' αλλάξουν.
— Ναι, αλλά αυτά είναι τό πρώτον... Υπάρχει και δεύτερον...
— Και ποιά είναι τό δεύτερον;
— Δεύτερον. Στην ώρα του γάμου άλλαξαν ένα μί και τέσκαν πλ. Έτσι ή ώρα από 7 μ. μ. έγινε 7 π. μ.
— Σπυδαίο πράγμα!
— Σπυδαίο δεν είναι! αλλά

πήγαν στην εκκλησία στις 7 τό πρώτ οι προσκεκλημένοι, περίμεναν ως τό μεσημέρι και κατά τις 7 τό άπόγευμα...
— Κατάλαβα... Στις 7 τό άπόγευμα ήσανα στην εκκλησία έσύ, ή νύφη, ό κουμπάρος, ή κουμπάρα κι' ό παπάς.
— Ό παπάς, είναι τρίτον...
— Δηλαδή;
— Δεν ήταν ούτε ό παπάς... Τού λόγου του ήρθε καθυστερημένος δυό ώρες ακριβώς.
— Έκαμε λάθος στην ώρα;
— Όχι! Είχε μάθει ότι κάπου γινόντουσαν «εκαλλιστείες» και είχε πάει να τά ματαιώσει επί κεφαλής καμιά διακοσμητική πιασών. Κατά τις έννι ήρθαν όλοι μαζί για τό γάμο. Οι πιστοί κρατούσαν κουδούνια και ροκάδες και, επειδή δεν τους είχε άφήσει ή άστυνομία να τά χρησιμοποιήσουν στα «εκαλλιστείες», τά βάλαν εμπρός την ώρα του «Ήσατα χόρευε».
— Μεγάλο γλέντι, δηλαδή, Πολυχρόνι;
— Μεγάλο γλέντι... αλλά υπάρχει και τέταρτον.

— Ποιά είναι τό τέταρτον;
— Όπως βγήκα ζαλισμένος από την εκκλησία, αντί να μπώ στο αυτοκίνητο και να φύγω με τη νύφη...
— Κατάλαβα. Έφυγες με τόν παπά, Πολυχρόνι!
— Όχι! Με την κουμπάρα και έέρεις πού τό κατάλαβα; Όταν φτάσαμε στο Λουτράκι. Τό αποτέλεσμα είναι ό-τι ή Ματζουράνα, παρντόν ή Μαριάννα ήθελε να πώ, την άλλη μέρα μουστειλε πίσω τη βέρα και έκαμε άγωγή για διαζύγιο. Διαζύγιο προτού να παντρευτούμε καλά-καλά.
— Κατάλαβα... Και γι' αυτό στενοχωριέσαι, Πολυχρόνι; Άμ' είσαι ό πιό τυχερός γαμπρός, Πολυχρόνι, και νά μου επιτρέψεις να σο εύχηθώ και σ' άλλα με ύγεια.

ο Αισιόδοξος

1927 : Αι έορταί του Λυκείου των Έλληνίδων στο Στάδιο ήταν ένα από τά μεγάλα αθηναϊκά γεγονότα κάθε χρόνο στην περίοδο 1925 — 29. Ήραίες κοπέλλες του Λυκείου με μακεδονικές στολές ποζάρουν σε άναμνηστική φωτογραφία, έπειτα από τη θριαμβευτική έπιτυχία της έπιδείξεώς των.

1929 : Τά έγκαίνια του Συμβουλίου Έπικρατείας, που είχαν άνασυσταθή με τό Σύνταγμα του 1927. Διακρίνονται τά 13 από τά πρώτα 15 μέλη του Συμβουλίου και πέμπτος εκ δεξιών ό πρώτος πρόεδρος του Σώματος μακαρίτης Ρακτιδάν, στις έδρες των κατά την έπίσημη έναρξη των εργασιών του Συμβουλίου.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

- Αὐτός μέ ἐνοχλεῖ. Τί νά τοῦ πῶ;
— Πές του νά καδήσῃ στή μέση.